ÎNCĂ O ÎNFRÂNGERE A ROMÂNIEI

—Adrian B. COSMA—

In chestiunea "clauzei națiunii celei mai privilegiate" acordate de Statele Unite R.S.R.-ului, sunt două părți interesate: gheșeftarii din U.S.A. și mafia din R.S.R.

Mafia forțelor de ocupație din cetatea lui Bucur a anunțat că renunță la aceste privilegii, pentrucă Statele Unite se amestecă prea mult în "chestiunile interne" din R.S.R. Cum?

Congresul american s'a răzvrătit contra lobbyștilor gheșeftocrației din U.S.A., mare parteneră a mafiei care jupoaie Românii, pentrucă la București nu se respectă "drepturile omului", începându-se cu persecuția majoritarilor sau minoritarilor care vor să emigreze.

Astfel Ambasadorul american dela București a intervenit vehement la Nașul mafiei și a pus chestiunea pe față: ori respectați drepturile omului, ori dacă nu, a înțărcat bălaia cu "privilegiile".

Să fie o victorie a dreptății, sau cum s'ar spune în limba pungășască potrivită ghișeftarilor, este un "aranjament pe didisupt?"

S'a renunțat așa peste noapte la afaceri de sute de milioane de dolari, sau e vorba de altceva?

In orice caz aceste privilegii reprezintă o jumătate de miliard beneficii pentru regimul din R.S.R., și dacă nu zece la sută măcar douăzeci la sută se duc în buzunarul lobbyștilor și gheșeftarilor din U.S.A. Restul se duce în bună parte în Elveția să se adauge "banilor albi pentru zile negre" ai Nașului cu clanul lui.

Nu putem crede însă că gheșeftarii au fost chiar învinși de Congres prin înțărcarea lobbyștilor. Si de ce tocmai acum când Reagan este învins? Este aici ceva ce nu rimează, mai întâi pentrucă Nașul mafiei dela București nu putea să renunțe pur și simplu de capul lui, și nici plăcută nu-i poate fi renunțarea la un câștig substanțial pentru sufletelul lui așa de simțitor, al pioasei sale neveste, ale cuvioșilor săi fii, frați, nepoți și verișori.

Atunci ce? Ar fi fost o cedare în cazul când se accepta jocul: respectarea drepturilor omului în schimbul privilegiilor. Așa că avem sub ochi o nouă formă de întărire a crimei de genocid din România: mafia nu își mai ia nici cel puțin formal vreun fel de răspundere față de soarta supușilor din R.S.R. Pierderea de bani se poate recupera pe alte căi; mafia are multe posibilități, însă cum rămâne cu gheșeftarii din U.S.A.? Aceștia sunt în orice caz o principală susținere a regimului dela București, așa că inevitabil vor trebui despăgubiți pentruca iubirea să nu se strice. Cum interesele sunt complexe, nu știm până unde vor merge despăgubirile.

Se poate să fie vorba de o triplă afacere de interese, cum am zice un pact tacit tripartit: comunismul câștigă implicit noi drepturi de genocid, Statele Unite se spală pe mâini, după ce-au făcut "tot ce se putea", ca Pilat, iar lumea gheșeftarilor, adevărata "lume a treia", necolorată, va fi răsplătită generos de București, pentrucă va avea un nou motiv să bată toba pe toate glasurile lumii cu recuperarea "independenței" Nașului, care dacă nu se pleacă la "glasnost și perestroika", nici intervenția Americanilor nu o suportă, cu cele mai mari sacrificii.

S'ar putea ca gheșeftocrația din afară să nu fie atinsă în nici un fel de noua strângere a șurubului, cu inclusivul genocid, care în perspectivele unui viitor probabil să fie chiar util. Ceea ce e deocamdată pentru comunismul imperialist. Cine poate să creadă că se renunță la un câștig sigur fără nici o compensație sigură?

Ne-am fi bucurat de o victorie a dreptății, dar știm după 40 de ani, că orice fel de măsură politică dela București este împotriva României. Altfel n'ar mai fi "Partidul-Nașul-România". □

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 13 Nr. 145 -MAI 1988- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

CEAUȘESCU ȘI "BISERICA MAMĂ"

Eugen BÂRSAN

Referirea lui Ion Pacepa-din de curând apăruta carte a lui "Orizonturi Roșii"-la Ceaușescu și Biserica din diasporă, reprezentată de opozantul-decedat Arhiepiscopul Valerian D. Trifa, ne îndeamnă la o succintă ilustrare a temei din titlul acestor rânduri.

Incepem dela rădăcină. Ceaușescu-lucifericul- pentru a-l elimina pe Dumnezeu din sufletul Românilor aplică calea cu improvizata teorie marxistă care găsește expresie în sloganele: "Dumnezeu și Hristos sunt invenții ale popilor"; "Religia e praf în ochii mulțimilor" și așa mai departe, ca apoi să vină cu îndrumarea; dacă dorești și cauți fericirea pe pământ, urmează total partidul comunist. Iar dacă vrei mâncare, roagă-te "Conducătorului" (adică lui) pentru roadele pământului și îmbelșugare în toate.

Cu toate aceste păreri fundamentale despre religie și popi, Ceaușescu a socotit, poate mai mult decât alți comuniști, că instituția bisericească pusă în slujba partidului ar fi ceva strașnic de bun. Si așa, s'a apucat să pună în scaune de Patriarh, Mitropoliți și Episcopi numai caractere predispuse să asculte cu supunere de instrucțiunile partidului și nu de cele din învățătura bisericească anti-diavol.

Când s'a văzut că această aparatură comunisto-bisericească dă roade bune în țară pentru dezvoltarea "multilaterală a socialismului" și întărirea cultului personalității a "conducătorului", s'a ajuns la hotărîrea ca ea să fie pusă în aplicare și pentru Românii de peste hotare, care țin să creadă într'un Dumnezeu care pentru comuniști nu există.

A fost însă o bătaie de cap, cum să se procedeze cu aplicarea ei. Dar pentrucă comuniștii sunt extrem de eficace în găsire de soluții care să zăpăcească lumea și să lucreze numai pentru ei, s'a ajuns la ce s'a căutat. Luându-se în considerare că Românii creștini din străinătate neputând fi asociați în chip direct și fățiș cu partidul, cu regimul și cu "domnul Ceaușescu",

Continuare in pag. 3

CARE LIBERTATE?

—George BRANA—

Un termen este viciat de antinomie când începe să exprime ceva cu scopul de-a ascunde altceva. Aceasta a fost soarta "libertății" în cel de-al doilea război mondial. De acest viciu democrațiile occidentale au fost contaminate de comunism.

Revoluția comunistă are un imn care începe cu "pâine, pace, libertate". Dar în loc de pâine vedem ce-a adus într'o țară așa de bogată ca Rusia: nevoia de-a importa...grâne. Să nu mai vorbim de R.S.R. In loc de pace avem sub ochii noștri războiul din Afganistan, vechi de opt ani, deci mai lung decât fostul război mondial. Iar în loc de libertate vedem ce e în R.S.R. unde nici măcar niște amăgiri ca "perestroika" sau "glasnost" nu sunt date pe la nasul oamenilor. Asta ca să se știe că libertatea este...absolută.

Deseori se citește în presa din R.S.R. cuvântul "libertate". Si mereu se spune același lucru: libertatea a început în această țară cu regimul comunist. Dar această libertate a ajuns în peste patruzeci de ani cu totul insuportabilă. Oamenii fug cât pot de ea.

Ca și democrația, libertatea a devenit un termen echivoc pentrucă termenii au fost uzurpați de comuniști: "democrație populară" și... "libertatea muncii". Deci un pleonasm și o antinomie. Cuvântul "democrație" înseamnă putere a poporului, așa că s'a ajuns la "puterea populară a poporului".

Cu "libertatea muncii" e ceva mai greu. E ceva, cum ar zice antreprenorii gândirii din R.S.R., "dialectic". Ah, această "dialectică" a pingelitorilor! Munca nu este "libertate" ci "necesitate", cum spune vorba ardelenească de mai înaintea revoluției: "cine nu lucră nu mâncă".

Nu mai puțin însă, în proporția gradului de civilizație această necesitate, muncă, va conține tot mai mult și libertatea personală, în funcție de vocație și capacitate. Dar comunismul "pune oamenii la muncă" fără să ia în nici un fel în seamă meritele personale, așa că în R.S.R. s'a ajuns la ingineri care abia știu să citească pentrucă n'au muncit nicioadă ca să învețe ceva. Si astfel cohorte de capabili, talentați, sunt puși sub gârbaciul zbirilor de partid, care decid ce e "gândire", "știință", "tehnică", "artă" sau morală.

Problema noastră este cum se va putea deparazita mâine termenul "libertate", cum se va face ca să corespundă din nou conținutului său specific. Evident nici cu "democrație populară", ca în R.S.R, nici cu libertatea de a munci", de care nu e nici o nevoie, ci numai cu liberarea de totalitarism și muncă silită. Va fi vorba de o alegere între un regim democratic tradițional și totalitarismul comunist de azi. Pentrucă într'un viitor în care în loc de explozia planetei se va ajunge poate la libertatea popoarelor, oamenii nu au de ales în detaliu, partide, opinii, programe, ci au de ales mai întâi între comunism și democrație, așa cum este ea în U.S.A., în Anglia, în Franța, în Germania de Vest, în Italia, Spania, și diverse alte țări mai mici din Europa liberă. Deci mai întâi va fi vorba de o alegere cu caracter plebiscitar.

De aceea: cine va fi arbitrul de mâine când va putea avea loc asemenea plebiscit? Un grup restrâns de interese, sau o lege de "restitutio in integrum" a popoarelor asuprite de azi? Deci așa cum la Dumbarton Oax, unde între 21-8 și 7-10, 1944, s'au pus bazele regimului de liberare de național-socialism, azi să se pună la cale un program de liberare a lumii de comunism. Astfel ar fi vorba de pregătirea unui program de liberare efectivă de teroare, crimă colectivă, asuprire, război permanent.

Dar la așa ceva nu se vede că s'ar gândi cea mai puternică democrație din lume. De ce? Ei bine tocmai aici este marele mister al libertății "condiționate", cu alte cuvinte: libertatea celor mai tari de-a face ce vor cu libertatea celor mai mici.

Fostul Dumberton Oax a dat ulterior sistemul Yalta-Teheran-Potsdam. Acum se transpiră pentru înnoirea acestui sistem înbrăcat în altă terminologie și frazeologie. Așa că Românii au destule motive să plângă. Misterul e de nedeslegat. □

editorial

ZECE MAI

Ziua de Zece Mai este în viața neamului românesc o zi încărcată de valențe istorice. In trei etape succesive s'au înfăptuit, în această zi, acte majore, trainice și decisive pentru Români: Dinastia, Independența, și Regatul. Prințul, adus în Principatele Române, în ciuda celor mai mari dificultăți și împotriviri "imperiale", a deschis drumul spre unitate și formare a statului român modern.

Pe o perioadă lungă de timp, Prințul Carol, devenit Regele Carol I, a știut să armonizeze antagonismele celor două partide naționale, liberal și conservator, și să ofere fiecăruia din acestea șansele de realizare guvernamentală, prin reforme, modificări statale și poziții ideologice, pe care fiecare formație politică le socotea esențiale în eforturile de progres și modernizare. La încrucișarea unor conflicte de mari proporții, între imperii setoase de expansiune și cuceriri, Principatele Române și-au păstrat chiagul nealterat, au devenit dinamice, revoluționare și creatoare de forțe unificatoare, prin care apoi s'a împlinit visul de veacuri al Românilor: Marea Unire din 1918.

Toate acestea nu ar fi fost cu putință fără existența unor factori constitutivi ai existenței naționale și ai momentului istoric în care s'au întâmplat. Așa a fost conștiința de Român, o conștiință colectivă și luminoasă; înțelepciunea Prințului Carol; sentimentele profunde ale naționalismului în sânul celor două partide politice; liberalii revoluționari și conservatorii apărători vajnici ai tradițiilor și datinilor specifice; viziunea politică și curajul acțiunilor îndrăznețe ale conducătorilor politici; și trăinicia sedentarismului și intuiția pătrunzătoare a țăranului român, muntean și moldovean,

Epoca istorică în care s'au realizat cele trei mari acte legate de ziua de 10 Mai, a fost una dintre cele mai frământate epoci din viața românească, dar și una din cele mai strălucite. In adversitatea lor de partid, liberalii și conservatorii s'au luat la întrecere pentru ridicarea societății românești și consolidarea unei forme statale, prin care s'a asigurat continuitatea vieții istorice. Toate planurile de cucerire ale imperiilor (Rusia, Turcia, Austro-Ungaria) au fost răsturnate de priceperea oamenilor politici români și de echilibrul judecăților și curajului lui Carol I. In felul acesta, s'a ajuns la independența și apoi la transformarea societății românești, realizându-se statul român modern, a cărui forță politică, militară, națională și spirituală a înfăptuit unirea tuturor provinciilor românești, care se găseau sub dominații străine.

Anul acesta, când se împlinesc 70 de ani dela Marea Unire din 1918, sărbătorirea zilei de 10 Mai capătă o semnificație deosebită, pentrucă prin comuniunea spirituală și națională cu strămoșii înfăptuitori și cu idealurile pe care ni le-au transmis, nouă celor de astăzi, ne integrăm în existența istorică a neamului românesc și ne fortificăm cu energiile necesare să ducem mai departe lupta noastră, de eliberare a poporului român, prin recâștigarea independenței și suveranității sale istorice.

Ziua de 10 Mai este o zi de frumoase și strălucite memorii, dar și de izvoare cu resurse inepuizabile pentru creații viitoare.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

BRAVO EREVAN!

—Constantin MACRI—

Ridicarea întregului popor armean, popor de veche tradiție creștină, sub pretextul aparent al eliberării fraților de sub dublă impilare, islamică și partinică, reprezintă cel mai important eveniment intern al U.R.S.S.-lui dela constituirea ei, până în prezent.

Aceasta era și este previzibil.

Această veritabilă "închisoare a popoarelor" va trebui să plătească, într'o zi, prețul adevărului, cu privire la adevăratele relații sociale statornicite în statul marxist-leninist și adevăratele relații existente între cele aproape o sută de naționalități și etnii, strânse în corsetul ideologic și imperialist al Moscovei bolșevizate.

S'a făcut marea revoluție socialistă din Octombrie 1917 nu pentru biruința clasei muncitoare, ci pentru răsfățul inimaginabil al nomenklaturii de partid și pentru rusificarea forțată a celorlalte naționalități.

Exemplul Basarabiei și al Bucovinei ca și al Poloniei de Răsărit, al Rusiei Subcarpatice, al Ucrainei, etc. etc., este deplin edificator.

Numai că o națiune care nu vrea să moară, nu moare, împotriva celor mai cumplite prigoniri, dela deportare și asasinat individual și în masă, până la dărâmarea bisericilor și a interzicerii folosirii limbii materne.

Poate, nu acestea au răsculat Everanul ci dictatul politic dela Moscova, care a impus arbitrar, fără nici o consultare națională, ca o anumită provincie a țării să fie alipită și administrată de Adzerbaidjanul islamic.

Armenii, ca și Grecii, au plătit un greu tribut de sânge Turcilor, Musulmanilor, în decursul tragicei lor istorii contemporane. Musa Dagh 1915, nu se poate uita. Atunci și acolo, au fost măcelăriți în câteva zile un milion și jumătate de Armeni. Numai pentrucă erau Armeni și erau creștini. A fost o adevărată baie de sânge, la modul cel mai propriu și concret al cuvântului.

Cum au răspuns națiunile civilizate din Occidentul atlantic, la acest nemaipomenit masacru? Dând Turcilor o parte din Europa și paza strâmtorilor dela Marea Neagră.

Cum răspunde astăzi Occidentul, la semnalele de răscoală a unui mare popor comunizat cu forța și care dă primul semnalul că acest castel de joc de cărți care este U.R.S.S-ul poate fi prăbușit numai din interior și nu prin falacioase și fastidioase tratative, care nu răspund la obiectivul clipei istorice pe care o trăim. Nu rachetele rezolvă problemele timpului, Domnilor Reagan și Shultz!! Ci voința de libertate și demnitate, setea de adevăr a popoarelor captive.

Acesta este cel mai formidabil exploziv din lume: setea de libertate, adevăr, de demnitate umană și națională. Pe acesta folosiți-l și potențiați-l la maximum, oameni politici ai Occidentului!

La Everan se consumă cea mai cutremurătoare dramă contemporană, și Domnii Shultz și Severnadze continuă să se întâlnească pentru o nouă întâlnire Reagan-Gorbaciov, pentru o nouă treaptă a dezarmării. Vai, ce eroare!

Nu aceasta e problema. Gorbaciov e mai onest, scriind o carte despre "glasnost" și "perestroika". Indirect, el se angajează să destrame întunericul compact al domniei septuagenare a ideologiei leniniste și structurilor friabile, până la neființă, ale unui stat corupt și înapoiat.

Răscoala Erevanului este Bastilia zilelor noastre. Cel puțin, așa o va vedea viitorul.

Nici Reagan și nici Dna Margareth Thatcher, nici Francois Mitterand, nici Helmuth Köhl, și pe lângă ei nimeni din cei mari, nu au spus, până acum, un cuvânt de încurajare crucificatului popor armean.

Cum să mai supraviețuiască speranța, în fața unei atât de ignobile ignorări?

Popor armean, nobil popor armean, nu dispera! Lumea toată, privește la Erevan. Cu mândrie și cu speranță. Sapte decenii de mistificare, nu au reușit să corupă simțul tău de orientare într'o istorie nefastă și copleșită de fals și perfid pragmatism, de origină microasiatică.

Voi care nu vă temeți de gloanțele N.K.V.D-ului nici de decretele lui Gromiko, voi care priviți cu dispreț la helicopterele care vă survolează, vouă cinstea și onoarea întregii omeniri libere, străbătută de Duhul lui Hristos.

Pentrucă timpul aleargă din urmă și marile secrete ale acestor cinci decenii, vor deveni marile rușini ale istoriei ce o trăim.

Poate și toți am fost trădați de o derută și o confuzie a idealurilor care trebuiau să slujească omului, libertății, adevărului și demnității sale, peste frontiere de rasă, de clasă, de țară, idealuri nutrite de spiritul evanghelic al înfrățirii întru Hristos, după exemplul samariteanului cel bun.

Astăzi poporul armean, ca și cel afgan și popoarele baltice, e lovit, amenințat, înfricoșat. Frica paralizantă care vine dela Stalin, a încetat. Privim spre viitor. Toți. Si Români, și Armeni și Baltici, ca și Afganii. Si știm că acest viitor ne aparține.

Pentrucă cu noi este *Dumnezeu, întruchipat* prin cinste și adevăr. □

CĂTRE REDACȚIE

*YOZGAT, TURCIA - Prin prezenta, vi se adresează un grup de 8 (opt) emigranți români aflați în campul Yozgat din Turcia.

Citim cu mult interes publicația Cuvântul Românesc, ce ne parvine în mod regulat. Printre altele, am aflat că Dvs. vă ocupați (nu din milă) și de soarta Românilor care încă se află "la jumătatea drumului dintre comunism și libertate". Astfel că, în campul din Traiskirchen s'a ajuns la stocuri excedentare de bunuri pentru ajutorarea emigranților.

Datorită faptului că în Yozgat avem un regim cazon și auster, mâncarea foarte "slabă", imposibilitatea de a presta o muncă pentru a ne câștiga existența, lipsa totală de fonduri financiare și faptului că nu ni se dă nici un articol de igienă personală, detergent, linjerie intimă, etc., am îndrăznit (trecând peste multe rețineri) să apelăm la Dvs. în sensul de a găsi o modalitate de ajutor și pentru noi.

Menționăm că fiecare avem între 5 și 10 luni de camp, iar perspectivele de a ajunge în Canada și USA nu le întrevedem, deoarece nici nu am făcut încă interviul cu delegatul.

Adresa noastră este: CAMP MULTECI MISAFIRHANESI, YOZGAT, TURKEY.

Dacă nu ne puteți ajuta, ne-am bucura măcar cu o scrisoare de încurajare.

Cu mulțurmiri anticipate!

Nicolae Liviu-Andi, Iordache Constantin, Corbu Andrei, Matei Adrian, Puchin Viorel, Ables Erdin, Ables Berkant, Anghel Emil.

*MAINZ, RFG - Sunt un cetățean de origină și naționalitate română, abonat la ziarul C.R., hrana sufletului meu. Am 79 de ani, cu opt ani în urmă, nemai putând suporta teroarea miliției și nedreptățile regimului, am fost nevoit să părăsesc raiul comunist.

Am luat cunoștință de apelul Dvs. pentru construirea Centrului Cultural dela Câmpul Românesc din Hamilton și vreau să contribui cu această mică sumă, pe care v'o trimit din toată inima. Mult succes.

Dumitru PANA

*TURNER, AUSTRALIA - Ca răspuns la apelul din ziarul pe luna Noembrie 1987, nr.139, pag.20, am decis cu durere în suflet și dragoste frățească să ajut și eu după puteri și înțelegere cu aceste 10 puncte de primă importanță la înlesnirea și stabilirea în străinătate a fraților noștri refugiați sau emigranți.

Aceste 10 puncte sunt ca și cele 10 porunci, Cine se teme să le ia în considerație riscă să-și facă viața chiar mai grea decât în România. Vorbesc de fapte concrete, văzute, pățite și suferite. Secretul succesului sau insuccesului cred că este înțelegerea filosofică din punct de vedere practic al acestor 10 puncte:

1. Facerea inventarului calităților și defectelor.
2. Debarasarea de năravurile nedorite.
3. Respectul față de om, vârstă și avutul lui.
4. Incetarea desinformării.
5. Suportarea și nu profitarea unuia după urma altuia.
6. Discreție și abținere la bârfă.
7. Lupta pentru unire și naționalism
8. Abandonarea pretențiilor false.
9. Propagarea culturii românești.
10. Practicarea vieții de om liber, cu stimă și demnitate.

Vă mulțumesc anticipat și cu mare respect, al Dvs. devotat Român,

T. GOLOGAN

*ATENA, GRECIA - Sunt un refugiat (sau emigrant, nu știu cum este mai corect) acum în Grecia, unde nu pot spune că o duc rău, dar aceasta datorită faptului că efectuez diferite munci pentru care sunt plătit destul de puțin, dar sunt mulțumit că îmi pot asigura existența până la plecarea în țara care mă va accepta (sper USA).

Reiese din articolul dela pag.20 a ziarului din Noembrie 1987 că în alte țări situația emigranților este mult mai grea... de ce? Nimeni în lumea asta (acum când se face atâta caz de drepturile omului) nu mai are grijă de emigranți?... se pare că încet, încet, aceștia sunt părăsiți...?

De exemplu în Grecia numai o parte din refugiați primesc un așa zis "ajutor ONU", care constă în plata hotelului, dar numai o parte și destul de mică...de ce?... nu au toți aceleași drepturi?... Nu există nici un criteriu de a stabili cine are și cine nu dreptul la acest ajutor... totul este la bunul plac al reprezentanților ONU de aici, totul este legat de buna lor dispoziție în ziua când are loc discuția cu ei...

Cred că aceste aspecte și altele pe care Dvs. le știți foarte bine, trebuesc sesizate la organe sau persoane cu putere, astfel ca să găsească un ecou... P.L.

S'A FĂCUT DOVADA

—Ionică BUSUIOC—

Intre 16-18 Februarie a.c. a avut loc la Moscova Sedința C.C. - P.C.U.S. consacrată problemelor reformei învățământului în Uniunea Sovietică.

Raportor al acestor probleme și al reformelor propuse, a fost Igor Ligaciov, Secretar doi al C.C.-P.C.U.S., iar ședința s'a încheiat printr'un amplu discurs al lui Mihail Gorbaciov.

In afară de faptul că s'a mărturisit neobișnuit de critic, situația jalnică a școlilor sovietice (lipsă de apă curentă, de instalații sanitare elementare, de dotare tehnică minimală) s'a menționat haosul, aproape permanent din 1917 încoace, în care se zbate învățământul din primul stat proletar din punct de vedere al orientării de bază, de conținut, de orizont intelectual.

Dela revoluția lui Lenin, învățământul în Rusia Sovietică a fost cel puțin de zece ori reformat și obiectivele programelor analitice schimbate, căzându-se dintr'o extremă în alta, singura orientare de bază care a rămas permanentă a fost rusificarea. La peste cincizeci de naționalități dela Kamciatka la Ungheni, s'a predat obligatoriu în limba rusă. De aici numărul enorm de semianalfabeți sau masa compactă de semidocți, care nu știu bine decât istoria P.C.U.S. (curs scurt, redactat mincinos subprivegherea lui Stalin).

Dar, în definitiv, acestea sunt problemele interne ale U.S.S.S-ului iar semnalizarea noastră în atenția tuturor democrațiilor occidentale se referă la altceva.

Si anume că atât raportorul cât și, mai ales, Mihail Gorbaciov, au anunțat ritos că războiul ideologic contra Occidentului democrat continuă, că întreg învățământul sovietic, dela grădiniță la doctorat, are la bază lupta de clasă, marxism-leninismul, care a anunțat încă de acum șapte decenii că "Occidentalii le vor vinde și frânghia cu care vor fi spânzurați", că totul e o problemă de tactică, de doi pași înainte și unul înapoi, că trebue injectat zi de zi celor 57 milioane de elevi și studenți ura, ura nemiloasă față de exploatatori, față de bandiții capitaliști și că datori sunt toți să pregătească gloanțele cu care să răpună într'o zi dușmanul de clasă.

Evident nimeni nu și-a făcut iluzia și nu poate avea pretenția ca, odată cu dezarmarea (fie chiar parțială) nucleară, să intervină și să pretindă Rușilor și un armistițiu ideologic.In fond, fiecare împărtășește convingerile politice pe care le socoate cele mai juste, pentru pacea și prosperitatea socială. Aceasta e democrația și aceasta înseamnă libertatea de convingeri și de expresie. Este just. Si așa surpriza și decepția vin din alte motive.

Dacă în lupta de șaptezeci de ani de experiment social, cel puțin pe plan economic, intelectual și politic, eșecul este vădit sărăcie, înapoiere tehnologică, foamete endemică, tiranie permanentă și difuză în toate celulele sociale, de ce Gorbaciov, care a proclamat transparența (glasnost) adică sinceritatea și restructurarea (perestroika), scriind și un masiv dar găunos volum în acest sens, nu e la fel de sincer și de refomator și în materie de învățământ, sector esențial într'o orânduire socială, și în organizarea de Stat?

A proclama limpede și tare principiul luptei de clasă și supremația absolută ideologică a marxism-leninismului, este fără pic de îndoială, o revenire la stalinismul-jdanovist din anii 48, este a împrăștia alarma în statele liberale și democratice multipartinice, a le obliga la autoapărare, a le arăta, fără pic de jenă, reversul medaliei zâmbetului "cu dinți de fier" a "acordurilor" Reagan-Gorbaciov.

Spre deosebire de democratismul occidental, marxism-leninismul, doctrina oficială a U.R.S.S-ului, este ofensiv. Provoacă deliberat război. Vezi Afganistan, Angola, Etiopia, Mozambic, Nicaragua etc.

Admițând, teoretic, că după dispariția magnaților economici, prin victoria marxism-leninismului s'a instaurat dreptatea și progresul social, încă ar mai fi de meditat și discutat. Dar, experiența concretă ne-o spune că în locul latifundiarilor și bancherilor apar potentații politici, "nomenklatura", infinit mai neomenoasă și mai arbitrară.

Dogmatismul ideologic și dictatura monopartinică sunt cele dintâi erori ale marxism - leninismului. Gorbaciov le-a reafirmat cu tărie la ultima plenară C.C.-P.C.U.S. Nici o iluzie deci. Experiența istorică ne-a arătat pentru a nu știu câta oară, că Rușii mint.

Satanismul la care se referă Reagan, vorbind despre acest "Imperiu al răului" care este Uniunea Sovietică, constă în permanenta contradicție dintre vorbă și faptă și mai ales în permanentă contradicție dintre vorbă și gând.

Comuniștii de pretutindeni mint, sunt fățarnici în permanență, fac totul ca să pună mâna pe putere și odată ajunși la ea, n'o mai cedează pentru nimic în lume. Exemplul nicaraguan este ilustrativ, în mod zdrobitor.

Libertatea este o prejudecată burgheză, a spus-o clar V.I. Lenin. Democrația așișderea. Numai acolo unde este domnia partidului unic, numai acolo se realizează adevărata democrație, în favoarea maselor care, ca la Brașov în Noembrie trecut, ies în stradă și dau peste banchetul potentaților politici...

Nu e logic? □

Ionică BUSUIOC

CEAUȘESCU ȘI "BISERICA MAMĂ"

Urmare din pag. 1

s'a găsit pentru ei soluția unei asocieri indirecte și anume în numele a două cuvinte: "Biserica Mamă", care sună minunat de bine, minunat de chemător.

Două cuvinte care din punct de vedere istoric românesc au o importanță colosală, au ajuns - de necrezut - să fie emblema și cheia unei operații comuniste. Astfel s'a ajuns la extrem de dureroasa situație ca atunci când auzim de "Biserica mamă" în străinătate, să înțelegem că suntem în fața avizului că avem de-a face cu o operație comunistă. Aceasta-i situația cu așa zisele episcopii și parohii "misionare" din diasporă.

Celor care se îndoiesc ori nu pot să priceapă așa ceva, le recomandăm un lucru: să observe că în publicațiile sau viața acestor episcopii "misionare" niciodată nu vezi ori auzi un singur cuvânt contra regimului comunist și a situației disperate create de el în țară. Eventualul argument că în Biserică nu e loc pentru atitudine antiatee - antidiavol - anticomunism, este total lipsit de sens cu deosebire când el este legat de "Biserica mamă". Căci adevărata și istorica Biserică Mamă în timpurile grele ale neamului și-a pus ierarhii și popii în fruntea luptelor purtate cu cotropitorii și păgânii.

In chip clar ierarhii de azi care nu vor să audă de anticomunism care este una cu antiateismul, sunt în fapt cu regimul și cu Ceaușescu. Iar acelora dintre ei care se arată mai zeloși și sunt trimiși peste hotare, li se cere mai mult decât atâta.

A doua recomandare pe care o facem celor care vor să se dumirească, e să citească cartea "Orizonturi Roșii" scrisă de Ion Pacepa fost șef al Serviciului de spionaj reserist de peste hotare, și citind-o să vadă, că Biserica Ortodoxă Română de peste hotare - cu emblema de "Biserica mamă" - ține pur și simplu de serviciul de spionaj numit formal DIE (Departamentul de informații externe). Dacă Pacepa, ca fost șef DIE, confirmă acest lucru, cum ar mai putea tăgădui episcopii misionari din America și Europa precum și popii dependenți de ei (din Offenbach, Detroit, Hamilton, Montreal, Sydney și alte locuri) că nu sunt în slujba regimului comunist din țară?!

Poate că, în cel mai bun caz, unii dintre ei joacă pe două cărți, căci, uite-așa, nu-i rău să fi bine cu toată lumea, și comunistă și anticomunistă. Cât îl privește pe Dumnezeu, El nu mai contează. Căci doară cei care finanțează misionarismul "Bisericii mame", îi neagă existența. Si atunci, de ce totuși, finanțează? Nu spune nimic acest lucru?!

Adevărata Biserică Mamă e pusă sub împilare așa cum e tot ce-i autentic creștin și românesc. Acesta e timpul ciupercilor care cresc în gunoi.

Eugen BÂRSAN

Motto presei reseriste:

NIHIL SINE...LAUDE!

Septuagenarul conducător aniversat cu strigături răgușite, scursuri de entuziasm și telegrame manufacturate, a confirmat secretul știut de toți: Ceaușescu a devenit un "coco-clovn".

Ridicolul nu s'a oprit aci, "adulatorii" au distrus și ultimul miligram de respect ce-l datorau, dacă nu persoanei, cel puțin vârstei.

In loc să-l arate pe "Bunicul Iubit" așa cum este, un om cu șapte decenii în spate, ziarele au morfolit un "tinerică", ras, tuns și frezat, gata să pășească în fața altarului cu aleasa inimii.

Fotografiile au fost întovărășite de palavre rase, tunse și frezate ca să rimeze cu cultul personalității.

Această, zi de zi, desfigurare a adevărului a creat două lumi:

Una imaginară, clădită pe umbra fericirii viitorului stat socialist, în contrast cu realitatea: cartele, frig, întuneric și teroare.

Extravanganta "adoramă" o datorăm creioanelor dirijate care dau prin coloanele cotidiene ca turmele prin ogoare de noaptea Sfântului Andrei.

Sau, parafrazând o epigramă a prof. A.C. Cuza, te-au înălțat atât de sus încât, privit de jos, pari foarte mic!

Vădita schilodire a vieții ne dă de gândit: ce intenții subterane are acest galop de adjective care provoacă ridicolul?

Confrații din țară au multe păcate, dar proști nu sunt!

Cu ani în urmă mi-a mărturisit un intelectual, azi în lumea liberă (fapt confirmat și de un ziarist "pro-ceaușist" ce-a vizitat recent Statele Unite): când am creat din Ileana, o crâșmăriță care n'a pășit pragul liceului, "O savantă cu renume mondial" am scris-o în bătaie de joc, așa cum am scrie de o balenă că are talie subțire.

Dar Ileana a luat-o în serios și se crede doctor în chimie pentrucă în tinerețe a făcut experiențe de laborator amestecând vinul, apa și sifonul.

De asemenea, tot în bătaie de joc, ne-am propus să facem dintr'un cizmar un geniu ce se naște odată la 500 de ani.

Dar și cizmarul și crâșmărița ne-au luat în serios.

Nicolae se crede parașutat ca să croiască bulevarde, canale și să înmulțească neamul prin decrete.

Dacă în țară prostul nu știe de glumă, în străinătate ridicarea în stratosferă își culege roadele.

Nimeni nu mai dă o para chioară pe învățătura "academicienii", pe genialitatea "vițelului rătăcit" sau pe fericirea Românului ce trăiește în "Epoca de Aur."

Compromiterea regimului este totală și fără apel.

Planul celor "puțini" de a-l distruge prin aclamații a reușit, dar în același timp au distrus și țara!

A sosit momentul că "cei puțini", cu intenții bune, să se identifice până nu-i prea târziu.

Stroe MOLDOVANU

NAȚIUNEA

Noțiunea de națiune nu e unanim cunoscută și mai puțin recunoscută.

Mă surprinde și ca om de cultură și ca om politic.

Ca om de cultură: sunt în societatea contemporană persoane equi-nivelate care n'au auzit de Renan. De conferința lui din 1882 dela Sorbona. Definitorie a națiunei: același trecut, aceleași suferințe, identice idealuri; sau de apoteoza lui Duguit: "Națiunea este compusă mai mult din morți decât din vii".

Ca om politic: In ce societate civilizată, ce altă noțiune are prioritate asupra națiunei: Statul, teritoriul, economicul, internaționalul?

Națiunea, în care nu intri chiar dacă ești acceptat de Stat, națiunea care nu este șovinism, ci conștiință colectivă, cea mai înaltă manifestare a sufletului unui popor.

Toți termenii politici sunt variabili, atât în dreptul intern, cât și în dreptul internațional.

Nu există constituție imuabilă, nici formă de Stat. Constituția se aplică în medie un sfert de veac, forma de Stat se schimbă prin greșelile de sus, sau revoluție.

Oamenii care au învățat o știu. Mai bine încă, cei ce-au guvernat.

Există pe lume oameni duri. Si mai ales națiuni intransigente. Cine zice viață umană implică, totuși, relativitate. Națiunea, ca cerul, e absolută. □

Radu BUDIȘTEANU

OMUL SI SISTEMUL

—Constantin MAREȘ—

Doi conducători comuniști au urmat, în ce privește opinia publică occidentală, o pronunțată curbă a popularității în ultimii ani: una descendentă, marcată de Nicolae Ceaușescu, iar cealaltă ascendentă, înscrisă de Mihail Gorbaciov. Pe lângă opinia publică, și guvernele apusene au avut aceeași reacție, și aceasta nu pentrucă în sisteme democratice guvernanții trebue să țină seamă de guvernați, ci pur și simplu, pentrucă deși profesioniști, sau cel puțin presupuși ca atare, liderii apuseni au văzut multă vreme în Ceaușescu un fenomen pozitiv, așa cum în prezent cred că Gorbaciov ar reprezenta un innoitor "liberal", deschis reformelor economice și politice.

La aceasta au contribuit încăpățânarea cu care oamenii de stat occidentali văd de peste jumătate de secol, fiecare schimbare de lider comunist ca un semn promițător, confundând dorințele cu realități, precum și sistematica inducere în eroare de către mass media, și în special de către televiziune cu formidabilul ei impact în masse, și care, în Statele Unite și în câteva țări vest-europene, cu deosebire în Germania Federală, este orientată, mai mult sau mai puțin, la stânga.

Ceaușescu a căutat și a reușit să inducă în eroare, timp de două decenii pe plan internaținal. După o scurtă perioadă de confuzie semănată și pe plan intern, s'a dovedit exact ceea ce este: un marxist al zilelor noastre, îmbibat de teorii leninist - staliniste, manifestând aceeași manie a industrializării cu orice preț și fără o finalitate rațională, ura față de țărănimea din care, de altfel, provenea și exploatarea relațiilor cu lumea liberă în folosul întăririi politice și economice a sistemului tiranic ce l-a produs și a cărui menținere îi garanta propria sa poziție.

Fără îndoială, Gorbaciov nu este lipsit de inteligență politică. De altfel, nici Stalin nu a fost: este destul să privim harta Rusiei în momentul când a preluat puterea și cea dela moartea sa, pentru a avea cea mai bună dovadă în acest sens. Dar după anii imobilismului brejnevian, după scurtul și neînsemnatul interludiu Andropov-Cernenko, la Kremlin a fost instaurat un om mai tânăr, mai abil, dar care, mă îndoiesc de aceea că în Marea Britanie sau Franța și integrat sistemelor democratice ale acestor țări, ar fi ajuns mai mult decât primar într'un oraș de provincie. Ca și Lenin și Stalin, ca și Dej și Ceaușescu, Gorbaciov este conștient că poziția la care a ajuns în sistem a fost posibilă numai în cadrul acestui sistem, căruia îi datorează totul și fără care nu ar fi decât nimic sau cel mult, aproape nimic. Obsedat de a căuta cu orice preț acul reformator, în carul cu fân sovietic, Occidentul îi acordă astăzi credit lui Gorbaciov, așa cum ieri îi acorda lui Ceaușescu. Gorbaciov are nevoie de credite și avantaje economice nu pentru a-și liberaliza sistemul ci pentru a-l întări, așa cum dolarofagia ceaușistă nu a adus nici o fărâmă de libertate și nici măcar de bună stare, dimpotrivă, teroare garantată și ineficiență mărită.

Intr'una din conferințele ținute în 1924 la Universitatea Sverdlov și culese apoi în ceea a fost denumit "Problemele leninismului", Stalin făcea o distincție netă între strategie și tactică, reluând de altfel ideile lui Marx, Engels și Lenin în această materie. Ideea strategică a rămas și astăzi lupta pentru realizarea planului propus de-a lungul etapei revoluționare prevăzute, în final, instaurarea comunismului pe plan mondial, în timp ce tactica se referă la perioade limitate, țelul strategic rămânând același. Stalin dă exemplul clar al scopului strategic al câștigării războiului împotriva burgheziei în timp ce în cadrul tacticei, vechile forme de luptă, de organizare și vechile cuvinte de ordine trebuesc înlocuite cu altele noi. Aplicând această învățătură, Gorbaciov se dovedește nu un reformator, ci un bun tactician stalinist.

In trei ani de când a preluat puterea, Uniunea Sovietică nu a cunoscut nici o liberalizare, nici o reformă. Reabilitarea lui Bukharin este plină de platonicism, la jumătate de secol după executarea sa, de altfel și Ceaușescu l-a reabilitat în liniște pe Pătrășcanu, știut fiind că morții nu sunt concurenți la putere. Cât privește condamnarea lui Stalin nu aduce nimic nou, Hrușciov o făcuse cu peste trei decenii înainte.

Occidentul uită că NEP-ului inventat de Lenin i-a urmat acea cruzime inimaginabilă denumită colectivizarea agriculturii, falimentară economic de peste jumătate de secol; că promisiunilor lui Stalin poleite de redeschiderea unor biserici și reintroducerea gradelor țariste în Armata Roșie i-a urmat aservirea Estului Europei și înmulțirea lagărelor la interior; că proclamarea coexistenței pașnice de către Hrusciov nu a împiedicat sângeroasa represiune din Ungaria în 1956 și că tot pacifismul brejnevian a culminat cu ocuparea Cehoslovaciei în 1968 și agresiunea armată din 1979 în Afganistan. Cu Andropov, deși omul Kremlinului în 1956 la Budapesta și apoi șeful KGB despre care numai că ar fi o institutie de binefacere nu se poate spune, a mers mai ușor: Occidentul, neputând demonstra că ar fi fost un "liberal" a susținut doar că ar fi putut fi.

Ceuașescu a fost multă vreme socotit în Vest ca l'enfant terrible al sistemului comunist, confundându-se un conflict de putere cu o abatere dela ortodoxia sistemului. Faptul că Stalin s'a opus lui Troțki, Hrușciov lui Malenkov și Brejnev lui Hrusciov, ca și Dej lui Ana Pauker nu au însemnat nici reforme și nici liberalizări, ci doar conflicte interne de putere. La Ceuașescu, în afară de abila îndepărtare a concurenților Apostol, Drăghici, Chivu și Maurer, într'o anumită conjunctură, a intervenit și un conflict de putere pe plan extern. Ca orice dictator, și cel dela București a căutat să acumuleze cât mai multă putere și în acest sens, mai ales în megalomania sa patologică, a depinde mai puțin de Kremlin nu însemnă nici independență și nici liberalizare. De altfel, bun marxist-leninist-stalinist, spre deosebire de Nagy sau Dubcek, el a mizat tocmai pe ortodoxia sistemului, ceea ce în fond, dincolo de divergențe formale, nu putea fi decât în interesul Moscovei. Să nu uităm că marele conflict de putere la scară mondială, având ca miză rolul prim în sistemul comunist mondial, început între Peking și Moscova chiar de pe vremea lui Stalin, nu l-a făcut pe Mao nici un reformator și nici un liberal, așa cum conflictul armat chino-vietnamez și vietnamezo-cambodgian, deci între regimuri comuniste și încă între regimuri comuniste excesive, nu urmăreau nici reforme și nici liberalizări.

Fără îndoială că Gorbaciov urmărește să-și prezinte sistemul mai fotogenic. Datorită acordului cu Reagan își stabilește netă superioritate militară în Europa, marcată de numărul soldaților și avantajul în arme convenționale și chimice. O soție care nu atinge dimensiunile Ninei Hrusciova este considerată în Occident o adevărată reformă politică, iar faptul că nu a apărut la Casa Albă în pufoaică, o dovadă de liberalizare. Extras din orașul Gorki unde era un simbol internațional, Saharov tinde a deveni un pensionar al disidenței, și faptul că un număr mai mare de Evrei a putut emigra din Uniunea Sovietică este aplaudat la scară internațională. La celălalt pol, creditul acordat lui Ceaușescu a scăzut și la figurat și ceea ce este mai dureros pentru tiranul de pe Dâmbovița, și la propriu. Să recunoaștem însă, că la aceasta a contribuit ceea ce au făcut brașovenii în câteva ore, mai mult decât organizațiile exilului la un loc, de când există ele. Este posibil însă ca pe Ceaușescu, actele de răzvrătire, în condițiile atotputernicei securități, să-l și aranjeze într'un fel. El poate invoca în fața tuturor partidelor comuniste necesitatea întăririi represiunii, spre a se evita situații ce ar aluneca necontrolabil în stilul Budapesta 1956 sau Praga 1968. Fără îndoială că exemplul Ceaușescu deranjează unele partide comuniste din Occident, și așa în pierdere de viteză, cum sunt cel italian și mai ales cel francez, care are toate șansele să realizeze un scor dezastruos în apropiatele alegeri prezidențiale. Dar a miza pe "efectul Gorby" pentru a spera într'o îmbunătățire a situației în România înseamnă a ignora esența leninistă a tuturor partidelor comuniste și a nu ține seamă de repulsia istorică încercată de Români la adresa a tot ce a venit dela Răsărit. Pentru Gorbaciov și pentru Marchais este mai util în fotogenia internațională sistemul maghiar, dar este și mai necesară menținerea unui sistem comunist în România.

Atât Ceaușescu cât și Gorbaciov sunt produse exclusive ale sistemului comunist. Ei n'ar fi existat ca atare fără acest sistem și interesul lor, comun, este întărirea sistemului, condiție a întăririi propriei lor poziții. Ceaușescu a avut două decenii girul Occidentului, Gorbaciov l-a câștigat în bună măsură și încearcă să-l consolideze și să-l amplifice, ca și Ceaușescu, atât în interesul sistemului, cât și în propriul său interes.

Lenin și Stalin au atenționat tactic asupra necesității de a găsi lanțului sistemului capitalist veriga cea mai slabă. Ceaușescu a folosit iluzia Occidentului în posibila reformare a comunismului, deși dela Lenin la Brejnev, prin Stalin și Hrusciov a putut avea toate dovezile contrarii. Ca și Ceaușescu în trecut, Gorbaciov are nevoie în prezent de tehnologie și credite occidentale și amândoi știu că Vestul este dispus să trateze comunismul estic cu repetată indulgență. Ceaușescu a importat tehnologie germană, pe credit sau plătită cu sași și șvabi, uneori cu pretinși sași și presupuși șvabi. Gorbaciov acordă întreaga atenție acestei verigi mai slabe ce o constituie Germania Federală. Bombardată de ani de zile de mass media anti-americană și prosovietică, anti-conservatoare și pro-stângiste, opinia publică din această țară este mai dispusă decât în Franța sau Anglia să recepționeze favorabil undele de sirenă emise actualmente de către Kremlin. La aceasta contribuie și oscilațiile guvernului a cărui politică externă este condusă de același Genscher care a marcat-o și în coaliția cu socialiștii ce au făcut marea deschidere la Răsărit, fiind uimitor ce ușor se trece peste faptul că Genscher însuși s'a format în zona sovietică unde a funcționat ca fruntaș al partidului fantoșă zis Liberal Democrat la începutul anilor 50, când la cârma Sovietelor era un oarecare Iosif Visarionovici Stalin.

Si Ceaușescu și Gorbaciov sunt educați în aparatul de partid, și unul și altul datorează totul partidului și nimic poporului care nu i-a ales în mod liber, niciodată, pe nici unul din ei. Dacă există diferențe de stil, să nu uităm că stilul este un mod de exprimare și nu o diferență de fond. Unul a agitat formula independenței care a reușit să inducă în eroare ani de zile, Occidentul ignorând dependența totală față de sistem. In ce-l privește pe Gorbaciov, după NEP, coexistență pașnică, destindere, acesta aruncă pe piața externă alte formule ce par magice: "glasnost" și "perestroika", dar care la trei ani dela instalarea la putere, nu se dovedesc nimic altceva decât ceea ce sunt în realitate: cuvinte, formă fără fond.

Poate nu este întâmplător că multe critici la adresa lui Ceaușescu au apărut în ultima vreme tocmai în presa de stânga, mai mult decât în cea de centru dreapta. Partidele orientate la stânga sunt dezavantajate în campania electorală de brutalitatea și incompetența regimului dela București, iar mass media vestică, stânjenită în a vinde mai ușor marfa politică Gorbaciov. In ambele cazuri însă, se face o confuzie: accentul este pus pe om, iar sistemul este ignorat. Este acredită implicit ideea că dispărând Ceaușescu, totul ar reintra în normal, tinzând la bine, ca și aceea că important este omul Gorbaciov și nu sistemul comunist. Este comic dar și tragic să urmărești pe ecranele televiziunii vest-europene retransmisia unor așa zise dezbateri în pretinsul parlament sovietic, asupra

Continuare in pag 5

HAOS ŞI SCLAVIE FARAONICĂ

PĂRERILE PRESEI INTERNAŢIONALE DESPRE ROMÂNIA

—Radu DUNĂREANU—

In ultimele zile ale lunii Martie, Edward Greenspon corespondentul din Londra al ziarului Globe and Mail, după o vizită făcută în România şi Ungaria, a publicat-la data când scriem- o serie de cinci articole, pe mai bine de câte o jumătate de pagină de ziar, despre situaţia catastrofală în care se găseşte România din toate punctele de vedere: economic, social şi politic.

Nu reţin să fi văzut vreodată atâta spaţiu tipografic acordat unei ţări comuniste de către un ziar de ţinută cum e Globe and Mail.

Rândurile de mai jos sunt un foarte concis rezumat al celor publicate de E. Greenspon, pentru ajutorarea celor care nu au citit ziarul sau încă nu înţeleg engleza. După aproape un sfert de secol de dictatură deşănţată, cu cel care fusese favoritul Vestului ca un "rebel" contra Sovietelor, se pare că acelaşi Vest a înţeles greşeala şi că "glorioasa eră" ceauşistă reprezintă cea mai neagră perioadă din istoria poporului român.

Cultul personal a întrecut cu mult orice limite, chiar şi pe cele ale lui Stalin ori Mao.

Ultima megalomanie este celebrul "complex palatal" *despre care am mai scris în* acest ziar. Pentru construirea lui s'au dărâmat cartiere întregi, după un patern special, aşa încât din "helicopterul prezidenţial" să se poată citi "Ceauşescu-Pace"! Lumea vestică greu o poate crede, dar ziaristul subliniază că în România de azi totul e posibil...

Mersul lucrărilor e verificat zilnic de către noul faraon român. Palatul are un adăpost nuclear subteran de opt etaje. Pentru finisajul de marmoră Ceauşescu a importat lucrători speciali din India. Mai mult chiar, surse vestice verificate, arată că el a ordonat închiderea uzinei de avioane deoarece avea nevoie de echipamentul de acolo ca să confecţioneze nişte ferestre uriaşe pentru palatul ruşinii socialiste.

Ţinând totul sub control prin intermediul securităţii şi sutelor de rubedenii unse prin toate posturile, era ceauşistă a aruncat România la cel mai scăzut standard de viaţă din Europa. Aşa cum spune ziarul - România e un monument uriaş al decadenţei conducerii. Aşa se face, arată profesori universitari vestici, că România are o "dezvoltare" spre înapoi în special datorită cramponării de valorile economice staliniste.

Pentru a plăti idioţenia personală, care a impus investiţii neproductive şi neadecvate României (petrochimia consoarţei, industrie de aluminiu fără electricitate suficientă, hidrocentrale bazate pe calcule eronate de volume de apă fanteziste, siderurgie fără nici o bază de materii prime, etc.). Ceauşescu aruncă ţara efectiv în epoca lumânării şi a opaiţului. Deşi consumul casnic de energie electrică reprezintă doar 7% din total, aici se face economie, ceea ce conduce la ore în şir zilnic de stopaj electric, frig. Spre ruşinea ţării vizitatorii pot vedea pe străzile Bucureştilor căruţe cu cai slăbănogi, în loc de camioane, iar la ţară copiii, elevii şi studenţii muncesc şi adună balegă pentru îngrăşarea pământului! Cu humorul tipic românesc, gluma curentă e acum că suntem dela stadiul de mecanizare la cel de... animalizare al agriculturii!

Ultimul exemplu, cel mai palpabil de copiere stalinistă este Canalul Sângelui, planificat să-şi recupereze investiţia în 30 de ani: în primii 2 ani a funcţionat numai la 10% din capacitate. Următorul pas? Ceauşescu a ordonat un alt canal dela Bucureşti la Dunăre! (Iar intelectualii aplaudă şi slugoii strigă: Ceauşescu - pecere!)

Mult discutatul debit naţional de aproape 12 miliarde de dolari se pare că s'a redus la aproape jumătate, nu prin valorificarea investiţiilor ci prin înfometarea populaţiei. Totul e pe cartelă şi nu se găseşte, de unde şi gluma cu definiţia sandwich-ului românesc: un tichet de carne între două tichete de pâine.

Cozi peste tot, din noapte până în noapte, iar fotografiile publicate sunt deprimante: chiar şi în vederile din lagărele de rufugiaţi din Tailanda sau Pakistan, lumea arată mai veselă şi mai bine îmbrăcată. Cercul vicios se consolidează: datorită lipsurilor, productivitatea este sub orice limită iar ca răspuns pentru neîndeplinirea planului salariile sunt reduse, ceea ce face ca productivitatea să scadă şi mai mult, etc.

Mizeria e atât de evidentă, chiar şi pentru oficialii vestici trataţi "special", încât şi aceştia au putut vedea că în hotelurile de "lux" iarna ţi se văd aburii din gură, că restaurantele care nu au nimic se închid la 9 seara, iar singurul canal TV e de două ore pe zi cu 90% din timp dedicat familiei faraonice machiată şi fardată ca să arate ca acum 30 de ani...

In aceste condiţii nu e de mirare că ziariştii văd clar că viaţa Românilor e fără viaţă, cenuşie, apatică, tragică. Vizitele în instituţii sunt interzise ziariştilor (mai ales în spitale unde murdăria şi înghesuiala au atins culmi nevăzute nici în timpul războiului), discuţiile cetăţenilor cu ziariştii şi mai interzise iar traversând localităţile, reprezentanţii presei străine au putut vedea numai blocuri hidoase, murdărie. O ţară transformată într'un imens lagăr de concentrare şi exterminare. Si când spun exterminare, nu e o figură de stil: antibiotice şi alte medicamente majore nu se găsesc, rata mortalităţii infantile este cea mai ridicată din Europa iar natalitatea este la un nivel minim alarmant.

Măsurile luate sunt dincolo de puterea de înţelegere a unui vestic: control ginecologic lunar pentru a se detecta avorturile clandestine, nici un fel de contraceptive, taxe ridicate pentru cei fără copii, etc.

Singura investiţie care "înfloreşte" este securitatea, pentru care regimul de ocupaţie nu face nici un fel de economii. Este greu de crezut dar se estimează că 1/3 din populaţia adultă este salariată (cu plată) în sistemul de "tunătorie" şi opresiune al securităţii!

Ce le-a mai rămas Românilor? Nimic. Doar, fuga. Peste graniţă. De data asta, nu numai la Sârbi. In Ungaria sunt bine peste ZECE MII de Români refugiaţi, cerând azil politic! (e drept majoritatea Unguri) care fac ca relaţiile cu Ungaria să fie şi mai încordate.

Ungurii se plâng nu numai de sărăcie şi mizerie dar şi de persecuţii naţionale deghizate sub formă religioasă (mulţi fiind protestanţi). Desigur 5-10 cazuri de persecuţii pot fi uşor ignorate dar un aflux zilnic de refugiaţi din resere în Ungaria, însumând mii de suflete nu e o problemă superficială.

Ce e de făcut?

De sigur că soluţia majoră ar fi eliminarea fizică a clanului şi eradicarea oricăror semne că acest nume ar fi existat.

Se pare că acest lucru deocamdată e imposibil - deşi sunt convins că se va întâmpla nu peste mult timp.

Ruşii, cu teoriile lor de perestroika şi glasnost sunt realmente jenaţi de pata pe care ceauşismul o face pe harta socialismului-şi aşa murdărit de alte fapte. Nu cred însă că Ruşii vor interveni cu forţa, deoarece au destul un Afganistan pe cap.

Se pare însă că ceva se va întâmpla, altfel nu-mi explic de ce presa majoră acordă atâta atenţie României.

Părerea mea este că schimbările vor fi tot pe linia stalinistă cu care clica dela putere este antrenată: Ceauşescu va muri, or va avea un "atac" de inimă sau se va retrage "din motive de boală" iar după plecarea sa va începe eradicarea comitetului central de elemente proceauşiste. Noua clică ce va veni va găsi vinovaţi în trecut de "deviere" de dreapta, centru sau stânga, etc., şi Românul va sta mai departe aplecat peste sapă or dârdâind de frig peste condei.

Ieşirea din impasul istoric în care România se găseşte de patru decenii nu se va întâmpla decât prin cataclism, forţă şi mari sacrificii umane. □

OMUL ŞI SISTEMUL

Urmare din pag 4

dezarmării, ca şi cum ar fi vorba de cele dela Washington, ca şi cum ar exista un parlament real la Moscova, de care Gorbaciov nu numai că ar trebui să ţină seamă, dar încă să-i şi urmeze deciziile.

La 10 Martie 1939, în raportul prezentat la Congresul al XVIII-lea al partidului, Stalin declara textual: "Noi suntem pentru relaţii paşnice strânse şi de bună vecinătate cu toate ţările vecine care au o frontieră comună cu URSS". In 1940, deci în anul următor, acelaşi Stalin şi aceeaşi Uniune Sovietică anexau prin forţă Polonia Orientală, cele trei state baltice, o parte a Careliei finlandeze, Basarabia, Nordul Bucovinei şi Regiunea Herţa. Câţiva ani în urmă, după ce-l vizitase pe Ceauşescu la Bucureşti, vicepreşedintele american Bush, într'o declaraţie publică îi dădea un sprijin dictatorului român, iar la două scrisori, una trimisă din Londra de Ion Raţiu şi alta din Germania, de Radu Budişteanu, care îşi manifestaseră acelaşi protest faţă de declaraţie, al doilea om al Statelor Unite încerca să explice înalta raţiune politică a vizitei şi declaraţiei sale. Intr'o zi de Noembrie 1987, muncitorimea şi populaţia Braşovului au dovedit în câteva ore cât de neîntemeiată a fost politica americană dusă faţă de tiranul incompetent al României, în timp ce în plină euforie de glasnost şi perestroika, cucerirle lui Stalin le-a preluat Gorbaciov, după aproape jumătate de secol.

Oamenii s'au schimbat, dar sistemul a rămas acelaşi.

Constantin MAREŞ

Abonamentul D-stră susţine un ziar care luptă pentru o cauză dreaptă

APATIA TINEREI GENERAȚII

—Pr. Marin MIHALACHE—

Generația noastră, de după al doilea război mondial, a crescut având capul plecat. Era un consens dur și necesar, intrat în instinct aproape, să taci și să rabzi, să spui una și să gândești alta, să crezi altceva și să faci cu totul altceva.

Această stare de continuă dedublare psihologică ne-a obosit și ne-a astenizat până la disperare.

Scăpat în lumea liberă, am dat aici peste mulți din generația mea care deși și-au riscat viața să fugă din România, totuși, odată sosiți în libertare, își continuă somnul de moarte al conștiinței, trăind mai bine din punct de vedere material, dar poate și mai rău sufletește.

Acolo riscul de a trăi era curaj, aici a trăi fără curaj înseamnă a-ți asuma riscul de a muri spiritual.

Dar tot în exilul nostru voluntar am avut șansa să cunoaștem mai îndeaproape parte din Românii crescuți și educați înainte de război, o generație care m'a impresionat profund mai ales prin curajul de a fi ei înșiși, de a crede și lupta pentru o cauză, de a-și păstra acea tinerețe a spiritului, tinerețe pe care tare aș dori să o văd inspirând și scoțând din amorțeală și apatie descurajata noastră generație "tânără".

Desigur, blazarea și indiferența tinerei generații pot fi puse în primul rând pe seama regimului politic totalitar și ateist, regim sub care "tânăra generație" a trebuit să se nască, să crească și să se formeze.

Lipsiți de orice posibilitate de decizie și trăind perpetuu sub consemnul fricii, al suspiciunii și neîncrederii, este și "normal" ca aripile voinței acestei generații să se fi scurtat.

Regimul s'a folosit de toate mijloacele de control și opresiune asupra indivizilor și a nației, inclusiv asupra acelor indivizi care s'au găsit în postura de a fi siliți să oprime pe alții.

Reacțiile de apărare ale indivizilor supuși unor astfel de presiuni psihologice au fost fie fantic-neurotice, fie, și aceasta în cele mai multe cazuri, de cinism mascat și totală indiferență față de orice.

După experimentele de laborator ale penitenciarelor de convertire psihologică, frica și anxietatea, blazarea și apatia, indiferența și "renunțarea la vis", toate acestea au devenit gardienii nevăzuți ai întregii nații, dar mai ales ai tinerei generații care practic a trebuit să crească având capul plecat și cu frica în sân.

Sub bagheta magică a dresurii politice s'au creat astfel reflexe condiționate și auto-limitări psihologice, astfel încât chiar scăpați de sub tutela autorităților, noi am rămas cumva tot după gratiile închisorii subconștientului nostru deformat de amenințările fricii.

Condițiile politice abnormale pot afecta însă numai creșterea noastră după scara dimensiunii orizontale, la nivelul ontic și etic. Vitregia istoriei nu poate atinge însă sau altera substanțial substratul spiritual adevărat al ființei umane sau al unei națiuni cu o puternică tradiție culturală și istorică. Dimpotrivă, în condiții de opresiune politică totalitaristă se observă chiar o creștere și redeșteptare a conștiinței religioase și naționale, ca o reacție, poate unică posibilă de autoapărare a ființei și valorilor aflate la limita dintre existență și nonexistență.

Aceasta se poate vedea cu prisosință chiar în procesul actual de reîntoarcere neașteptată a tinerei generații din România către Biserică și valorile culturale și spirituale tradiționale și aceasta după atâtea eforturi de îndoctrinare ateistă făcute de regim.

Nu același lucru se întâmplă însă cu tinerii români din afara României Mari. La acești tineri care și-au ales exilul voluntar, sau au fost siliți să-și aleagă exilul, la cea mai mare parte din aceștia procesul susnumit pare a fi exact invers.

In condiții de totală libertate politică dimensiunile ontice și etice se relaxează, dar în detrimentul dimensiunii spirituale, al renunțării la idealurile înalte, pentru care practic mulți și-au riscat viața, iar mulți, din nefericire, au chiar pierdut-o. Astfel, tânărul român aflat în exil își schimbă, fără să știe poate, nobila cruce a iubirii de libertate spirituală autentică și de martir, cu bolovanul sisific al anxietății și anguaselor occidentale.

Ajuns cu bolovanul în vârful muntelui unei anumite securități materiale, tânărul nostru se odihnește apoi mai multă vreme la umbra "conformismului democratic". Acum începe perioada inerției spirituale, a blazării și nemulțumirii. Si aceasta fiindcă pragmatismul cantitativ și producția tehnică la care trebue de acum să slujească sunt mult prea impersonale și prea puțin interesate de verticala spiritului pe care noi trebuia să ne urcăm crucea abandonată a suferințelor de acasă.

Astfel tineretul nostru din exil, practic și inteligent, care de acum înțelege limba abstractă și lineară a computerului, vocea organizației tehnice și centralizate, încet începe să uite jalea neamului și nu mai consideră a fi utilă și personal profitabilă lupta pentru cauze "idealiste".

Numai că "realismul" unei astfel de soluții de compromis și fugă de adevăr și responsabilitate se plătește de cele mai multe ori cu prețul propriei izolări, cu singurătatea și incompatibilitatea noastră cu structura unei lumi străină într'adevăr felului nostru de a fi, de a gândi și de a trăi. De aceea poate, tânăra generație de Români în exil, deși bine educată intelectual și profesional, se vede totuși lipsită de orice sens, de orice ideal, de orice elan vital, de mistica unei existențe cu valențe care să depășească banalitatea sațietății materiale și a căpătuirii. Si pe cât rațiunea de a fi scade pentru această generație tânără numai biologic, pe atât și confuzia crește.

Este un fel de panică și disperare care paralizează voința de a fi, un fel de anxietate ontică și spirituală, un faliment moral amenințător în urma căruia credința câtă a fost se răcește, confidența se risipește, nădejdea de mai bine dispare, iar echilibrul sufletesc începe să se tulbure până la sentimentul cumplit de spaimă și anguasă.

Renunțarea noastră la "Vis", la afirmarea valorilor ontologice, etice și spirituale naționale se încheie astfel prin pactul și compromisul semnat în propria noastră conștiință cu fatidicul destin al neputinței.

Unii, puțini ce-i drept, se întâmplă să cadă chiar în mrejele "realismului mistic și demonic", ale "curajului" afirmării iresponsabile a adâncurilor psihologice, indiferent de consecințele răului astfel dezlănțuit. Astfel de "libertăți" sau "eliberări creative" izbucnite din "adâncurile psihologice" duc de fapt la izolare și autodistrugere, la compromiterea imaginii pe care alți frați de neam s'au străduit să o creeze în Apus despre exilul românesc și despre Români în general. De aceea, curajul, adică puterea minții și voinței de a trece peste orice ar sta în calea înfăptuirii binelui și afirmării personale și colective nu trebue să intre în contradicție cu spiritul adevărului, cu judecata dreaptă, rațională și morală.

Străduința de apărare și afirmare este un atribut esențial al ființei, al potențialului nostru de a exista și rezista, fiecare după firea și posibilitățile sale. Dar a fi om cu adevărat, implică și un act moral și spiritual de ajutor și solidaritate, de sacrificiu pentru binele neamului și al aproapelui oricare ar fi acesta. Acest act moral nu limitează voința și personalitatea noastră, nu le îndepărtează dela rostul firesc și normal, ci dimpotrivă ne îmbogățesc cu noi dimensiuni și atribute, atribute care ne fac adevărați participanți nu numai la viața lumii ci și la realitatea universal-divină.

Altminteri, cu tot progresul și prosperitatea pe care le avem sau le căutăm, cu toată libertatea politică pe care o avem sau sperăm să o avem, noi tot apatici și blazați vom fi.

Căci iată că odată sosiți în libertate noi trăim tot după gratiile de întuneric ale închisorii spirituale din conștiința noastră.

Deși liberi și cu posibilitatea zborului, noi trăim răniți și înstrăinați, departe de idealurile nobile pentru care au luptat strămoșii noștri, în timp ce frații noștri de acasă nu numai că suferă, dar în necunoștință de cauză, ei și-au pus de acum atâta nădejde în cei plecați, în solii și ambasadorii neoficiali ai unui popor lovit și lăsat aproape mort la marginea drumului, dar de care nu se îndură nici un samaritean milostiv să-l ajute.

Dar, așa cum spune poetul Radu Gyr: "Infrânt nu ești atunci când sângeri/ nici ochii când în lacrimi ți-s./ Adevăratele înfrângeri / sunt renunțările la vis ("Indemn la luptă").

Si, vai, abisul existențial, întunericul fricii, anxietatea și apatia sunt realități psihologice care pot fi citite în ochii tinerei generații. Dar pentrucă sunt realități, de aceea nu trebuesc nici evitate. Dimpotrivă, trebue să privim la aceste realități de deasupra, precum ochiul vulturului care vede prăpastia, dar o și depășește.

Si nu trebue uitat că și curajul cel mai mare se naște tot din disperare și frică.

Un vânt nou de libertate cutreeră astăzi lumea până în cele mai îndepărtate colțuri ale sale. Oameni, popoare și continente despre care s'a știut prea puțin până acum se ridică și cer dreptul și demnitatea de a fi ei înșiși.

Cu atât mai mult ar trebui să facem și noi, cei care ne-am născut și am crescut în inima Europei, dintr'un popor cunoscut în istorie pentru deosebitele sale virtuți de curaj și vitejie. Nu este timpul să ne retragem chiar acum din matca firească a evoluției noastre spirituale, nu avem de ce să renunțăm singuri la dreptul nostru de a fi.

Credința și nădejdea noastră creștină și strămoșească n'ar trebui să ne părăsească niciodată.

Ori cum a spus Iisus Apostolilor Săi: "In lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea..." (Ioan 16:33). Amin și lui Dumnezeu slavă! □

COMUNISMUL, DUȘMAN DE MOARTE AL POPORULUI ROMÂN

—George BĂLTEAN—

Cel de al treilea vinovat de distrugerea României este comunismul (alături de străini și unii Români). Comunismul ca ideologie a fost creat de către Marx, care a fost bine plătit de Engels. Marx și Engels au avut în spatele lor pe alții cu care împreună au format o conspirație contra umanității. Scopul conspirației: cucerirea omenirii pentru ei și urmașii lor. Calea pentru atingerea scopului: comunismul (alături de Capital).

Comunismul trebuia dovedit, ca fiind inevitabil. Si era nevoie de o forță care să lupte pentru el, adică, în final pentru conspiratori. In numele acestei forțe trebuia să se justifice orice fărădelege. Misiunea lui Marx a fost deci: crearea unei doctrine care să dovedească victoria comunismului. Astfel comunismul nu a fost creat pentrucă Marx ar fi ajuns la concluzia că omenirea s'ar îndrepta inevitabil spre comunism.

Marx a trăit în perioada formării societății industriale și a închegării națiunilor și statelor naționale. Aceasta impunea, ca și mai stringent crearea doctrinei comuniste. Marx și-a fixat deci mai întâi ținta, comunismul, apoi a început să lucreze (să tricoteze) la doctrine doveditoare. Prin doctrină el trebuia să lichideze dintr'odată cei trei mari dușmani ai comunismului: națiunea, societatea industrială și creștinismul.

Marx a avut mari dificultăți în împletirea doctrinei sale, căci realitatea îl contrazicea pe măsura dezvoltării industriei și națiunii. Pentru ca nimeni să nu îl contrazică, el a declarat cu dela sine putere că dezvoltarea comunismului este o lege obiectivă, care are o serie de alte legi obiective la bază, legi imuabile, de neschimbat, cu valoare absolută asemănătoare preceptelor religiilor pe care nimeni nu îndrăznește să le cerceteze. Cârpind la doctrina sa, Marx a ajuns la concluzia că nu poate ajunge la comunism și la dovedirea superiorității sale. Acesta este adevărul dovedit pentru care Marx nu și-a încheiat doctrina, și pentru care el tergiversa trimiterea de noi capitole și lucrări lui Engels așa cum promisese. Marx invoca mereu boala și lipsurile. După moartea sa, Engels a mai cârpit cum a putut la doctrină, care oricum a rămas neterminată și vizibil cârpită și neștiințifică.

Esențialul însă privitor la luptă și distrugere, a fost bine fundamentat. Doctrina comunistă și-a fixat lichidarea națiunii prin divizarea ei în clase, care să se lupte între ele. A fost creată "lupta de clasă" ca bază teoretică a lichidării națiunii. Mobilul: diferența socială. Dezvoltarea lichidării națiunilor și a statelor devenit piedică în calea conspirației internaționale, trebuia să se realizeze prin internaționalismul proletar". Ca forță motrice, respectiv, instrumentul în lichidarea națiunilor și în asigurarea dominației comuniste internaționale, trebuia să fie proletariatul. El trebuia să lupte pentru conspiratori și totodată în numele lui trebuia să se justifice orice fărădelege. Deci ei, criminalii erau oameni "curați". Lozinca mobilizatoare: "Proletari din toate țările, uniți-vă".

Două sunt bazele pe care fiecare om și fiecare națiune le are pentru existența lor: baza materială și baza spirituală. Omul și națiunea care le pierde, devine om pierdut, respectiv, națiune pierdută. Oamenii și națiunile care nu au bază, adică forță materială și spirituală, ajung în sclavie la alții care au această bază materială și spirituală. Doctrina comunistă justifică exproprierea națiunilor prin așa-zisa expropriere a *proprietății private*. Prin această expropriere se realizează automat și proprietatea conspirației comuniste. Totul bineînțeles "în numele proletariatului".

Națiunea și proprietatea sunt astfel lichidate teoretic. Rămâne însă încă credința în Dumnezeu. Doctrina comunistă se chinuie mult să o distrugă. In secolul 20 știința i-a venit în ajutor fără să vrea. Dar tot știința a dovedit existența forței spirituale dumnezeiești, indiferent dacă i se spune așa cum zice Biserica sau nu. Tot știința dovedește că, omul este nu numai o existență materială, ci, mult mai mult, o existență spirituală. Această existență spirituală care are la bază credința în Dumnezeu, forța creatoare a gândirii omului, tradițiile, educația, cultura, n'a putut fi expropriată de către comuniști. Tocmai datorită existenței forței spirituale a națiunii, comunismul nu se poate menține la putere nicăieri decât prin forța militaro-polițienească.

Prin faptele sale orice partid comunist este un partid criminal, și orice comunist care contribuie la realizarea politicii partidului comunist este de asemenea un criminal.

Acești criminali au fost aduși în România la putere de către armata invadatoare rusească, și Rusia îi folosește ca instrument de dominare.

Comuniștii au expropriat totul, și-au însușit totul, și au distrus cât au putut. Teroarea polițistă, foamea și frigul lichidează ființa

Continuare in pag. 8

IMPERIUL SOVIETIC BOLNAV DE NAŢIONALISME...

—Titus BĂRBULESCU—

O veche și generoasă idee-forță - căci generatoare de dreptate socială și a drepturilor omului și cetățeanului - revine la suprafața timpului de astăzi. Se afirmă cu putere sporită de-a lungul și de-a latul spațiului geo-politic cotropit astăzi de imperiul sovietic presărat de foarte numeroase și diferite limbi (adică neamuri) și civilizații. Este vorba de naționalismul popoarelor subjugate, înfometate, deportate, asasinate, reduse ideologic la formula perversă a internaționalei marxist-leninistă, care sună în realitate cam așa: proletari de nație sovietică, din toate Rusiile, uniți-vă!

Până unde se întinde, spre Vest, spațiul imperial sovietic? Până la cortina de fier. Simbolic și exemplar până la "zidul Berlinului" întărit cu miradoare, șanțuri îngrădite cu sârmă electrificată, cu mitraliere care trag fără somație în toți fugarii: proletari, țărani, foști burghezi, foști soldați ai unor patrii pierdute, copiii acestora, goniți de foamea de-acasă, de teroarea care se exercită contra tuturor care nu sunt de "nație sovietică". Nu pot fi umbre abstracte, sunt oameni, care aparțin unui peisagiu spiritual propriu de baștină, unei limbi, unei naționalități și civilizații proprii. Si care *vor să trăiască în libertate* de contact spiritual și material între naționalități. Intr'o veche și din nou actuală "Europă a naționalităților" comunicante între ele pe limba lor - ei și? O Europă a patriilor în diversitate de civilizații proprii "dela Atlantic la Ural" (spunea generalul Ch. de Gaulle), de ce nu ? Nu în imperiu.

Acum vreo trei generații, cam acum vreo 70 de ani, ideea-forță care se numea atunci "iredentismul naționalităților subjugate" s'a manifestat cu vigoare și împlinit în state naționale care au diversificat - liberând-o de alte stăpâniri imperiale-, Europa centrală și orientală. Grație păcii dela Versailles și principiului autodeterminării pe care aceasta l-a proclamat solemn și aplicat după primul război mondial. S'a petrecut atunci o nouă așezare a ordinei politice și instituționale a Europei. Era întemeiată pe națiuni, pe întregirea patriei-mame.

Astfel a fost desmembrat întâi vastul teritoriu peste care domnise tirania "luminată" a Casei de Habsbourg. ("Luminată", căci știa totuși, câteodată, să fie și binefăcătoare pentru unele cel puțin, dintre popoarele supuse imperiului austro-ungar.) Naționalitățile supuse, adică: Cehii, Slovacii, Croații, Sârbii, Polonezii occidentali, Românii din Transilvania, Banat, Bucovina s'au desprins de puterea suzerană, s'au alipit fraților lor de țară, limbă și civilizație originară.

In ce privește Polonezii orientali, Românii (și chiar Rușii) basarabeni, țările baltice (Lituanieni, Letoni, Estonieni), Finlandezii, Ucrainienii, Georgienii, Armenii...s'au desprins la rândul lor din imperiul țarist, desmembrat într'un prim timp, sub presiunea nebulos libertară a revoluției bolșevice. Unii dintre ei - bunăoară basarabenii-, au reușit să se alipească cu patria-mamă.

A fost rău? A fost bucuria întoarcerii la matcă a tuturor Românilor risipiți de tirania vremilor imperiale: Deșteaptă-te Române din somnul cel de moarte / In care te-adânciră dușmanii de tirani!.. Iar tirania s'a instalat și consolidat cu timpul, dincolo de Nistru peste numeroase popoare și civilizații proprii peste care s'a abătut neo-barbaria fără identitate națională, nici culturi naționale, a umbrei omului, zis sovietic, fantasmatic și ucigător de sclavi cu zecile de milioane, dărâmător de biserici și istorii naționale. Mai ales, violator al renașterii valorilor umaniste care din libertatea conștiinței omului, din diversitatea spiritului lui de creație și întreprindere ne-au venit. Geografic și instituțional, din concertul de națiuni și culturi europene.

Veni al doilea război mondial și un fel de pace conturnată, cu două fețe: D-rul Jekyll, pentru Occident, Mister Hyde pentru Europa orientală. Cu conștiința luminilor pentru unii, cu pofta elementară a asasinatului pentru alții (ca în romanul lui Stevenson, în care totuși dubla personalitate a eroului era în luptă, nu în pace...) Toată lumea oftează după pace. Care pace? Pacea eternă când călăii și victimele se vor înfrăți în pământ și cenușă!... Nu de pacea eternă, nici de vreo viziune eschatologică vorbea - vă amintiți? - d-rul Sonnenfeld, consilierul șefului departamentului de stat H. Kissinger, pentru salvgardarea echilibrului dintre cele două blocuri antagoniste astăzi în concepția lor de viață și ideologie politică, dar aliate ieri într'o victorie comună și pace stabilită durabil în Europa, la Yalta, Potsdam, confirmată la Helsinki...: "orice schimbare care poate interveni în cadrul lor intern al țărilor de Est, nu poate fi evaluată de lumea liberă decât în comun acord cu Rusia Sovietică... lumea liberă trebue să evite să dea ajutor mișcărilor de revoltă care pot surveni în țările satelite". Si bineînțeles, încă mai puțin, adică deloc, celor revoltați din URSS.

S'au petrecut de atunci numeroase revolte cu colorație naționalistă, destinate să protesteze cu prețul vieții contra jugului sovietic care-și spune "anti-naționalist-burghez", "anti-fascist", "anti-revanșard", contra "nostalgicilor pentru o societate definitiv apusă", etc., în Polonia care continuă să reziste aprig și deschis, în România, în Armenia, în țările baltice, în Moldova sovietică, în Crimeea de unde Tătarii au fost deportați în massă, în Afganistan care, de altminteri se află peste limita spațiului sovietic.

Aici, lumea liberă - în speță Washington - ajută masiv și eficace insurecția națională a Afganilor contra cotropitorului sovietic și cozilor de topor ale acestuia (altădată, în vremea altei cotropiri naziste, șeful provincial al imperiului cuceritor și desnaționalizator se numea "gauleiter", un "Quisling", numit de puterea ocupantă șef al cozilor de topor depe teritoriul ocupat!..) Negocierile de pace care sunt în curs astăzi pentru eliberarea Afganistanului se fac față cu rezistența afgană. Afganistanul va fi eliberat.

In ce privește insurecțiile naționaliste care izbucnesc sporadic și disperat pe teritoriul U.R.S.S. ului și țărilor satelite nu au decât un ecou sentimental în lumea liberă, de simpatie e adevărat- îndată refulată în spaima de a vedea profilându-se la orizont spectrul celui de-al treilea război mondial, care dealtfel a început. (Este în faza de tatonare a teatrului principal: Europa întreagă pe cale de a fi aservită intereselor structurii de stat expansionist sovietic. După - este adevărat-și dacă va fi neutralizată, dezarmată, amăgită de imensa piață economică de schimb și troc de produse alimentare și tehnologice contra materiei prime, a Uniunii Sovietice...) Insă, în ce privește rezistența contra comunismului, insurecțiile naționaliste care izbucnesc periodic și sângeros pe teritoriul acoperit de Uniunea Sovietică și statele lui satelite, ele sunt subordonate "relațiilor de vârf" dela stat la stat, între democrațiile occidentale și ultimul mare imperiu colonizator al vremii noastre. Apare totuși bolnav, ros în lăuntrul lui de gigantism multi-național - cu capitala imperială la Moscova - al cărui schelet se destramă sub impulsiunea zâzaniei dintre naționalitățile care-l compun fără voia lor, zâzanie suscitată de el de altfel, cu scopul: divide ut imperes.

Apare totuși la exterior într'un al doilea timp, forța de atracție spre Europa liberă a națiunilor europene care, desprinzându-se din imperiu, pot intra în comunitatea europeană. Ar putea intra după ce s'au desprins de imperiul sovietic și dacă sunt primite în comunitatea națiunilor libere europene! Deocamdată comunitatea de piață comună europeană nu prea există în ochii lumii libere de peste Atlantic. Există în evaluarea acesteia - ca o prospectivă de pondere economică și politică, proiectată către sfârșitul secolului - niște ansambluri de puteri industriale în competiție de producție și acces concurențial la o piață mondială consumatoare care depășeste schema conflictuală: internaționalism - naționalitate, oricare ar fi aceasta ultimă. Ele sunt, în ordinea capacității lor de dezvoltare: Statele Unite, Japonia, Germania federală, China, U.R.S.S.-ul (cu spațiul ei imperial stăpânit astăzi de Mihail Gorbaciov, mâine de succesorul lui), Anglia, Franța, Beneluxul... Iar, în ce privește țările satelite, există o speranță de a se detașa din blocul sovietic (văzând și făcând, revoltându-se național, obligând marile puteri să negocieze nu "normalizarea" conform Yaltei, ci revizuirea ei) pentru Polonia, Ungaria, Germania de Est.

Celelalte rezistențe naționale din sânul internaționalei sovietice, de pildă rezistența României întregi contra invadatorului și cozilor lui de topor, nu sunt din păcate, astăzi înțelese decât de vechea Europă a naționalităților inițiată ideologic la 1848, realizată geo-politic și instituțional la 1918. Inspirată între cele două războaie, realizată astăzi, în parte, de spiritul european al națiunilor din Europa unită, după ce s'au liberat - ipso facto - de structura anacronic imperială a fascismului călcător și nivelator de popoare cu civilizație și cultură proprie și care dăinuie mai totalitar și mai terorist decât oricând - căci protejat de legea internațională - în republicile zise socialiste, populare, sovietice de pe vasta geografie apărată cu arma și "Securitatea K.G.B.- ului" central sau regional (subordonat lui) a "Patriei fără Patrii" sovietice.

"Drama spiritului european - zicea acum câteva decenii A. Malraux (Les Conquérants) - este dubla metamorfoză a secolului nostru al XX-lea. Iat-o, petrecându-se sub ochii noștri: pe de o parte, agonizează mitul politic al Internaționalei; iar, pe de alta, se produce o internaționalizare fără precedent a culturilor naționale europene... Ce va deveni Europa aservită structurii de stat sovietic? Europa, civilizația ei a chemat la ea, respectând-o în temeiurile ei toată Europa, întreagă. Iar, structura sovietică i-a disprețuit trecutul, îi urăște prezentul, nu acceptă dela ea nimic din ce-a fost...Dacă Europa nu gândește în termeni de libertate legată de ideea de patrie, va rezulta eșecul ei în termeni de fatalitate"...

Fatalitatea joacă în prezent contra unității românești, cu sau fără Ceaușescu; dar mereu sub stăpânirea constantă și nemiloasă a imperiului sovietic, cu sau fără Gorbaciov. "Dumnezeu să păzească Polonia!" cântă imnul renașterii poloneze. Dumnezeu să păzească România! Toată, reîntregită în hotarele ei, ale patriei, ca în 1918. Liberă să adere atunci la o Europă a patriilor vechii Europe umanist-liberale, cu temeiurile ei de civilizații proprii și culturi care se întrepătrund și ajută mutual, fiecare cu personalitatea spirituală deschisă spre umanitate și valorile ei universale. Pentru ea au murit milioane de Români - nu toți vorbind românește, dar toți cu iubire pentru pământul și oamenii în mijlocul cărora s'au născut, au crescut. S'au bătut contra tiraniei, pentru dreptate, împreună contra năvălitorului, ocupantului din lăuntru sau din afară. Tot așa mor astăzi rezistenții de acolo cu fața la inamicul din lăuntru sau din afară venit peste ei să le ia pâinea, să le mutileze patria. □

NOI ŞI..."ARABII"?

—Al. BERCEANU—

Dacă punem elementar întrebarea "ce-avem noi de a face cu Arabii", răspunsul nereflectat ar fi: nimic. Așa e oare? Dacă ar fi vorba de "islamism", răspunsul ar fi mai ușor: o parte din istoria noastră e lupta împotriva expansiunii islamice a Turcilor, așa cum extremul Occident european a luptat împotriva expansiunii arabe, tot islamică. "Arabismul" și "islamismul" sunt azi niște foarte complicate chestiuni deschise în lume, dar nu pentru noi, Românii, care niciodată n'am avut colonii. A trebuit să vină însă și la noi un regim anti-natură ca acela de azi, pentru a se amesteca acolo unde nu ne fierbe oala, deci în dauna poporului român. Astfel, azi, pe teritoriul fostei Românii, guvernul întreține câmpuri de antrenament pentru teroriștii arabi. De altfel, "asasin" este un cuvânt arab, rămas dela secta 'Bătrânului din Munte", care-și îndopa voinicii cu hașiș, ca să le dea curaj. "Asasin" vine dela "hașiș". Acțiunea de azi a guvernului care întreține și antrenează teroriști arabi este de două ori scelerată, sau mai bine zis de trei ori dacă punem în discuție și ideea morală a civilizațiilor superioare. Să enumerăm: se întrețin cu bani grei bande criminale; acești bani grei sunt strânși din truda lucrătorului român, aruncat în neagră mizerie; legea morală a regimurilor civilizate, azi liberal-democratice, respinge terorismul.

Aceste bande susținute în R.S.R. de o altă bandă, politică, intrată până la gât în războiul mondial subteran pentru desființarea democrației, deci a libertății în lume, participă indirect la genocidul împotriva Românilor organizat prin stoarcerea galopantă a ultimelor resturi de energie umană din țara noastră. Ce să mai spunem de ploconul oferit de Ceaușescu lui Murbarac, adică o "nimica toată" de o sută de milioane dolari, bani peșin jupuiți dela Românii înfometați. Egiptul este ajutat pentru însănătoșire economică, așa cum R.S.R. ar fi un exemplu de sănătate economică. Noi, Românii liberi, în sprijinul celor asupriți, avem datoria de a respinge terorismul comunist mondial, organizat, cum se știe dar nu se spune, în "patria mumă a socialismului real".

Din nefericire și în lumea liberă acest terorism, prin care se urmărește destabilizarea regimurilor democratice pentru a fi înlocuite cu regimuri comuniste, are susținători cât frunza și iarba.

Stângile extremiste occidentale, alcătuite în cea mai mare parte de semidocți arivișți, refulați ai voinței de putere, încurajați de tot felul de scriitori de mâna a cincea, de jurnaliști ținuți pe bere și pe mâncare de "idioții utili", și de tot felul de pretinși intelectuali, dela ultimul histrion inconștient până la ultimul frizer cu pretenții, sunt la un loc clocitoarea unor mari primejdii pentru lumea liberă. In această clocitoare comunismul a pus un ou ideologic sprijinit pe un monstruos concept: "dreptul la violență" al opozițiilor de stânga împotriva statelor democratice".

In slujba acestei "idei" este mobilizată o parte din mass media, direct și indirect, se organizează răpiri și asasinate peste tot și sunt plătiți inconștienți sau inadaptabili sociali ca să zboare în diverse câmpuri de instrucție teroristă, din țările arabe sau din cele europene comuniste. Această "idee" a legitimării asasinatului nu este expresia marii culturi arabe din trecut, ci a unor degenerescențe ca Arafat, Khomeini, Kaddafi și corespondenții lor marxiști din Europa de Est.

Nici o națiune, în numele nici unui "Alah" nu poate să impună lumii civilizate "dreptul la violență". Iar cât privește chestiunea generală a "Orientului Mijlociu" ea depășește cu mult puterințele unei ne-puteri care vrea să-și dea aere de putere în numele cine știe cărui "cel mai iubit fiu al poporului".

Cât ne privește pe noi, Românii liberi, avem alte dureri decât "Orientul" mic, mare sau mijlociu. Cine uită că în lupta politică "dreptul la violență" este fundamental interzis de legile civilizației superioare nu face decât să dăuneze cauzei românești din lume.

Noi nu avem ce căuta în dezbaterile mondiale decât într'un singur caz: când acestea ating interesele de viitor ale României. Ele nu sunt însă în Orientul Mijlociu, ci în ... Europa Mijlocie, sau "Europa Centrală" cum se mai zice.

Pentru noi, nici Arabii, nici Islamicii de pe tot mapamondul nu au ce să aducă. Să lăsăm "puterilor" propriu zise să se descurce cu aceste probleme care ies din competența și mijloacele noastre de acțiune. □

RĂZBOI ŞI PACE

(VI)

Radu ENESCU

"De tous vos buts de guerre, dites-moi, lequel vous avez atteint?"
(Clémenceau, în 1921)

"Nu ne va fi servit la nimic să condamnăm crimele naziste, dacă în Europa nu se va instaura libertatea, dacă alte ideologii, alte guverne totalitate ar veni să ia locul vechilor dictaturi", rostea Churchill în Camera Comunelor la sfârşitul celui de-al II-lea Război. Opt zile după proclamarea armistiţiului, epicul lider conservator înregistra falimentul unei lungi cruciade căreia îşi închinase viaţa politică.

"Pretutindeni în Europa de Est, în spatele unei Cortine de Fier, dela Stettin până la Triest, în ţările baltice, în Polonia, în România, în Cehoslovacia, Albania, Bulgaria, Iugoslavia, se instalau, - în ciuda principiilor solemn proclamate în Charta Atlantică, - guverne totalitare sub obedienţă, sau constrângere, străină. Pretutindeni, cuvintele "democraţie", "liberare", erau golite de semnificaţia lor milenară pentru a fi falsificate şi terfelite de dictatura partidului unic, teroarea poliţienească, planismul economic, sincronizarea gândirii. Pretutindeni termenii de "fascist", "colaborator", "reacţionar" serveau ca să descalifice, să întemniţeze, să condamne la grele munci sau la moarte, adevăraţii democraţi, adevăraţii liberali".

Am extras cele de mai sus dintr'un capitol din excelenta carte a lui Louis Rougier publicată acum 42 de ani: "La défaite des vainqueurs", cu care încheie: "Mr. Churchill, au soir de sa vie, revenu des fumées de sa glorie, rebuté, désillusioné, parvenu à l'age de la contrition sincère, reconnaissait que lui, qui incarna un jour la conscience du monde, fut le grand vaincu idéologique de cette guerre".

Scria Rougier la sfârşit de război: "Les effets de cette guerre sur les peuples conquis seront bien differents de ce qu'ils étaient avant. On ne se contentera pas de les dépouiller et de les asservir. On s'acharnera à tuer leur âme, à détruire les traditions séculaires, les usages consacrés et les coutumes qui faisaient la saveur de leur vie et entretenaient le sentiment de leur communauté spirituelle".

Profeţii împlinite. Ca şi cele ale marelui vizionar Benjamin Constant, de acum 150 de ani: "On verra l'espionage et la délation encouragées et récompensées; des sbires lâchés, comme des dogues féroces, dans les cités et dans les campagnes pour poursuivre et enchaîner des fugitifs innocents; et des familles n'ayant que le choix de se réunir pour la résistence, ou se diviser pour la trahison".

***

"La science au service dela tyranie"
(Elie Halévy)

Pavlov s'a făcut cunoscut în lumea întreagă datorită experienţelor sale celebre şi "ilustrative" în legătură cu reflexele condiţionate. Bucata de carne, clopoţelul şi salivaţia câinelui amintesc astăzi, chiar celui mai puţin iniţiat în teme psihologice, teoria pavloviană: unui reflex spontan provocat de un excitant natural i se poate substitui un reflex condiţionat provocat de un excitant artificial.

Se povesteşte că într'o bună zi Pavlov, experimentând cu un nou individ din speţa canină animalul nu se lăsă încătuşat, refuzând să se supună probelor; se zbătea, spumega, îşi arăta colţii, gata să muşte.

O anchetă asupra pedigreeului revelă că animalul era produsul corcit a doi progenitori nedomesticaţi, înzestrat ca atare, prin ereditate, cu un activ instinct de libertate. Pavlov avu ideea de a-l supune la un regim riguros în ce priveşte alimentaţia. Rezultatul, în urma unei îndelungate observaţii, fu cel urmărit. Câinele se calmă, deveni docil, apoi melancolic. In cele din urmă dovedi a fi un excelent subiect, aş spune mai degrabă obiect, de experienţă. Pierduse, prin subalimentare, instinctul de libertate, adoptând cel al supravieţuirii: într'un cuvânt servitutea.

Experienţele lui Pavlov cu animale fac parte astăzi din tehnica "domolirii", a servituţii omului, a distrugerii personalităţii. Individul devine gregar, un simplu număr din mulţime. Si mulţimea, cum spunea Gustave le Bon, "les foules elles-mêmes sont comme des individus psychiquement débilités".

Dar totuşi cred că omul, chiar cel adus la starea gregară, a mulţimii, îşi păstrează, undeva, ascunse resurse, nebănuite resorturi, care pot acţiona la situaţii limite: la disperare de pildă. Furia pune stăpânire pe el; instinctul de conservase trece pe plan secundar. Viaţa îşi pierde sensul. O forţă lăuntrică orbeşte "raţiunea", dispreţuind riscul, pericolul. Nu curajul nici vana temeritate, ci disperarea provoacă explozia. Care, ca şi în fizică, poate produce reacţiuni în lanţ. Omul devine fiară: împotriva bestiei asupritoare. E poate singura cale spre desrobirea sutelor de milioane de sclavi.

***

"Istoria ignoră adesea numele constructorilor; ea reţine însă numele destructorilor"
(Herbert Matthews)

Distrugerea oraşului Dresda spre sfârşitul ostilităţilor a fost o crimă mişelească, şi gratuită. Ea s'a comis în ciuda instrucţiilor date de Eisenhower, în calitatea sa de generalissim al armatelor aliate, de a cruţa şi respecta operele de artă.

Nelegiuirile comise în timp de război pot beneficia uneori de anumite circumstanţe atenuante. Cele săvârşite în timp de pace se inscriu în cercul odios al scelerităţii; sau al demenţei. "Pro aris et focis" spuneau vechii Latini. Pentru apărarea altarelor şi căminelor, ei erau dispuşi să moară.

Monumentele, catedralele, bisericile, muzeele, reprezintă viaţa unui întreg popor; nu numai cea a constructorilor, a artizanilor, a sculptorilor, a tapiţerilor, a pictorilor şi zugravilor, ci a naţiunii întregi. Ele constituesc comoara spirituală a neamului, Biblia însufleţită de credinţe şi legende, istoria lapidară a faptelor înalte, memoria bucuriilor şi suferinţelor, a gloriei. Ele reprezintă în acelaşi timp panteonul marilor oameni, a părinţilor cetăţii, a oamenilor auguşti care au ctitorit-o, a eroilor care au apărat-o, a scriitorilor şi savanţilor care au ilustrat-o, a sfinţilor care au sanctificat-o.

Nici un neam nu poate fi vitregit de acest patrimoniu fără riscul de a-şi pierde identitatea; şi în cele din urmă de a dispare. Dece se păstrează cu sfinţenie în inima Parisului ruinele dela Cluny, la Roma Coliseul, Zidul plângerilor la Ierusalem? Dece atâtea locuri consfinţite atrag pelerinaje de-a lungul veacurilor, a mileniilor în unele cazuri?

Spunea un gânditor francez: "Qui détruit une telle oeuvre, assassine bien plus qu'un homme. Il tue une chose impalpable, le rayon immobile qui luit dans la poussière dansante des générations: l'âme permanente d'une race".

Cel ce se încumetă să incendieze o bibliotecă, să distrugă o statuie, să terfelească o icoană comite o crimă împotriva culturii şi a credinţei. Precum cel ce distruge lăcaşuri de închinare mâna-i criminală loveşte nemilos nu numai zidurile sfinte ci şi întreaga creştinătate.

Neronii de azi pregătesc "une nouvelle ère des Apôtres et des Martyres" cum spunea Daniel Rops: o nouă eră a catacombelor. Istoria şi Cel de Sus îi vor judeca.

NUMELE JOCULUI DELA BUCUREŞTI E...DRIJINSKI

N. STOIA

Nicolae Ceuşescu, acest om...mic la stat şi... şi mai mic la fapte, a reuşit totuşi să păcălească pe toate liniile. Incepând bineînţeles cu cei din fruntea partidului, cărora le-a promis că va respecta "democraţia de partid", neluând drumul început de predecesorul Gheorghiu-Dej, care a inclus şi "cultul personalităţii". Apoi a păcălit lumea, proclamând introducerea "legalităţii socialiste", libertatea criticii, etc. Si păcăleala s'a extins şi peste hotare, cu mult trâmbiţata "independenţă" care a adus bani şi în plus secrete tehnice şi militare în folosul Kremlinului.

Pe lângă politica de păcăleală, Ceauşescu a mai făcut şi face şi politica "ciorii vopsite", înfăţişându-se, chipurile, fie ca un nou Stefan cel Mare, fie ca un Mihai Viteazul ori Ion Vodă cel Cumplit, când în realitate singurul model uman pe care-l întruchipează şi demonstrează, în chip fidel, este Felix Drijinski, marea figură criminală "cekistă" depe vremea revoluţiei bolşevice.

Precum se ştie, acest Drijinski a înschemat o organizaţie, aşa zisă anticomunistă, destinată să prindă pe emigranţi asemenea muştelor din reclama comercială a "Hotelului muştelor", în care acestea pot intra dar nu şi ieşi, pierirea fiindu-le astfel asigurată. Cum o asemenea organizaţie avea lipsă de susţinere materială, banii au fost furnizaţi de victimile imediate şi cele devenite perene: emigranţii şi idioţii utili.

Schema lui Ceauşescu, e şi mai şmecherească. In timp ce se declară împotriva Moscovei, acţionează cu blagoslovirea acesteia. Lucru calculat, că aşa ceva va atrage şi simpatie şi bani.

Această tărăşenie, e descoperită minunat de bine de Ion Pacepa în cartea sa "RED HORIZONS", adică de omul care a stat în punctul cel mai fierbinte al politicii ceauşiste. Cartea lui Pacepa e foarte lămuritoare, pentru cine mai are încă măcar un ochi şi un dram de minte.

Si cum şi pentru Ceauşescu o nenorocire nu vine singură, a mai apărut şi cartea fostului ambasador al Statelor Unite la Bucureşti, David B. Funderburk: "PINESTRIPES AND REDS", care confirmă în ce măsură Ceauşescu e... Drijinski. □

COMUNISMUL DUŞMAN DE MOARTE

Urmare din pag 6

naţională în numele crimei internaţionale comuniste.

Comunismul nu s'a impus nicăieri prin revoluţia proletară ci prin cucerirea militară. Nicăieri nu sunt la putere proletarii, ci criminalii comunişti. Proletarii sunt supuşi distrugerii, la fel ca intreaga naţiune. Prin comunism proletarii au câştigat lanţurile de care vorbeşte Marx în manifestul comunist din 1848. Instaurarea comunismului a costat omenirea 150 milioane de oameni, iar astăzi ucide şi torturează în continuare.

Comunismul este cea mai mare crimă contra umanităţii. El s'a instaurat şi se menţine doar prin existenţa şi forţa militară sovietică. El va dispare doar atunci când forţa imperiului sovietic, va dispare. Imperiul sovietic foloseşte comunismul ca strategie, dar succesul acestei strategii se apropie de sfârşit.

Concluzia: imperiul rusesc trebue distrus. Paralel trebue înlăturaţi de peste tot, comuniştii şi finanţatorii lor din Occident. In ţară trebue întărită rezistenţa naţională prin naţionalism, credinţă şi reîmproprietărirea oamenilor.

George BĂLTEAN

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

Sesiunea pe anul curent, 1988, se va desfaşura la

CENTRUL CULTURAL

CÂMPUL ROMÂNESC, HAMILTON, CANADA

5 AUGUST - 6 AUGUST

Vineri şi Sâmbată

începând dela ora 10 dimineaţa

Tema acestei sesiuni va fi în jurul ideii de:

REORIENTAREA GANDIRII LITERARE SI EDUCATIVE ROMANESTI IN CADRUL INVATATURII SI ATITUDINII CRESTINE

Cu prilejul acestei întâlniri româneşti, sunt binevenite expuneri de lucrări de artă plastică şi decorativă originale, precum şi cărţi de autori români.

Cei ce doresc să prezinte lucrări în cadrul acestui congres, sunt rugaţi a trimite înainte o copie a lecturii respective, prin poştă.

Adresaţi corespondeţa la: Congresul Limbii Române
P.O.Box 94
Granite Springs, N.Y.
U.S.A. 10527

Fiţi bineveniţi la Congresul Limbii Române, 1988

Presedinte,
Valentin CANTOR

INTRODUCERE ÎN GÂNDIREA FILOSOFICĂ A LUI CONSTANTIN NOICA

—Gheorghe RĂDULESCU—

Creatorul român de înaltă ținută spirituală și morală a reprezentat întotdeauna expresia profundă a culturii neamului său, depășind prin opera sa frontierele naționale, ducând în același timp cu el specificul unui popor înzestrat, dar continuu încercat dramatic de un destin nemilos. Pe scara valorilor naționale, Constantin Noica poate fi situat alături de Eminescu, Pârvan, Blaga ori Eliade. Creatori care ocupă câte un loc bine meritat în cultura universală. Coleg cu Mircea Eliade, Emil Cioran și Mircea Vulcănescu, discipol merituos al lui Nae Ionescu, Constantin Noica face parte din generația exuberantă și încrezătoare într'un destin ce părea luminat de idealul credinței și culturii intru ridicarea și izbăvirea neamului românesc după primul război mondial.

Destin care s'a dovedit însă cât se poate de tragic după cel de al doilea război mondial pentru întreaga națiune românească și tot pe atât de sfâșietor de trist pentru acele spirite înalte care erau martore la nimicirea și crucificarea ființei noastre naționale de către comunism. Purtându-și crucea timp de opt ani prin temnițele comuniste și alți vreo douăzeci de ani de domiciliu forțat, Constantin Noica își împlinea soarta propriului său popor alături de chinul altor învățați ca Mircea Vulcănescu, Lucian Blaga, Alice Voinescu și mulți alții, pentru vina de a gândi, a crea, a se supune ticăloșiei și a suferi împreună cu sacrificata și adevărata suflare românească.

Retras ca un pustnic la Păltiniș și uneori la Mânăstirea Căldărușani, Constantin Noica nu a acceptat după dureroasa sa detenție să părăsească țara, ci a rămas să pătimească pe pământul țării, să-și poarte gândurile și suferințele ca un martir întru răstignire și inviere alături de întreaga ființă a neamului și a țării sale.

Acolo, între colinele și brazii Păltinișului sau pe potecile Căldărușanilor, înfiorate de sunetul zbuciumat și trist al clopotelor, acolo în priveghérea neamului îngenunchiat și oropsit, Constantin Noica și-a împlinit destinul, acolo și-a scris o mare parte din opera sa, acolo a suferit, acolo era mai aproape de Dumnezeu, acolo a murit.

Urmând studii de matematică (1932-1933), apoi cursuri de specialitate în filosofie în Franța (1938-1939), și în Germania (1940-1941), își susține teza de doctor în filosofie în 1940, cu subiectul "Schiță pentru istoria lui cum e cu putință ceva nou".

Cine nu înțelege sensul creației lui Constantin Noica crede că ideile pe care filosoful român le enunță în formă eseistică, literaturizantă, calofilică ar aduce un deserviciu filosofiei și o favoare literaturii. Este adevărat că Noica era un estet și un stilist remarcabil, dar orice operă mare se cere scrisă într'o astfel de formă, încât de aici și până a fi convins că valoarea filosofiei scade în avantajul literaturii este o mare eroare pe care o pot face unii, care nu înțeleg de multe ori subtextul filosofic al autorului.

Constantin Noica era filosof prin structura sa, prin conceptele sale, prin ideile pe care le enunța, prin pasiunea și originalitatea sa, printr'o originalitate care câteodată depășea granițele credibilității și enciclopedismului. Cultura vastă și profundă filosofică nu era pentru Noica decât un îndreptar de analize pentru noi căutări de cercetare și de pătrundere în esențele universalității filosofice.

Ideile lui Constantin Noica dezvăluie și promovează în același timp întru totul cultura europeană, ca fiind unica și adevărata cultură, așezată pe un postament al întregului orizont, diversificată în toate direcțiile și dimensiunile, având ca bază un sistem vertical de adâncime și înălțime cât și orizontal pe spațiul de cuprindere al cardinalității. Din această totalitate a culturii europene, din această libertate de expansiune în gândire și creație, Europenii au parcurs timpul și spațiul spre universalitate și capacitatea de a dezvălui omul în plinătatea lui, adică omul gândirii, al tendinței fără oprire spre noutate, al descoperirilor, omul cu toate atributele lui fără retuș, "omul deplin". Constantin Noica în explicațiile sale pare atât de convins de adevărurile pe care le emite, încât ajunge la concluzia că celelalte culturi ar fi doar numai niște "configurații culturale". Desigur că din discuție nu se pot exclude culturile asiatice, care au o tradiție milenară, de o profundă înțelepciune spirituală, și morală, dar se pare că unilateralitatea acestor culturi vechi s'au stabilit la un anumit nivel și progres. Istoric vorbind vom descoperi la aceste culturi trepte cu o strălucită civilizație, religii și mituri, forme încă puțin cunoscute de ritualuri și obiceiuri, credințe și moduri de gândire și înțelepciune, de educație morală, de voință, de voință (în aparență) până la modificarea sau sistarea funcțiunilor vitale etc, dar și de fanatism care împiedică gândirea să se dezvolte spre alte orizonturi, spre noi descoperiri, spre o nouă lume de cercetare, spre progres, spre lumea modernă de astăzi (în înțeles moral), în care vrând-nevrând sunt nevoite și aceste culturi să se includă pentru a putea supraviețui.

Despre cultura americană nu se poate vorbi, deoarece încă este prea tânără, iar influența și amprenta europeană sunt vădit simțite în toate domeniile. În privința valorilor pe care Noica le enunță referitor la culturile existente sau pe cale de devenire, filosoful român ajunge să prezinte un tablou explicativ divizat în cinci compartimente, sau în cinci trepte variate sau scheme, stabilind raportul general între Unu și Multiplu, dela Unu și repetiția sa, până la Unu multiplu. Astfel el consemnează culturile totemice, culturile vechi monoteiste (adică culturile dependente de Vechiul Testament și ale Coranului), culturile panteiste (culturi specifice Indiei) cultura politeismului (specifică culturii eline) și cultura europeană propriu zisă. Pentru Constantin Noica explicația europeană modernă privind Cosmogonia, adică creația universului nu poate fi decât într'adevăr relevantă și pe cât posibil discutată și verificată sub multiple aspecte. Concluzia la care ajunge filosoful este că apare în timpul istoric un punct de desprindere între mitologia greacă și mitologia creștină care este întru totul superioară celei dintâi și acest fapt începe odată cu Consiliul Ecumenic dela Niceea din anul 325 al erei creștine. Noica sesizează că la Greci gândirea filosofică evoluează în contradicție cu vechea mitologie, odată însă cu Christos și cu evoluția creștinismului, acesta nu numai că nu vine în contrast cu propria lui mitologie, dar progresează în toate sectoarele împreună cu dezvoltarea, întinderea și desăvârșirea creștinismului. Prin urmare cultura creștină vine în contradicție cu mitologia greacă, aceasta rămânând la nivel istoric de cercetare fără un rezultat al certitudinilor, fără o deschidere infinită de cunoaștere și de echilibru stabil așa cum este cultura creștină, cultură care își are centrul în Bizanțul creștin pentru întreaga cultură creștină europeană.

Constantin Noica a fost căutătorul neobosit, cercetătorul care a studiat filosofia și gândirea lumii în profunzime, filosoful de mare finețe, o adevărată conștiință națională care ca și Mircea Eliade ne-a lăsat o vastă operă ca: Methesis sau bucuriile simple (1934), Concepte deschise în istoria filosofiei (1936), Viața și filosofia lui René Descartes (1937), De caelo (1937), Două introduceri și o trecere spre idealism (1943), Jurnal filosofic (1944), Pagini despre sufletul românesc (1944), Fenomenologia spiritului lui Hegel (1962), Douăzeci și șapte de trepte ale realității (1968), Lysis sau despre înțelesul grec al dragostei de oameni și lucruri (1969), Despărțirea de Goethe (1976). În rostirea filosofică românească (1970), Creație și frumos în rostirea românească (1973). Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii românești (1975), a tradus din Descartes, Kant, Sf. Augustin, Hegel, Porfir, Dexip, Ammonius, Platon, Corydaleu, Aristotel, și alții.

Pentru tot ce a scris, pentru gândirea sa profundă, pentru înălțimea sa spirituală, pentru suferința sa ca un mare și adevărat Român, pentru faptul că nu s'a despărțit de glia strămoșească în cele mai trudnice și triste clipe ale neamului său, acest martir merită tot prinosul nostru de laudă și recunoștință, pentru tot ce a dăruit spre păstrare veșnică poporului său. □

Suflete cu umbra pe pământ — de Vintilă HORIA

FERDINAND GONSETH

Fiecare persoană umană creşte către propriile ei împliniri, în acord permanent, în concomitenţă de simpatii cu ceea ce Goethe numea, utilizând un concept luat din chimie, "afinităţi elective", doze de asemănare şi îndemn care cresc dinspre ceilalţi către noi într'un fel de concurs de aureole şi de vibraţii. Vom fi toată viaţa adepţi ai lui Platon sau ai lui Aristot, şi afirm aceasta în dorinţa evidentă de a simplifica lucrurile. Vom fi idealişti sau pragmatici, vom semnala cerul cu degetul, sau pământul, ca în celebrul tablou al lui Rafael, în care cei doi mari reprezentanţi ai şcolii dela Atena luau, încă înainte de Christos, măsura sufletească a lucrurilor, odată pentru totdeauna.

Nici eu nu m'am abătut dela această regulă clasificatoare şi, atunci când m'am hotărît să călătoresc la centrele pământului, am măsurat lumea după măsura mea şi, chiar atunci când am încercat să fiu obiectiv, în sensul certesian al cuvântului, m'am înclinat cu simpatie către unii şi cu indiferenţă, sau chiar cu intenţii critice, către alţii. Cred că unul din personagiile care m'au atras dela început, pe care l-am văzut de mai multe ori în Elveţia şi cu care m'am înţeles mai simultan, ca să zic aşa, a fost matematicianul Ferdinand Gonseth, fundatorul revistei "Dialectica" şi creator al unei metodologii deschise sau necesitare, care a fost prezentată pentru prima oară în România, dacă nu mă înşel, de Clara Dan, într'un eseu apărut la Bucureşti în 1968 şi intitulat "Neoraţionalismul", în care analiza cu un adevărat dar al clarităţii gândirea celor trei neoraţionalişti contemporani, Ferdinand Gonseth, Jean Piaget şi Gaston Bachelard.

L-am întâlnit pe Gonseth la Horw, lângă Lucerna, în vara anului 1969, cu câteva zile înainte de prima aventură americană în Lună. Apoi, ne-am întâlnit la Lausanne, unde am mâncat împreună cu Edmond Bertholet, discipolul lui cel mai strălucit şi autor al unei cărţi asupra maestrului, apoi ne-am scris de mai multe ori, în legătură cu colaborările pe care i le ceream, destinate revistei "Futuro Presente". Cred că o astfel de legătură, ca şi aceea cu Arnold Toynbee, Werner Heisenberg sau Federico Fellini, îşi capătă dintru început caracterul ei definitiv. Conversaţia noastră a luat astfel un ton de comunicare pe unda afinităţilor elective, atunci când i-am expus proiectul meu de a descoperi un numitor comun în mulţimea de cercetări, de teorii, de descoperiri şi de capodopere care, de-a lungul secolului XX, încercau fără voie o lămurire în comun; exprimau acelaşi adevăr utilizând limbaje diferite. Voiam să spun că atât "Ulise" de James Joyce, cât şi principiul incertitudinii al lui Heisenburg sau muzica lui Messiaen, pictura lui Georges Mathieu sau "Elegiile din Duino" de Rilke se apropiau de o esenţă pe care fiecare o vedea, într'un fel, supusă tehnicii de cunoaştere pe care era obligat să o utilizeze, însă ajungând până la urmă să dea socoteală de acelaşi lucru.

Gonseth îmi spuse că şi el fusese preocupat de această problemă şi că ajunsese la concluzia că matematica strecurase în celealte tehnici ale cunoaşterii problematica ei caracteristică, dând un fel de nuanţă matematică cercetării majore a timpului nostru. Mathieu avea să susţină la Paris, că pictura era disciplina care marcase, şi nu numai întimpul nostru, măsura acestei întrepătrunderi.

Teoria lui Gonseth era următoarea: Există anumite fapte în cadrul culturii secolului nostru care, zicea el, îl puseseră pe gânduri, de pildă felul în care "Fundamentele geometriei" de Hilbert, apărută în 1905, carte care inaugurează o epocă nouă în istoria matematicilor, influenţează structuralismul. Intr'adevăr, până la Hilbert, matematica constituia un fel de elaborare supremă a anumitor structuri fenomenologice, deşteptate de activităţile sensoriale. In înţelesul vechi al concepţiei despre matematică, aceasta reprezintă elaborarea conştientă a acelor structuri fenomenologice. Dela Euclid până la Newton, bineînţeles. Pentrucă pentru Hilbert, mai bine zis până la Pache, prin 1880, se poate vorbi de matematica euclidiană, după aceea metoda axiomatică va trece la Hilbert care-i dă o valoare nouă, afirmând axioma ca pe o definiţie implicită. Până la el axiomele erau, nu o definiţie ci o formulare a sau explicare a unui adevăr matematic în cadrul unui ambient discursiv. De exemplu: prin două puncte nu poate să treacă decât o singură dreaptă; este vorba de o formă discursivă încărcată de informaţie, aşa cum este orice formă. Hilbert schimbă totul în momentul când afirmă: o adevărată informaţie este ceea ce eu susţin, orice fel de înţeles este implicit legat de o axiomă. Cu alte cuvinte: concepte ca punctul, linia dreaptă, etc., nu au nici un sens prin ele însele ci numai prin fraze sugerate şi făcute posibile de anumite axiome. Nu mai există un înţeles sau un sens anterior formulării, o formă sau o sintaxă cum ar fi limbajul. Chiar şi în cadrul unui limbaj, nu numai matematic, noţiunile se umplu de sens pe măsură ce axiomele o permit. Este un formalism din care nimeni nu mai poate scăpa. Structuralismul este un formalism axiomatic care se trage direct din cartea lui Hilbert.

Aşa cum ştim, într'adevăr, Saussure, care era profesor la Geneva între 1905 şi 1910, a folosit axiomatismul lui Hilbert pentru a-l fixa în legile limbajului, lucru care, până la un punct, coincide cu un fel de totalitarism din care omul nu mai poate scăpa. Structuralismul axiomatic implică deci nu numai o pierdere de libertate, în ceea ce priveşte, de pildă, crearea de noţiuni şi de concepte noi, dar şi un baraj definitiv pus în calea evoluţiei ştiinţelor. Este o cale către incompletitudine, cuvânt sine qua non în cadrul sistemului de filosfie deschisă elaborat de Gonseth. Dacă totul este prestabilit şi nici un fel de noutate nu mai e posibilă, atunci, cum susţinea şi Heidegger, terorizat de formalismul structuralist, întoarcem spatele ştiinţei, deoarece, dacă totul a fost fixat odată pentru totdeauna, noile informaţii ştiinţifice sunt ori false ori inutile. Fizicienii cuantici au fost în fond nişte anti-structuralişti, sau anti-axiomatici, deoarece toate teoriile atomice sunt antideterministe în măsura în care propria mea structură fenomenologică, felul meu de a fi constituie în acelaşi timp o posibilitate permanentă de restructurare, de elaborare raţională fără de care este imposibilă orice evoluţie, nu numai pe tărâm ştiinţific. Pentru cine posedă oarecare cunoştinţe muzicale, am putea spune că muzica dodecafonică este ea însăşi o formulare structuralistă sau formalistă care elimină nu numai armonia şi melodia dar şi orice formă de muzică nouă, lucru care explică insuccesul, sau succesul mazochist al formalismului atonal.

Datorită filosofiei deschise care impunea o punere în cercetare permanentă a tuturor legilor şi teoriilor ştiinţifice, pentru a împiedica formarea oricărui fel de dogmatism ştiinţific, periculos pentrucă inamic al progresului, Gonesth a avut surpriza, în 1967, să fie invitat la Praga, unde a dat o conferinţă la universitate. După ce şi-a expus teoriile în legătură cu metodologia deschisă, i s'a pus următoarea întrebare: cum a fost posibilă trecerea lui dela matemtică la filosofie? Asta însemna, ţinând seama de anul în care filosoful elveţian îşi ţinea conferinţa: cum ar fi posibilă trecerea nu numai dela matemtică la filosofie dar şi dela aceasta la ideologie. Fusese chemat de Cehi cu un an înainte de mişcarea cunoscută sub numele de primăvara dela Praga, nu în mod întâmplător, ci foarte bine gândit, în sensul că guvernul însuşi, ajutat de Universitate, căuta un drum, în afara formalismului marxist, dar justificat ştiinţific, care să ducă regimul cehoslovac în spre un sistem, tot atât de solid sprijinit pe ştiinţă, ca şi regimul comunist, ba chiar îndrăznind a se justifica printr'o ştiinţă mai nouă decât materialismul dialectic. Trecerea ar fi însemnat o evoluţie dela determinismul formalist, îngheţat în propriile lui imposibilităţi structuraliste de a progresa, la un antideterminsim bazat pe o nouă teorie matematico-filosofică numită metodologie deschisă.

După părerea lui Gonseth, ideea era extrem de interesantă, însă atât guvernul cât şi universitatea au făcut imprudenţa de a se demasca prea timpuriu. Ar fi trebuit, îmi spunea el, să aştepte până ce principiile noii metodologii s'ar fi transformat cu timpul în principii inatacabile, naturale şi cotidiene. Din păcate, după cum ştim, foamea nu e un bun sfetnic. Praga, împinsă de mizerie şi de disperare, a trecut prea repede dela filosofie la politică, şi bunele intenţii au fost zdrobite de tancurile sovietice.

Imi e foarte greu să sintetizez în aşa de scurt timp conversaţia mea cu Ferdinand Gonseth. Printre altele mi-a expus teoria lui în legătură cu "Procesul" lui Kafka şi metodologia deschisă. Intr'adevăr, romanul, scris şi el tot la Praga, pune o serie de probleme, după cum ştim, legate de diversele interpretări care i s'au dat între timp. S'a spus că "Procesul" e o carte profetică pentrucă anunţă calvarul omului distrus de totalitarism şi de o poliţie care nu ţine seamă de libertatea individuală. Omul e în mod permanent supus unei judecăţi, chiar dacă nu are nici o vină; ori că e vorba de o vinovăţie care se trage de mult mai departe, direct legată de păcatul originar, ca şi "Castelul" de fapt, al cărui personaj vine pe lume fără să ştie pentru ce a fost chemat. E vorba de o interpretare politică şi de o interpretare metafizică sau religioasă. Gonseth susţine că personajul lui Kafka e condamnat pe drept la moarte, în mod simbolic bineînţeles, pentrucă refuză dela început să se supună unui proces, unei cercetări care nu e de fapt decât o aplicare la literatură a metodologiei descrise. Cine nu se lasă înnoit printr'o permanentă verificare, nu merită să trăiască, este eliminat de agenţii adevărului, deoarece prezenţa lui în lumea cercetării ar însemna o dogmatizare, o piedică în calea fără sfârşit a adevărului. Dacă cineva ar fi demonstrat mai de mult cât de dogmatic a fost marxismul, sau freudismul sau structuralismul, ca şi atâtea alte isme din trecut, atunci am fi progresat mai repede. S'a întâmplat cu aceste îngheţuri dogmatice ceea ce s'a întâmplat cu teoria lui Ptolomeu în astronomie şi cu teoria lui Galenus în medicină; timp de secole au împiedicat progresul în cele două discipline. Tot atât de îngheţat în cel mai stupid totalitarism închis şi dogmatic este realismul socialist, care a sugrumat orice ieşire către viaţă şi libertate în spaţiul formalist al materialismului sovietic.

A încerca deci o înscriere în metodologia deschisă ar însemna pentru atâtea popoare şi mai ales pentru elitele lor o posibilitate de a ieşi din iarna în care atât Praga, cât şi România sau Polonia, au fost condamnate să se permanentizeze, într'o încercare de genocid literar cât şi filosofic, mai bine zis vital, care nu mai are azi nici un fel de justificare. Nici un fel de iertare. A progresa înseamnă, de mult, a nu mai fi marxist. □

Din spatele decorului — de Florin SCĂRLĂTESCU

Nu mică e prietenia dintre unii actori şi Bachus. Vorba lui Păstorel Teodoreanu, care, ieşind într'o friguroasă seară de iarnă dela Capşa, s'a ciocnit în stradă cu o doamnă, i-a cerut iertare apoi, arătând spre localul din care ieşise: "Nu e vina mea, e vinul lui!"

Gheorghe Chamel, pe numele lui adevărat Gheorghe Niculescu, dar pentrucă se născuse în mahalaua Dusumea, Marioara Voiculescu l-a botezat "du Chamel"... si aşa i-a rămas numele - s'a hotărît într'o iarnă, să plece la Constanţa, să admire oraşul şi în sezonul rece. Si-a luat consoarta şi s'au urcat în tren. Dar, ajuns la destinaţie, în gara Constanţa, s'au întâlnit la restaurant cu un actor constănţean, Constantin Morţun.

Chamel şi-a trimis nevasta la hotel, iar el s'a aşezat la masa prietenului său, de unde s'a ridicat... Luni dimineaţa, când Madam Chamel a venit să-l ia înapoi, la Bucureşti.

▪▪

Mai de mult, o trupă de actori interpretând într'un turneu o comedie veche, prăfuită, fără haz, spectatorii au început să-i bombardeze scena cu ouă clocite. La sfârşitul spectacolului, un actor revoltat, s'a adresat lui Iancovescu, zicând:

- Asta e o lipsă de civilizaţie, de respect faţă de actori; asemenea manifestări nu trebuesc tolerate!

- Ba da, i-a răspuns spiritualul Ion Iancovescu, aceste manifestaţii se explică prin faptul că: "Oul clocit reprezintă activitatea găinii pe tărâmul artistic".

▪▪

In lumea cântăreţilor de operă, sopranele şi tenorii, pentrucă în general ei sunt cuplul principal al operei - amorezii - luptă întotdeauna pentru menţinerea unei bune siluete.

Un cântăreţ de operă dela Opera din Bucureşti i-a telefonat doctorului său că s'a îngrăşat prea mult şi că stă prost cu respiraţia. După ce l-a consultat, medicul l-a sfătuit să alerge cinci kilometri pe zi.

După trei săptămâni, cântăreţul i-a telefonat doctorului că se simte mult mai bine. Totuşi acesta l-a poftit la consultaţie, în aceeaşi după-amiază. Dar cântăreţul i-a spus că-i este imposibil să vină, deoarece după cele trei săptămâni de alergare, a ajuns la Breaza.

▪▪

Un actor mult apreciat de Doamna Lucia Sturza Bulandra, în cadrul teatrului ei, este Septimiu Sever, la care a ţinut foarte mult. Ea l-a preţuit în mod deosebit pentru talentul său, pentru munca lui încordată în analizarea rolului, fantezia lui creatoare, dicţiunea clară, glasul cald, vibrant, care exprimau o adâncă trăire sufletească.

Din numeroasele lui succese se pot cita: "Ferdinand" din "Intrigă şi amor", Marchizul de Posa din "Don Carlos", Ciastlicev din "Pădurea", un rol negativ - acela al lui Iarovoi din "Liubov Iarovaia", rolul regelui din "Hamlet" şi o mare creaţie în rolul "Kean" din piesa cu acelaşi nume, viaţa unui mare actor.

Marea doamnă a teatrului românesc, Lucia Sturza Bulandra, care ştia să cântărească talentele, a afirmat următoarele, referindu-se la angajatul ei, actorul Septimiu Sever; citez:

"Prin fizicul său luminos şi impunător, el este parcă menit să se consacre numai rolurilor care să-i atragă simpatia, atât a publicului, cât şi a partenerilor din piesă". Si aşa şi era. Aş putea să adaug că el a umplut un mare gol în teatrul românesc, dela perioada anilor 45 încoace, în care teatrul nu dispunea de un actor de genul lui, un mare actor de compoziţie, care prin talentul şi fizicul său luminos, a cucerit întotdeauna sala, fiind răsplătit cu îndelungi aplauze, dar şi în începuturile lui în teatru, în rolurile de june-prim.

Intr'o seară, actorul Gene Kelly, foarte preţuit de publicul american, venind la o serată cu actorii şi creatorii dela Hollywood, a fost întrebat de reporteri:

- Domnule Gene Kelly, cum aţi făcut o carieră aşa de frumoasă?

Iar marele artist a răspuns cu modestie, scurt, în două cuvinte:

- Cu demnitate!

Si eu dacă aş fi fost întrebat de cineva cum şi-a făcut cariera actorul Septimiu Sever, aş fi răspuns:

-Cu demnitate, dar şi cu talent.

DE ZIUA MAMEI

Pagină antologică realizată de Nicolae NOVAC

UN CÂNTEC

Aud un cântec. Vine de departe,
Adus de vântul serii, şi mă cheamă...
Nu-i plâns de fluer, nu-i suspin de-aramă,
Nici glas de om...E dincolo de moarte...

Sunt alte lumi de care nu-mi dau seamă,
Viază'n noi, trăiesc în altă parte?
Ah, nu's iluzii, nu's păreri deşarte!
E doina ta cea dulce, dulce mamă!...

E vocea ta...Mă strigă câte-odată
De sus, de-acolo unde nu-i durere
Si unde toţi ne-om întâlni odată...

- De ce se zbate pieptu-mi cu putere?...
Vai, ce'ntuneric s'a făcut de-o dată
In jurul meu, - ce groaznică tăcere!

Ştefan Octavian IOSIF

MAMA

In vaduri ape repezi curg
Si vuiet dau în cale,
Iar plopi în umedul amurg
Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se'mpletesc
Cărări ce duc la moară -
Acolo, mamă, te zăresc
Pe tine'ntr'o căscioară.

Tu torci. Pe vatra veche ard,
Pocnind din vreme'n vreme,
Trei vreascuri rupte dintr'un gard,
Iar flacăra lor geme:
Clipeşte-abia din când în când
Cu stingerea'n bătaie,
Lumini cu umbre-amestecând
Prin colţuri de odaie.

Cu tine două fete stau
Si torc în rând cu tine
Sunt încă mici şi tată n'au,
Si George nu mai vine.
Un basm cu pajuri şi cu zmei
Incepe-acum o fată,
Tu taci ş'asculţi povestea ei
Si stai îngândurată.

Si firul tău se rupe des,
Căci gânduri te frământă,
Spui şoapte fără de'nţeles,
Si ochii tăi stau ţântă.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
Când fusul se desfiră...
Te uiţi la el şi nu-l ridici,
Si fetele se miră.

...O, nu! Nu-i drept să te'ndoieşti!
La geam tu sari deodată,
Prin noapte-afară lung priveşti -
-"Ce vezi?" intreabă-o fată.
-"Nimic... Mi s'a părut aşa!"
Si jalea te răpune,
Si fiecare vorbă-a ta
E plâns de'ngropăciune.

Intr'un târziu, neridicând
De jos a ta privire:
-"Eu simt că voi muri'n curând,
Că nu-mi mai sunt în fire...
Mai ştiu şi eu la ce gândeam?
Aveţi şi voi un frate...
Mi s'a părut c'aud la geam
Cu degetul cum bate.

Dar n'a fost el!...Să-l văd venind
Aş mai trăi o viaţă.
E dus, şi voi muri dorind
Să-l văd o dată'n faţă.
Aşa vrea poate Dumnezeu,
Aşa mi-e datul sorţii,
Să n'am eu pe băiatul meu
La cap, în ceasul morţii!"

Afară-i vânt şi e'nnorat,
Si noaptea e târzie;
Copilele ţi s'au culcat-
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră'ncet plângând;
E dus şi nu mai vine!
S'adormi târziu cu mine'n gând
Ca să visezi de mine!

George COŞBUC

O MAMĂ...

O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi;
Deasupra criptei negre a sfântului mormânt
Se scutură salcâmii de toamnă şi de vânt
Se bat încet din ramuri, îngână glasul tău...
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.

Când voi muri, iubito, la creştet să nu-mi plângi:
Din teiul sfânt şi dulce o ramură să frângi.
La capul meu cu grijă tu ramura s'o'ngropi,
Asupra ei să cadă a ochilor tăi stropi,
Simţi-o voi odată umbrind mormântul meu...
Mereu va creşte umbra-i, eu voi dormi mereu.

Iar dacă împreună va fi ca să murim,
Să nu ne ducă'n triste zidiri de ţintirim,
Mormântul să ni-l sape la margine de râu,
Ne pună'n încaperea aceluiaşi sicriu;
De-a pururea apropape vei fi de sânul meu...
Mereu va plânge apa, noi vom dormi mereu...

Mihai EMINESCU

MAMA

A venit aseară mama, din sătucu-i de departe,
Să mai vadă pe feciorul-i, astăzi, "domn, cu multă carte!"
A bătut sfios la uşă; grabnic i-am ieşit în prag:
Ni s'a umezit privirea de iubire şi de drag;
Sărutându-i mâna dreaptă, ea m'a strâns la piept, duioasă,
Si 'ntrebând-o câte toate, am intrat apoi în casă.

Inlăuntrul casei mele, - câtă brumă-am adunat,—
Dă prilej ca biata mamă să se creadă 'ntr'un palat:
Nu 'ndrăzneşte nici să intre, cu opincile 'n picioare,
Si, cu multă grijă, calcă doar pe-alături de covoare...

Eu o 'ndemn să nu ia seama şi să calce drept, în lege,
Că doar e la fii-su'n casă, nu e 'n casa vreunui Rege,
Si de-abia o fac să şeadă pe-un divan cu scoarţă nouă:
— "Mi-era dor de tine, maică...Ti-am adus vreo zece ouă.
Niţel unt, iar colea 'n traistă nişte nuci, vreo două sute"...
Si cu ochii plini de lacrimi, prinde iar să mă sărute:

— "Poate mor, că sunt bătrână şi-a prins dorul să mă'ndrume
Să mai văd odată, maică, ce mi-e azi mai drag pe lume!
Caerul mi-i pe sfârşite ... mâne poate-şi curmă firul
Si 'ntre patru blăni de scânduri să mă cheme cimitirul...
Jale mi-e de voi, māmucă, dar visez, chiar şi deşteaptă,
Cum, pe-o margine de groapă, bietul taică-tu m'aşteaptă...

Tu odorul mamii, 'n urmă să te-aduni cu fraţii-acasă,
Si să 'mparţi agonisirea după urma lui rămasă:
Lui Codin să-i dai pământul dela moară şi cu via;
Vaca şi-un pogon din luncă, maică, să le ia Maria;
Lui Mitruş să-i dai zăvoiul de răchiţi dintre pâraie;
Carul, boii şi cu plugul să le dai lui Nicolae,
Iară tu, ca mai cu stare decât fraţii zişi pe nume,—
Să iei casa'n care ţie ţi-a fost dat să vii pe lume...

Când şi când, în miezul verii, sau de Paşti—să vadă satul
Cum îmi vine, ca'n toţi anii, la căsuţa mea băiatul,
Si-având tihnă şi odihnă—la venire sau plecare,
S'aprinzi şi la groapa maichii câte-un muc de lumânare".

A tăcut apoi bătrâna, şi-a plâns mult, cu lacrimi grele,
Ce, curgându-i lin în poală, se'ntâlneau cu ale mele.

Vasile MILITARU

ZADARNIC

Zadarnic plânge vântul şi nucii plâng, bătrânii,
Frăgarul din ogradă, şi cumpăna fântânii...
Si plânge mama, biata...şi cum ar vrea s'o'nşele
Povestitorii jalnici ai pribegirii mele.

La mine vii cu cartea, cu gând să-mi dai canoane,
Si vrei să mă cumineci, părinte Solomoane,
Cucernic faci aghiazmă, şi mâna ta, părinte,
Stropeşte casa tatii, ca bine-s'o cuvinte.

Dar în zadar mă'nvălui încet cu patrafirul
Si fruntea mea fierbinte o răcoreşti cu mirul...
Zadarnic mamii-i cade o lacrimă pe iie,
Zadarnică e slujba lui sfântu Vasilie!...

Octavian GOGA

CÂNTEC

Spune-mi, mamă, ce-ai cântat
lângă cerul legănat?
Ce fel dor de nepătruns
pe sub seară s'a ascuns?
Ce uitare de iubit
prin frunzare a suit?

Zbucium seară... zbucium dor...
Unde zările se ard, or
unde ape urc în cer -
Lerui, mamă, lerui, ler...
vine dorul să mă cheme...
Unde-i marginea de vreme?
Unde vremea'nmugureşte?
Lerui, mamă, leru-i cleşte
şi se strânge zarea'n mine...

Astăzi vine? Mâine vine?

Spune-mi, mamă... fost-au fost
trei ursite fără rost?
Când prin crengi se scaldă luna,
mamă, n'a lipsit nici una?

Poate-i umbra lui pe nuc...

Mamă, n'ai chemat vreun cuc?
Lemnele au ars în jar?
Poate cerul cu pojar...
Poate câmpul neoprit...

Frig în frunze... n'a venit...
Poate'n cer s'a legănat?

Spune-mi, mamă,... ce-ai cântat?

Florica BAŢU

MAMA

E aşa senină seara
Si atâta pace'n aer.
Stau la geam şi ţes într'una
Din al gândurilor caer.

Parc'o văd acas' pe mama,
Chip de sfântă'ntr'un pervaz,
Slabă, slabă, sărăcuţa,
Si cu lacrimi pe obraz.

Stă la geam şi toarce'ntr'una
Alb fuior din vechea-i furcă.
Stă la geam, dar gândul dânsei
Peste văi şi dealuri urcă...

Si gândind aşa la mine,
Uită furcă şi fuior,
Si c'un colţ dela maramă,
Sterge ochii binişor...

CARTE POŞTALĂ

Mâinile tale, mamă,
mâinile tale noduroase,
mâncate de leşie,
bătute de sapă,
arse de soare,
mâinile tale cu care m'ai alintat
sau m'ai bătut,
întinde-mi-le peste spaţii
să ţi le sărut!...

Nicolae NOVAC

In loc de critică literară

PERSECUTAŢI-L PE BOETIUS

Scrisoare deschisă lui Vintilă Horia

—Camilian DEMETRESCU—

Dragă Vintilă, am citit ultima dtale carte - "Persecutaţi-l pe Boetius", Ed. L'Age D'Homme, Lausanne 1987 - şi îţi mulţumesc. Iţi mulţumesc din adâncul fiinţei mele. Ca om şi ca Român. Cartea dtale spală de pe obrazul chinuit al ţării încă una din murdăriile scuipate cu furie oarbă şi dispreţ de fiara comunistă: deportarea intelectualilor în Bărăgan după ani şi ani de temniţă distrugătoare. Metodă de exterminare ce atinge un grad de cruzime şi de cinism de o originalitate indiscutabilă în macabra istorie a represiunei politice. Dta speli această murdărie dovedind că deportările, în loc să strivească şi să alieneze, s'au transformat în adevărate bancuri de probă ale vitalităţii neamului, ascunsă din calea năvălitorilor în subteranele fiinţei sale. Conştiinţa Bărăganului, supravieţuind iadului exterminării planificate, s'a contopit cu conştiinţa ţării. Aşadar România nu a fost înfrântă. A fost cotropită, strivită sub copitele fiarei, desfigurată dar nu înfrântă. Nu a îndurat ruşinea trădării şi s'a ascuns în sufletul şi în conştiinţa acelor mizerabili cărturari aruncaţi în temniţe şi apoi în pustiul Bărăganului. Aşa a supravieţuit conştiinţa ţării. Cartea dtale e o mărturie a acestei supravieţuiri.

Citind aceste rânduri, tovarăşii scriitori dela Bucureşti, tovarăşii filosofi, profesori, umanişti, desigur "patrioţi" şi "buni Români" vor spune: ia te uită unde stătea conştiinţa României! In lăturile Canalului, în scursorile puşcăriilor, printre gunoaiele Bărăganului!? E ridicol, tovarăşi! Mai ţine minte tovarăşul Mihai Beniuc dela cancelaria Uniunii Scriitorilor pe nenorociţii poeţi şi prozatori deţinuţi la Canal şi prin închisori? A uitat oare cum l-a exilat pe Lucian Blaga la Cluj, în mizerie, pentru crima de a fi gândit cum gândea? Regret că trebue să-i amintesc cum la Budapesta, în 1957, a scăpat de furia mulţimii revoltate ascunzându-se într'un tanc sovietic care l-a salvat şi l-a trecut în rândurile "alor noştri", şi cum, ori de câte ori retrăieşte acel moment îi vine să apese cu furie trăgaciul mitralierei ţintind în mulţimea de muncitori şi ţăcănind onomatopeic din gură: ta, ta, ta, ta, ta... cu ochii înroşiţi de patimă revoluţionară şi de Murfatlarul din pivniţele partidului. Cine îndrăzneşte să le vorbească lor de conştiinţă! Dumneata, Vintilă Horia, ai îndrăznit. Iţi strâng mâna şi-ţi doresc viaţă lungă. Dumnezeu să te binecuvinteze.

Când Toma Singuran, eroul cărţii dtale (44 de ani, ex profesor de literatură la universitatea din Bucureşti, arestat prin 1950 pentru ideile sale filosofice contrare materialismului istoric şi deţinut fără proces timp de zece ani prin diverse închisori) fu debarcat de miliţian într'o gară pierdută din Bărăgan, se simţea pentru prima oară un om liber. Putea să se ducă unde vrea şi să facă ce vrea, cu câteva excepţii: nu avea voie să scrie scrisori, să comunice în vreun fel cu alţii, să treacă Dunărea în Dobrogea, să se îndepărteze de noul domiciliu, şi mai ales nu putea să se stabilească în nici un sat sau oraş din regiune, cu obligaţia de a se prezenta la miliţia din Balta-Albă în fiecare lună, înafară de iarnă. Cu doar o cutie de chibrituri în buzunar, fără ceas şi bani, trebuia să-şi înceapă noua viaţă de om liber apucând-o prin câmpie spre Est, după sfatul prietenesc al miliţianului. Aşa începea în genere deportarea deţinuţilor fără proces în Bărăgan, spre binele lor şi al masselor muncitoare. Erau cetăţeni "în afara legii, dar sub ochiul legii" cum spui dta. In perfect acord cu drepturile omului stipulate de ONU, la care România aderase spontan şi cu convingere. Totul se desfăşura într'o discreţie totală dat fiind că aceste persoane, de fapt, nici nu existau. Chiar dacă unele informaţii reuşeau să ajungă în Occident, păreau atât de inverosimile încât erau imediat respinse drept propagandă reacţionară. Operaţia s'a desfăşurat aşadar cu deplin succes, timp de mulţi ani, până la eliberarea deţinuţilor la începutul anilor 60.

Dar Toma Singuran, fără să ştie, avea o misiune. Teleghidat spre Est de miliţian trebuia să găsească baraca improvizată în câmpie de Stefan Diaconu (savant fizician de mai multe ori propus pentru premiul Nobel, arestat pentru a fi insultat pe ambasadorul sovietic ce vroia să-l folosească în scopuri propagandistice) şi de predecesorul său, baracă în care supravieţuise timp de mai mulţi ani. Toma era destinat să-i ia locul în baracă şi să descopere manuscrisul la care lucra. Când ajunge la baracă îl găseşte pe Diaconu fără viaţă, în faţa mesei de lucru pe care se afla ultima filă a manuscrisului: un scurt mesaj neterminat ce rezuma ideile filosofice ale fizicianului, privind o eroare fundamentală în gândirea modernă, eroare care a dus şi continuă să ducă la tragice consecinţe. Deşi formulat în termeni puţin accesibili omului de litere, Toma Singuran intueşte importanţa mesajului. Intreaga lui existenţă de "exilat în interior" se concentrează în căutarea şi descifrarea manuscrisului ascuns undeva în universul barăcii. Pe ultima filă, găsită pe masă, Diaconu scrisese: "...Caracterele complementare - ondulatoriu-corpuscular - etc. trebue prin forţa lucrurilor să fie integrate în esenţa însăşi a fiinţei, împotriva credinţei generale care concede fiinţei un fals aspect de unitate omogenă. Trebue deci, în acord cu principiile fizicei quantice şi cu precedentele mele meditaţii, să se ajungă la conceptul unei ontologii a complementarului, mai puţin abuzivă în sens dialectic decât această posibilă metafizică a contradictoriului. Traducerea imediată a acestei noi ontologii în domeniile social şi politic ar trebui să ne permită acel salt mutaţional capabil de a ne ajuta să ieşim..."

Dragă Vintilă, îţi mărturisesc dificultatea mea, ca şi cea a eroului dtale, la prima lectură a acestui mesaj. Când Toma Singuran descoperă manuscrisul, pe măsură ce înaintam împreună cu el în lectura unor fragmente esenţiale, mesajul a început să devină din ce în ce mai clar, reuşind până la urmă a-i descifra sensurile. Nu este doar un punct de vedere original ci o concluzie logică obligată pentru cine înţelege necesitatea unui nou raport între descoperirile fizicii moderne şi gândirea contemporană. In laboratorul lui singuratic, azvârlit într'un ungher din pustiul Bărăganului, Toma Singuran trăieşte privilegiul unui timp nelimitat, pe care îl dedică meditaţiei, fără graba permanentă a celorlalţi sclavi din "câmpul muncii", din oraşele şi satele României, şi fără teama de a fi denunţat pentru ideile lui eretice. Supravieţuirea fizică şi continuitatea spirituală, salvarea şi continuarea moştenirii lăsătă de Stefan Diaconu, punerea la adăpost de voracitatea miliţiei a preţiosului manuscris, copierea lui şi trimiterea unei copii în Occidentul liber, constituiau sensul noii sale existenţe. Schimbul de generaţie continua în catacombele unei conştiinţe româneşti hulită de pleava intelectualilor vânduţi şi de indiferenţa noului miticism al mahalalei de partid.

Deşi apărută în limba franceză această carte aparţine literaturii române. Gândită şi scrisă în Bărăganul Occidentului, într'un alt "exil interior", ea scandează un timp al gândirii româneşti. Institutul de filosofie al partidului, în neputinţa lui de a steriliza mintea sănătoasă a unui popor înclinat în mod firesc spre o filosofie a propriului destin, a justificat şi a încurajat metoda exterminării prin mijloace administrative, ca deportarea genocidă în Câmpia Dunării, fără să bănuiască de a fi contribuit la fundarea unei Academii secrete a gândirii, care a continuat filonul atât de fertil al filosofiei româneşti dintre cele două războaie. Mi se strânge inima gândindu-mă că hârtia pe care se tipăresc cărţile exilului nostru vine din pădurile Alpilor sau ale Scandinaviei, în timp ce coala albă de celuloză carpatină a brazilor noştri e mânjită de maculatura moartă a filosofilor de partid.

Pentru a supravieţui Toma Singuran face ceea ce trebue să facă mulţi ţărani "liberi", constrânşi de foame şi de o economie falimentară: sustrage porumb de pe ogoarele colectivizate, mere şi nuci din livezile nimănui. Coceni, crengi şi vreascuri îi asigură focul pentru mămăliga cotidiană, făcută cu mălai strivit cu piatra. Nu posedă nimic altceva, în schimb nu trebue să-şi vândă timpul, pe care îl trăieşte cum vrea; în acest sens e mai liber decât cei înregimentaţi în cazărmile sistemului. Miliţia nu-l slăbeşte din ochi, poate să-i intre în baracă oricând, dar nopţile şi zilele înzăpezite sunt ale lui. Poate să scoată manuscrisul din ascunzătoare şi să-l soarbă cuvânt cu cuvânt. Pentru a-l face să mărturisească unde e ascuns manuscrisul, miliţianul îi întinde curse. Una dintre ele e Malvina Rareş, proprietara unei vechi case boereşti şi prizoniera securităţii care încearcă să o folosească drept nadă pentru seducerea deportaţilor şi trasul de limbă. Toma cade în braţele Malvinei, dar aceasta, tulburată de un adânc sens de solidaritate renunţă la misiunea ei de a-i smulge secretul şi se întoarce învinsă dar înnobilată în mâinile securităţii.

Ciobanul Alexandru care se opreşte la el în drum cu turma spre locurile de iernat, are toate datele unui simbol ce exprimă fiinţa însăşi a neamului. "Am vorbit cu călugării -spune Alexandru-ei se roagă zi şi noapte pentruca fiara să fie distrusă. Dar asta nu va fi mâine. Ea a prins rădăcini în sufletul nostru. Ne va fi greu să o smulgem. Distrusă de cine? (întreabă Toma) - De Arhangheli şi de oştirile cereşti. Călugării au văzut aripi căzând din cer, ceea ce înseamnă că bătălia e în toi şi că îngerii sunt zguduiţi de fiară şi de hoardele ei. Dar ştiţi ce mi-au zis? Că drumul armatelor cereşti e presărat de înfrângeri, dar că îngerii ştiu să-şi vindece rănile şi să-şi repare săbiile, şi că vor avea o singură victorie, cea de pe urmă, când omul va fi liberat, pentru totdeauna".

Fratele Calistrat dela mânăstirea Mitrana înfruntă zăpezile şi vine să-l anunţe că a doua zi e Crăciunul. Din cuvintele lui iese la iveală o altă trăsătură a sufletului românesc: "In dreapta altarului din biserica mânăstirii e aprinsă mereu o lumânare. Ori de câte ori trecem prin faţa ei ne închinăm şi adesea ne rugăm, concentrându-ne asupra flăcării, pentru cei care fac rău oamenilor...Pentru cei care ne-au invadat, pentru cei care ne guvernează, pentru cei care nu sunt credincioşi. Există o legătură profundă între rău şi lipsa de credinţă."

Miliţianul fără nume, împachetat în uniforma lui sovietică, burghez oportunist trecut în rândurile ocupantului, vrea să ştie ce gândeşte Toma Singuran, mai ales după ce s'a stabilit în baraca lui Stefan Diaconu. Il provoacă şi Toma se înfierbântă demonstrându-i contradicţia flagrantă existentă astăzi între tehnica spaţială adoptată de Sovietici şi ideologia materialismului istoric ce stă la baza marxismului: "Ruşii au lansat sateliţi în spaţiu şi sunt pe punctul, împreună cu Americanii, de a pătrunde în cosmos...Acest lucru a devenit posibil datorită unor principii de fizică quantică pe care marxismul oficial l-a negat întotdeauna ca fiind contrar principiilor marxist-leniniste. Dar atunci, dacă conform marxismului teoriile lui Planck, Heisenberg şi Bohr nu sunt altceva decât nişte goale produse ale descompunerii capitaliste, pe baza căror idei, teorii şi principii (Ruşii) au construit şi lansat maşinile lor în spaţiu?"

Pe miliţian nu-l impresionează logica. El reprezintă forţa inexorabilă a revoluţiei: "Noi folosim tot ceea ce ne poate servi pentru a ne atinge scopul. Lenin ne-a dat voie dela început să o facem. Noi jucăm pe toate fronturile deodată. -Si în ce scop? (întrebă Toma) - Acela de a face să triumfe peste tot, pe această planetă şi pe toate celelalte, principiile marxist-leniniste. -Dar acest lucru nu mai stă în picioare (replică Toma), s'a prăbuşit odată cu intrarea voastră în antideterminismul quantic cu scopul de a-i depăşi pe Americani în cursa spaţială. Victoria voastră a fost aşadar o înfrângere... Primul vostru Sputnik l-a decapitat pe Marx, Engels şi Lenin cu o singură lovitură de spadă metafizică. -Dece spuneţi metafizică? -Pentrucă noua fizică este o metafizică, legată de simbolica numerelor - particulele nu sunt decât simboluri metafizice, evenimente, mai de grabă, decât fragmente de spaţiu sau de materie - ea nu mai are nimic în comun cu ştiinţele materiei aşa cum erau concepute pe timpul profetului vostru, acum un secol... -Noi suntem pe punctul de a cuceri lumea întreagă fără a ne schimba filosofia. Forţa noastră nu e o himeră. -Nu, (răspunse Toma) ea este semnul cel mai evident al slăbiciunii voastre."

Toma Singuran îşi dezvoltă teza în faţa miliţianului cu precizie, punând la baza căderii ideologiei marxiste "prejudecăţile raţionaliste" ale lui Hegel după care raţionalul este egal cu realul. Prezumţia raţiunii de a schimba realul constituie ambiţia lui Marx de a transforma lumea. Toma o consideră un "silogism idealist" ascuns în spatele unei "iluzii burgheze". Raţiunea nu poate schimba lumea, ea poate să o înţeleagă cel mult, să o iubească. - Dar voi nu iubiţi lumea pentrucă ea nu coincide cu schemele voastre... de aceea vă simţiţi obligaţi să recurgeţi la violenţă". Miliţianul e tulburat, iritat. Ameninţă, apoi schimbă tonul. Il întreabă brusc când a găsit manuscrisul. Toma neagă, dar îşi dă seama că miliţianul ştie. După plecarea lui rămâne gânditor, mai îndârjit decât înainte. "Nu vor găsi niciodată manuscrisul, îşi spuse, pot să-l şi arunc în foc, căci a pătruns adânc în mine, eu sunt manuscrisul. Ar trebui să mă ucidă pentru a neutraliza mesajul".

Iubite prietene, dta ne înveţi odată mai mult că pentru a atinge universalul trebue mai întâi să-ţi iubeşti şi să-ţi aperi rădăcinile. Scrisul dtale nu e altceva decât o înnodare de rădăcini tăiate de secera exilului, a pribegiei. Dar exilul dtale, ca şi al meu, nu a fost obligatoriu ; a fost o alegere, iar rădăcinile le simţi mai ales când dor. Dar rădăcinile nu pleacă doar din pământul ţării, ele sunt înfipte mai adânc în fiinţă, în om, iar ca om nu te doare numai pierderea gliei tale ci şi pierderea încrederii în înţelepciunea omului de azi. Căci ce sunt excesele ideologice caracteristice timpului nostru decât o cădere a înţelepciunii, o alienare în conştiinţa omului modern a măsurii ce susţine de fapt întreg echilibrul cosmic, a acelui "amor" prin care presocraticii explicau unitatea contrariilor ce asigură armonia lumii? Când te-am cunoscut mi-am dat seama că aici stătea, în primul rând, nodul dureros al exilului în exil. De două ori exilaţi, asediaţi între două fronturi, hărţuiţi, persecutaţi de unii şi de alţii, ne încăpăţânăm să credem într'o întoarcere spre ceea ce speranţa noastră de mai bine o cheamă viitor.

In ultima parte a cărţii condeiul dtale se întoarce cu cincisprezece secole în urmă spre destinul ultimului mare filosof al antichităţii, Boetius, prizonierul lui Teodoric regele ostrogoţilor. Principala sa operă "De cosolatione philosophiae", scrisă în temniţă conţine o idee senzaţională, în embrion, dar cu atât mai senzaţională: "Platon şi Aristotel - mărturiseşte Boetius mesagerului ajuns la el pe ascuns - nu sunt adversari, aşa cum se afirmă de secole, ci ei formează un tot armonios ce explică complexitatea fiinţei noastre... Dimpotrivă, nu trebue separaţi niciodată, căci realitatea ar deveni astfel ininteligibilă...Există două tendinţe în noi. Să ne lăsăm dominaţi de imaginaţie sau de raţiune? Ce suntem noi, reflexul cerului şi al ideilor eterne, cum afirmă Platon, sau reflexul pământului şi al vizibilului, cum susţine Artistotel? Ceea ce regret cu adevărat...e de a nu fi demonstrat solidaritatea complementară care se degajă pentru mine din operele lor puse împreună"... In acest moment al lecturii cititorul recunoaşte termenii prin care Stefan Diaconu, filosof prizonier al ostrogoţilor, îşi exprimă ideea sa eretică: "Caracterele complementare... trebue prin forţa lucrurilor să fie integrate în esenţa însăşi a fiinţei..." Căci altfel, aşa cum spune mai departe Boetius "separarea lor va putea da naştere la radicalizări ce vor genera abuzuri...Ex-

Continuare in pag 13

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ

REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI

24

MÜNCHEN 1987

Sub auspiciile "Societății Academice Române" din München a apărut cel de al 24-lea număr al "Revistei Scriitorilor Români", 1987.

Așteptarea apariției acestei prestigioase publicații a devenit pentru cititorii de limbă românească o tradiție legată cu începutul anului. Sunt 24 de ani, 24 de așteptări și 24 de succese.

Având aproape 200 de pagini, tipărite în excepționale condiții grafice, "Revista Scriitorilor Români" a apărut prin grija redacțională a lui Ion Cicală, Constantin Nagacevschi, Mihnea Romalo și Constantin Sporea. Illustrațiile grafice aparțin lui Stefan Zorzor, cu excepția portretului lui Mircea Eliade, operă a doamnei Nina Batalli.

In numărul acesta semnează: Sergiu Grossu, Nicolae Novac, Eugenia Adams-Mureșanu, Veturia Manuilă, Alexandru Mircea, Nina B. Theodoru, Vintilă Horia, Titus Bărbulescu, Stefan Baciu, Ion Cicală, Ioan I. Mirea, S.G. Theodoru, Nicu Caranica, Gheorghe V. Bumbești, Antoaneta Bodisco, Maria Golescu, Mihnea Romalo, Lucia Barbulesco, Constantin Sporea, Hans Diplich, Rodica Mirea, Florica Bațu și Dumitru Ichim.

O rubrică e dedicată lui Mircea Eliade, iar în ultima "In memoriam" găsim un rămas bun celor dragi plecați dintre noi: Veturia Manuilă, Alexandru Gregorian, Ioan J. Mirea și Maria Golescu.

O adevărată recenzie a acestei reviste este imposibil de făcut prin varietatea lucrărilor literare și numărul de scriitori ce semnează. Spațiul tipografic ar ciunti sau tăia, prin omitere, un nume sau o idee expusă care nu ar fi de ajuns de subliniată și "Revista Scriitorilor Români" este una dintre acele publicații literare ale graiului românesc la ora actuală, incluzând cele din țară sau din afară, care la o carte ar merita,i s'ar cuveni respectul de a i se răspunde printr'o carte de comentariu, sau mai multe.

In cazul nostru, ca recenzie, s'ar cere cel puțin câteva rânduri despre fiecare creație din această minunată livadă a spiritului românesc. Pericolul care pândește pe un asemenea cutezător cronicar este de a "ignora" câte ceva. Ignoranța dela Platon la Hristos și până în ziua de azi e considerată un păcat împotriva Ideii.

"Revista Scriitorilor Români" prezentându-ne niște creații nu cred că ne-ar permite și o disecție "științifică" de a măsura, cântări, ridica, arunca, da note, etc. așa cum se face în regimurile în care "creația" nu are nimic de a face cu Spiritul sau Cuvântul, și e o "producție" a materiei judecată ca "material" literar destinat "maselor".

Si pentru a nu greși în afirmațiile făcute mai sus mă voi referi la ceea ce Vintilă Horia, în același număr , vrea să spună prin "Târziul mesaj venețian".

De vreo câteva decenii Vintilă Horia prin scrisul său constată o mare fărădelege ce se face ființei umane ca persoană și individ și întreabă și se întreabă dece principiile unor științe, depășite de acum un veac și jumătate, sunt încă aplicate în domeniul socio-politicului: "Karl Marx a creat o ideologie, bună sau rea, asta e altă treabă, bazându-se pe progresul științelor din vremea lui, acum un secol și jumătate, pe vremea când determinismul materialist dădea fructe de preț, ca Darwin, Gustave Flaubert, un anumit fel realist de a picta, un pozitivism în mod logic limitat la un orizont stilistic naturalist, o politică în general mânuită de bagheta magică a unei filosofii de Stat pe care Bismark o numea "Realpolitik". Toate aceste contemporaneități au dus la primul și apoi la al doilea război mondial, la revoluția din 1917, la robirea popoarelor sau distrugerea lor (...) Fizica cuantică sau pictura abstractă, romanul gnoseologic sau poezia lui Rilke, expresionismul sau noua biologie, cuvântarea despre originile cosmosului sau apropierea dintre știință și religie, reprezintă un fel de reacțiune împotriva privelistei prea reduse la vizibil și la principiile logicei aristotelice."

"Târziul mesaj venețian" se referă la colocviul ținut la Veneția în 1986 ale cărui lucrări au fost publicate sub titlul "Stiința, în fața frontierelor cunoașterii", Paris, 1987.

La acest colocviu fizicianul român Basarab Nicolescu a prezentat "Natura realului și noua viziune a științei" în care autorul precizează că știința și în special fizica cuantică poate să insufle o viață nouă filosfoiei și politicii, cum s'ar exprima Vintilă Horia.

Stiința secolului XX, care descopere în atom un cosmos în mic, este singura care ne poate libera de aplicarea nefastă a legilor macrocosmosului ființei umane, care ca "atomos" sau "individuus", își are legile ei.

Indiferent de nivelul cantitativ al cunoștințelor, omul ca ființă umană din punct de vedere calitativ este unic, nedeterminat, imprevizibil și nerepetabil. Aceasta e structura sacrului și creativului și tocmai din acest punct de vedere viața omului este sfântă și nu poate fi profanată ca orice "produs" determinat și previzibil care poate fi făcut în serie și "uniformizat" cu uniformele lozincilor.

In "Revista Scriitorilor Români" fiind vorba de creații am găsit de cuviință să mă apropii de ele aducând fiecărui creator, în semn de mulțumire și recunoștință, tăcerea Crinului Alb. Ce altceva poate fi mai grăitor decât Albul-Cuvânt și Mire-Logos care, prin simbolul Crinului de Paște, recapitulează ("anakephalaiosis", celebra teorie a lui Irineu) întregul neam omenesc? □

Cronicar

PROF. DAN FORNANDE DIN CÂNTECELE NEAMULUI ROMÂNESC

MONTREAL, 1988

Vocea este facultatea omului de a emite sunete articulate. Deși produsă de un organ la rândul ei se pare că devine un organ. Când oamenii se enervează încep să "ridice vocea" și să lovească unul în altul "vociferând". Dia-logul degenerează astfel în dialogoreic, comparat cu "piuitul" păsărilor. Scopul "ridicării vocii" este ca prin "vociferare" să ajungi "a-i lua piuitul". De aici și până a vorbi "păsărește" nu mai este decât un pas.

Din punct de vedere ființial tărâmurile cuvântului "voce" nu au o ieșire spre cer, sau spre mare. Singura adâncime pe care poate să o aibă este ca prin "vocet", prin zguduirea ființială a "bocetului", să devină complementară cântecului, când ființa se zguduie și se cutremură prin "bocet" până la temeliile ei.

Spre deosebire de "voce", avem "cântecul" prin care omul își exprimă tot spectrul luminii ființiale. El este esență și istorie, tot lucrul "având cântecul lui."

Adevărata natură și stare a omului este în "încântare", care în limba română are o sumedenie de sensuri, ca un curcubeu despletindu-se larg peste verbul "a fi". Dacă prin "bocet" stăm în fața neființei și "vocim" pe cel plecat dintre noi prăbușindu-ne în cele mai întunecoase păduri ale eului, prin "încântare" ne ridicăm spre un om, cer și pământ nou, într'o realitate transfigurată. Este o schimbare la față, din interior spre exterior, pentrucă nu este numai "cântare", ci e "încântare".

In vreme ce "luatul piuitului" este un sentiment exprimând groază în fața urâtului, sau a ceva care nu e natural, care să aibă o noimă, "încântarea" apare în fața frumosului și armoniei spirituale prin care se străvede Cuvântul și Spiritul. Pe de o parte omul poate fi "încântat de cunoștință", iar în alt sens omul poate fi "încântat" de frumusețea naturii sau tot ce poate fi spiritual în relații dialogice care descoperindu-te, plinindu-te, formându-te "te încântă".

"In-cântarea" este starea cea mai intimă a "formei" naturii spirituale a omului. Prin ea omul ajunge la "mirare". "Miracolul" nu-i este o stare supra-naturală ci o potență ce i s'a dat ca "chip" să o actualizeze prin activitățile creatice. Astfel "mirarea" este act de contemplație ca realizare a teandricului, act de cunoaștere, act de căutare și regăsire.

Nuanțele lui "mă mir" pe care le găsim ca niște miresme ale raiului prin livezile graiului românesc, sunt exprimate lapidar în engleză printr'un singur cuvânt. "Wonder" înseamnă uimire, minune, mirare, admirație, a întreba, a fi surprins.

Cum vedem "cântecul" i s'a dat omului pentru a transfigura lumea în ceva "minunat". Dacă prin "mirare" am ajuns la știință și filosofie, prin "cântec" în forma primară se căuta re-crearea lumii în frumusețea ei cea dintâi.

Am insistat mai mult asupra originii "cântecului" pentru a încadra noua carte a Prof. Dan Fornade "Din cântecele neamului românesc", Montreal, 1988 în lumina care i se cuvine.

Culegerea cuprinde în jurul a vreo 200 de cântece dintre cele mai îndrăgite de neamul românesc: romanțe, cântece populare, cântece de pahar, etc.

Multe din aceste cântece aproape că au fost uitate, Cu fiecare cântec ce-l uităm suntem mai puțin "țară" și tot mai desfrunziți de "frunza verde" a ei. In acest context antologia Prof. Dan Fornade are un caracter "Anteu-logic".

Referitor la munca domniei sale, care ne-a dăruit ca editor și culegător și o culegere de "Colinde și poezii de Crăciun,", scria Părintele Calciu în prefața acelei valoroase lucrări: "Un munte uriaș de colinde stă undeva în amintirea mistică a neamului românesc, așteptând mâna vrăjită care să le cheme afară. Fă-o tu, Dane. Tu ai găsit o cheie prin care ai deschis o portiță a frumosului sfânt".

Aceleași cuvinte le parafrazăm pentru celălalt "munte al cântecelor neamului românesc", munți cu nume de tei, piatră, lumină și dor din peisajul ființial al "lumen"-ului nostru.

Cartea costă 12 dolari și se poate comanda dela adresa: Prof. Dan Fornade, Box 1163, Station H, Montreal, Quebec, H3G 2N1. Canada.

Dumitru ICHIM

PERSECUTAȚI-L PE BOETIUS

Urmare din pag 12

cesul de platonism ar putea duce la erori cu teribile consecințe, sub forma unora dintre cele mai reale și totalitare utopii (cum să nu se gândească cititorul la macabra consecință bolșevică a utopiilor socialismului exaltat de ideea purificării societății umane, încoronată de asasinarea a peste o sută de milioane de ființe umane!), în timp ce un aristotelism exagerat și solitar ar face din rațiune stăpâna lumii, dar într'un mod incomplect, cauză posibilă a unor invalidități de spirit și de guvernare (cum s'ar putea explica mai simplu căderea în vidul rațiunii pe care o trăiește epoca noastră?)... Aș fi vrut să convertesc rațiunea la creștinism dar politica m'a împiedicat... Cineva, într'o zi mai mult sau mai puțin apropiată, o va face în locul meu". Profeția eroului dtale din partea finală a cărții, acel Boetius închis în temnița baptisterului din Pavia, lasă deschisă poarta unei speranțe. Deocamdată asupra umanității s'a abătut flagelul celor două excese, cu consecințele lor tragice, cu consensul puterii, cultura oficială a Occidentale de a ține separate cu forța acele "caractere complementare" care ar fi trebuit - cum spune Stefan Diaconu - "prin forța lucrurilor (adică în mod logic, natural) să fie integrate în esența însăși a ființei..." Când folosesc termenul gândirea occidentală nu mă refer global la toți filosofii ci la tendințele care au dominat, cu consensul puterii, cultura oficială a Occidentului în ultimele cinci secole.

Mă opresc aici, invitând cititorul să caute cartea și să o citească. Pentru mine e un exemplu admirabil de limbă românească scrisă... în franceză. Am citit-o a doua oară traducând: de sub coaja cuvintelor gallice ieșea la iveală miezul unui lexic român de o surprinzătoare simplitate și frumusețe. O proză care m'a fermecat întotdeauna, dela prima citire a lui "Dumnezeu s'a născut în exil". Iți dorește sănătate și te îmbrățișează al dtale, □

Camilian DEMETRESCU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

Volumul al doilea al Metafizicii lui Nae Ionescu n'a fost reimprimat.

Se găsesc în afara țării numai vreo 5-6 exemplare ale ediției Remus Cioflec, București, 1944. Este o mare lacună pe care nu ezităm s'o semnalăm cu insistență editorilor. Deși am precizat în toate buletinele că nu dispunem de această operă, am fost solicitați până astăzi de aproape două sute de cumpărători, iar ritmul cererilor a sporit după extrasele publicate în paginile HYPERION ale CUVANTULUI ROMANESC din luna Februarie.

Cererile sunt pe deplin justificate și mi se pare urgent să poată fi satisfăcute.

Mircea ELIADE scria -referindu-se la cursurile lui Nae Ionescu din al patrulea deceniu: "simțeai că ce spunea N.I. nu se găsea în nici o carte". Socotim că observația rămâne riguros adevărată o jumătate de secol mai târziu, îndeosebi pentru al doilea volum al Metafizicii. Ajunge să înlocuiți termenii "corp", "forță" (pe care îi veți întâlni în extrasul de mai jos) prin termenii "energie-materie" ca să găsiți izbitoare analogii cu analizele epistemologilor de astăzi, tributari foartelor recente descoperiri ale fizicii. Si chiar ca să vă întrebați: oare n'a exprimat Nae IONESCU mai mult folosind limbajul metafizicianului? Dar volumul doi al Metafizicii interesează nu numai fiindcă anticipă (In treacăt fie spus anticipă și existențialismul francez, depășindu-l cel puțin prin anumite sugestii). Acest volum interesează într'o mai largă măsură prin prodigioasa capacitate de sinteză a lui Nae IONESCU, prin perspectiva lui "Din înalt" care-i permite să-și situeze gândirea evocând, aproape întotdeauna profund (arareori numai ispititor), secole întregi de filosofie în mai puțin de 300 de pagini. In ce altă carte s'a spus mai mult cu atât de puține cuvinte?

Si subliniem: cuvinte simple și clare, ușor accesibile oricărui cititor instruit.

Iată de ce reproducem după un interval de numai trei luni un al doilea fragment din această operă. □

L. M. ARCADE

NAE IONESCU: METAFIZICA Vol III

XIV

PROBLEMA UNIVERSULUI

1. Problema universului. - 2. Obiecte și corpuri. Condițiile de existență a corpurilor în univers. - 3. Relații și forțe. Condițiile de existență a forțelor în univers. - 4. Gândul: corp sau forță ? - 5. Cele cinci concepte fundamentale ale metafizicii.

1. - Noi am deschis anul acesta, în aceste considerații de Sâmbătă seara, o seamă de probleme care toate aveau de scop să facă posibilă discuția problemelor metafizice propriu zise. Noi n'am făcut până acum decât să cercetăm condițiile în care metafizica este posibilă. Nu discuția teoretică dacă metafizica este posibilă sau nu, ci discuția pur și simplu introductivă, aș zice: care sunt instrumentele care stau la dispoziția minții noastre pentru ca să facem metafizică. Dacă aceste instrumente sunt suficiente prin ele însele pentru rezolvirea problemelor metafizice sau nu, aceasta este o altă chestiune care face parte din însuși corpul metafizicii.

Noi am făcut, doi ani de zile, cursuri de teoria cunoștinței în legătură cu metafizica și am cercetat, anume: în anul trecut, posibilitatea de cunoaștere imediată, iar anul acesta posibilitatea de cunoaștere mediată. Toate aceste considerații însă, nu ne-au dus în pragul problemei metafizice ca atare, pentrucă noi nu știm încă în ce constă, în amănunte, această problemă.

Noi știm deja până acum că există o realitate care ne depășește, care ne transcende și care are o existență obiectivă. Stim că principial noi putem lua contact cu realitățile obiective: putem lua contact prin cunoaștere, într'un fel, în alt fel prin trăire. Noi însă nu știm ce însemnează, din punct de vedere metafizic - nu din punct de vedere gnoseologic sau logic - această lume externă care ne transcende.

Noi știm ce însemnează concept, știm ce însemnează esență, într'un oarecare fel, și știm ce însemnează obiect din alt punct de vedere. Si ne-am mai ocupat în scurt, atât cât era nevoie din punct de vedere propedeutic, cu problema substanței.

Dar nici substanța, nici obiectul, nici conceptul, nici esența nu ne dau încă realitatea externă în forma în care ne apare ea atunci când se pune problema metafizică. Adică noi nu avem până acum schițată măcar problema universului.

Realitatea externă este una, universul este altceva. Realitatea externă însemnează condițiunea gnoseologică a universului, universul înseamnă însăși această realitate externă, realizată sub semnul timpului și al spațiului. Universul este, înțeles existențial - nu în înțeles de cunoaștere, - totalitatea corpurilor și puterilor care ne depășesc într'un fel, care ne depășesc întru cât este vorba de noi ca subiect de cunoaștere, dar care ne interesează pe noi înșine întru cât suntem existență.

Vasăzică problema universului este prima problemă cu care venim noi în contact, după doi ani de considerații, este prima problemă care exprimă opoziția subiect-obiect, pentrucă, întru atât întru cât vorbim de univers, acest univers nu ni se mai opune nouă, ci ni se înglobează, pur și simplu.

Vedeți prin urmare dintr'odată deosebirea de unghiu deosebirea de perspectivă. Până acum vorbeam de noi ca subiect cunoscător al unor realități date; problema universului ne ignorează pe noi întru atât întru cât suntem subiect cunoscător, și în această nouă problemă, problemă metafizică prin excelență, noi înșine suntem considerați ca existențe; deci întru cât existăm, noi suntem obiect și în înțeles metafizic, adică în înțeles ontologic, esențial.

Până acum noi eram subiect, în procesul de cunoaștere, eram obiect, pentru cunoașterea noastră, dar oarecum eram opuși realității externe. In acest sens realitatea externă ne transcende. Transcendența presupune întotdeauna doi termeni în proces: ceva care transcende față de ceva care este depășit. In problema universului noi înșine suntem și transcendenți și depășiți; depășiți întru atât întru cât suntem subiect de cunoaștere; transcendenți întru cât facem parte propriu zis din univers.

2. - In această nouă orientare, adică înlăuntrul problemei universului, noi nu mai avem propriu zis de-a face cu obiecte. Obiectul devine univers, corp.

Ce însemnează obiect și ce însemnează corp?

Lămurirea pe scurt a acestei probleme va clarifica situația în mod suficient. Obiectul este ceva care mi se opune mie, întrucât sunt subiect de cunoaștere, ceva care poate să fie cunoscut de mine. Corp însemnează nu ceva care există opus mie însumi, ci ceva care există oarecum în sine. "Obiect" este întotdeauna un termen corelativ. Corpul este pur și simplu existență. Obiectul nu este decât prin opoziție cu subiectul. Corpul există în el însuși. Universul delimitează deci un plan de realitate cu totul altul decât planul de realitate al obiectelor. "Corp" însemnează, în înțelesul cel mai general, ceva cu dimensiuni.

Vedeți, prin urmare: intervine ceva în această delimitare a conceptului de corp, intervine adică o idee de măsură: corpul este ceva cu dimensiuni. Dimensiunile acestea pot să fie de mai multe feluri. In corpul cel mai simplu dimensiunile sunt de două feluri: de întindere și de durată.

Evident că întinderea și durata nu epuizează dimensiunile unui corp, pentrucă dimensiune însemnează tot ceea ce poate să fie măsurat, deci tot ceea ce poate să fie redus la o unitate de măsură. Dacă prin urmare, eu zic că corpul are dimensiunea de întindere și corpul are dimensiunea de durată, tot așa pot spune despre corp că el poate să aibă dimensiuni de anumite calități. De pildă intensitatea unui sunet este și ea o dimensiune.

Vasăzică întinderea și durata, sau cu alți termeni, care nu înseamnă chiar același lucru, dar care sunt mai cunoscuți D-voastră, timpul și spațiul, nu epuizează dimensiunile corpurilor; timpul și spațiul sunt însă cele mai generale dimensiuni ale corpurilor. Aceasta însemnează că Universul trăiește dintr'odată în timp și în spațiu. Aceasta este părerea cea mai răspândită.

Dacă tot ceea ce este în univers trăiește în timp și spațiu și nimic din ceea ce este în univers nu se poate lipsi de timp și de spațiu, atunci evident că lumea universului și lumea corpurilor ar fi foarte ușor de definit.

Vedeți D-voastră însă că adineaori eu luam un exemplu spunând că sunetul are și el dimensiuni deosebite: aceea a intensității. Intrebarea este: sunetul face parte din univers? Din punct de vedere al nostru, ca subiect cunoscător, sunetul este o realitate de care eu iau cunoștință prin simțurile mele. Masa aceasta este o realitate de care eu iau cunoștință prin simțurile mele: prin văz, pipăit, auz, ș.a.m.d.

Există o ierarhie între simțuri? Există impresiuni care vin prin anumite simțuri și care sunt corpuri și alte impresiuni care ne vin prin alte simțuri și care nu sunt corpuri: Adică există pentru simțuri o posibilitate de a califica impresiunile care vin dela corpuri? Un corp sau o existență de care eu iau cunoștință prin auz nu este corp, și o existență de care iau cunoștință prin văz este corp? Cu alte cuvinte, este corp tot ceea ce cade sub perceperea mea sau nu? In chipul cel mai general trebue să spunem: de sigur că nu există nici un motiv pentru ca noi să deosebim între mijloacele noastre de a lua contact cu universul. Ceea ce îmi vine mie prin auz, sau ceea ce îmi vine prin văz, îmi vine tot dela ceva din afară de mine și acest ceva care mă afectează pe mine, care mă excită într'un fel sau altul, acest ceva este parte integrantă din ceea ce numim noi "univers". Atunci însă, masa aceasta de care iau cunoștință prin pipăit, prin văz, prin auz, este un corp; sunetul de care nu iau cunoștință decât prin auz, trebue să fie și el, într'un oarecare fel, corp.

Dar sunetul acesta - care în orice caz face parte din univers - are o existență spațială? D-voastră o să-mi răspundeți: sunetul nu ar exista dacă nu ar fi aerul, pentrucă în vid sunetul nu există. In vid sunetul nu există, spun fizicienii, sau ceva mai exact, în vid sunetele nu se propagă. Adică fenomenul care stă la originea impresiunii pe care noi o numim sunet, se petrece, dar noi suntem puși în asemenea condițiuni încât nu-l auzim.

Sau altfel pusă problema. Dacă eu lovesc masa aceasta cu un corp tare, am un sunet. Sunetul acesta există sau nu? Eu, în situațiunea mea de astăzi, spun că există; eu, în altă situație mai puțin fericită, sau mai puțin nefericită decât aceasta, nu l-aș auzi, deși sunetul există. Atunci întrebarea este: tot ceea ce există în lumea corpurilor există în funcțiune de simțurile mele sau nu? Universul există în funcțiune de aceste simțuri, sau există, pentru mine în funcțiune de simțuri? Este adevărat că eu iau cunoștință de unviers prin percepțiuni, dar percepțiunea aceasta nu este decât un proces adăugat universului.

Ei bine, sunetul acesta care există, există în spațiu, în timp? Că are durată - este sigur; că are altă dimensiune: intensitatea - este sigur. Dar intensitatea nu este o dimensiune comună tuturor corpurilor. Spațiul acesta este el o condiție necesară tuturor corpurilor? Este corp numai ceea ce există în timp și spațiu sau nu? Iată întrebarea.

Intrebarea este foarte însemnată pentrucă: gândul meu există sau nu există? Face parte din univers sau nu face parte din univers? Gândul meu poate să mă facă pe mine să mut obiectul acesta de aci dincoace. Gândul acesta, care provoacă o schimbare în univers, există sau nu există? Categoric trebue să existe pentrucă are efecte. Eu nu definesc existența în funcțiune de acțiune, dar eu nu pot să refuz un grad de existență la ceva care are o acțiune. Eu pot să spun că pot să existe, să fie anumite existențe care n'au nici o acțiune, dar nu pot să spun niciodată că există rezultat a ceva care nu există; de îndată ce este rezultat, rezultatul acesta corespunde la ceva. Schimbarea aceasta pe care o provoc prin mutarea obiectului are la origine un gând, deci însemnează că gândul acesta există.

Există gândul acesta însă în spațiu? Ca să existe gândul în spațiu ar trebui să fie pasibil de măsură cu ceva, însă pasibile de măsurătoare sunt numai condițiile existenței gândului. De pildă starea mea de inteligență este o condiție a existenței gândului și acestea se pot măsura cu inteligento-metrul. Vasăzică măsurătoarea condiției existenței gândului meu este posibilă, dar gândul meu, ca să fie măsurat, aceasta nu se poate. El nu este pasibil de dimensiuni spațiale, fie că sunt trei sau mai multe, oricâte ar fi ele; și totuși gândul există. Vedeți, prin urmare, că legea cea mai generală a existenței corpurilor este durata, timpul.

3. - Ce însemnează însă "corp", dacă corp nu este ceva care se poate mișca în timp și spațiu? In geometrie este foarte simplu: "corp" este ceva care are întindere. Geometria face abstracție de durată; mecanica nu face. In geometrie corpurile se definesc numai în funcțiune de dimensiunea spațială; în mecanică corpurile se definesc în funcțiune de dimensiunea spațială și temporală.

Continuare in pag 15

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

PROBLEMA UNIVERSULUI

Urmare din pag 14

Atunci ca existenţă în unviers, dacă nu este necesar să fie şi sub categoria timpului şi sub categoria spaţiului, care este criteriul de existenţă al corpului?

In univers nu există propriu zis numai ceea ce numim noi corpuri. Corpurile au ceea ce am numit noi o viaţă, adică au o existenţă care nu este de natură imuabilă. Corpurile persistă în univers, subsistă metafizic, dar ele nu sunt imuabile. De îndată ce orice se întâmplă în univers stă sub categoria timpului, înseamnează că tot ceea ce există în univers are o istorie, dar având o istorie înseamnează că nimic nu rămâne în univers aşa cum este. Totul se schimbă; măcar cu această coordonată a timpului se schimbă.

Deci în univers sunt corpuri şi mai sunt şi întâmplări. Intâmplările acestea sunt însăşi viaţa corpurilor. sunt adică însăşi istoria corpurilor. Corpurile acestea puse în prezenţă, nu rămân aşa cum le-am pus; ele provoacă anumite schimbări. In logică şi teoria cunoştinţei noi zicem că avem obiecte şi relaţii. Aţi văzut că obiectele în lumea universului devin corpuri, dar relaţiunile ce devin? Relaţiunile devin forţe. Ceea ce este relaţia în logică, este forţa în univers. Ceea ce este relaţie în planul cunoaşterii este forţă în planul realităţii acesteia ontologice, aş zice.

Discutam la seminar chestiunea aceasta şi astăzi ne apropiem de dificultatea pe care n'o puteam rezolva: există aceste relaţii în realitate? Există, numai că sunt cu totul altceva. Când spun că pământul şi soarele se atrag, atracţia este, în planul cunoaşterii, adică în logică, - putem zice cu un termen general, - este o relaţie. dar atracţia în univers este o forţă.

Vasăzică avem "obiecte" în planul cunoştinţei şi avem "corpuri" în univers; avem "relaţii" în logică şi avem "forţe" în univers. Aceasta vă lămureşte asupra unei probleme cu mult prea delicată ca să poate fi pătrunsă şi expusă fără nici un ocol.

Care este propriu zis, deosebirea dintre forţă şi corp? Pentrucă, de îndată ce nici corpul nu există necesar sub categoria timpului şi spaţiului şi nici forţa nu există necesar sub categoria timpului şi spaţiului, nu mai poate să fie valabilă vechea deosebire care se făcea între corp şi forţă. Căci era simplu: corpul este spaţial şi temporal, forţa este numai temporală, nu este spaţială. Aceasta nu este adevărat, pentrucă forţa ca să se exercite are nevoie de spaţiu. Ea poate să nu fie măsurabilă, poate să nu fie spaţial-măsurabilă, dar ea ca să existe are nevoie de spaţiu. Are nevoie nu întru cât este forţă, ci întru cât, fiind forţă, ea nu există prin ea însăşi ci există numai în funcţiune de corpurile respective. Forţa ca şi relaţia nu este de sine stătătoare. Forţa, ca şi relaţia, presupune termeni: relaţia presupune obiecte şi forţa presupune şi ea obiecte asupra cărora se exercită. Nu există forţă in abstracto, forţă ca atare. Aceasta e greşeala tuturor acelora care spun că sunt forţe, dar nu spun cum sunt acele forţe. Nu specifică de unde pornesc acele forţe, pentrucă ele nu există în sine; ele au anumite condiţii de existenţă. Relaţia de "mai mare" sau "mai mic", sau relaţia de "filiaţie" prin abstracţie logică există. Dar această relaţie de filiaţie presupune un tată şi un fiu, căci între aceşti doi termeni poate fi stabilită relaţia de filiaţie. In acelaşi fel în care nu există relaţii în afară de obiecte, în acelaşi fel nu există forţe în afară de corpuri.

Ce înseamnează prin urmare "corp"? Inseamnează izvor de forţă sau, dacă voiţi altfel, ceva asupra căruia forţa se exercită. Paralelismul este perfect între relaţie şi între forţă pentrucă, după cum sunt relaţii orientate, care nu sunt valabile decât dela un termen spre celălalt şi nu invers; tot aşa există şi forţe orientale, care nu sunt valabile decât dela izvor în spre corpul asupra căruia se aplică.

Dar, după cum există relaţii reversibile, tot astfel există şi forţe reversibile. De pildă: pământul şi soarele se atrag. Este o relaţie reversibilă: "soarele şi pământul se atrag." Atracţia universală este şi ea o forţă reversibilă din acest punct de vedere, pentrucă propriu zis atracţia universală nu porneşte dintr'un izvor, ci atracţia universală este ceva care se naşte din prezenţa a două corpuri. Altfel este, de pildă, când am o sobă aci, care este izvor de energie calorică, izvor din care iese căldură, şi este ceva de altă natură decât cele două corpuri care se atrag şi se resping după anumite forme.

Vedeţi, prin urmare, "corp-forţă" crează în lumea universului o analogie pentru ce este "obiect-relaţie" în lumea cunoaşterii, în acelaşi fel în care lumea cunoaşterii este analoagă lumii acesteia a universului. Corpul este, prin urmare — definiţia cea mai generală — un izvor de forţe; sau corpul, dacă voiţi cu un termen mai impropriu dar plastic, este locul forţelor. Iar universul este totalitatea corpurilor şi a forţelor.

4. — Din acest punct de vedere gândul meu nu este o forţă, gândul este o existenţă, un corp în univers, nu o forţă. Idealismul spune că gândul este o forţă; însă gândul este un corp, nu o forţă. Gândul este pasibil nu de hipostazare, ci este pasibil de substanţializare. Aceasta şi este caracteristica corpului în genere: că ceea ce numim noi în lumea universului "corp" numim în metafizică substanţă, iar în lumea logicei subiect.

După cum subiectului i se pot predica diverse calităţi, după cum substanţei i se pot asigura diverse accidente, tot astfel corpului i se asignează forţe. Corpul este prin urmare suport al forţelor. Ei bine, gândul este suport al forţelor şi gândul este pasibil de substanţializare. Nu vorbesc de actul de gândire ca atare, ci de ceea ce stă la baza acestor diverse fenomene pe care le numim noi gândire. Aceasta este substanţă în lumea metafizică şi corp în lumea universului.

Ca să înţelegeţi, trebue să vă gândiţi nu pe deasupra ci ceva mai adânc. Ce înseamnează că există o deosebire între masă şi între gând? O să iau un alt exemplu, ca să lămurim problema în chip treptat. Ce deosebire este între masă şi între sunet? Eu pot să iau cunoştinţă de un lucru nu numai prin pipăit şi prin văz — ca în cazul mesei — ci şi prin auz: sunetul. Un sunet vă poate spune că a căzut un leu jos sau că bate un clopot, deci sunetul nu este prin el însuşi incapabil de a ne da cunoaşterea corpurilor. De ce atunci masa ar fi corp şi sunetul n'ar fi corp? Nu este nici un motiv de deosebire. Vreau să spun — după cum am afirmat la începutul convorbirii noastre — că dacă nu există posibilitatea de a deosebi corpuri de necorpuri după izvorul prin care luăm contact cu ele, evident că atunci tot ceea ce este materie de percepţie poate intra, principial, în categoria corpurilor.

Dar atunci se pune întrebarea: dar percepţiunea internă? D-voastră ştiţi că percepţiunea internă este un proces psihologic exact de aceeaşi structură ca şi percepţiunea externă. Dar adică perceperea internă şi cea externă sunt de aceeaşi structură, atunci şi obiectele percepţiei interne pot intra şi ele principial în lumea corpurilor. Gândul este obiect de percepţie internă şi atunci nu este, principial, nici o deosebire între masă şi între gând căci ambele, masă şi gând, fac parte din univers în acelaşi fel.

Prin urmare, faptul că este perceptibil sau neperceptibil, aceasta nu poate să definească corpul, adică dacă o existenţă este corp sau nu este corp. Atunci rămâne pur şi simplu cealaltă definiţie pe care am dat-o: corp este tot ceea ce în univers este suport pentru forţe. Ei bine, gândul nu este forţă, ci este suport pentru forţe în univers. De aceea s'a putut spune că substanţa ultimă a universului este gând, este spirit. Si dacă spirit, gând, declarate de aceeaşi natură, sunt substanţă, înseamnează că ele sunt corpuri.

5. — Iată, pe scurt dezbătută, o problemă dintre cele mai aride din toată propedeutica metafizicii. Poate că aţi avut impresia că am jonglat cu aceste realităţi. Dar dacă veţi controla mai de aproape, veţi vedea că masa este corp şi gândul este corp, pentrucă nu-i nici un motiv în fond, să se stabilească o deosebire între ele din punct de vedere al existenţei.

Cu aceste lămuriri, am căpătat şi conceptul universului: Am căpătat deci 1. conceptul existenţei unei lumi din afară, 2. conceptul subiectului, adică al unei existenţe cunoscătoare a acestei lumi din afară, 3. conceptul posibilităţii legăturii dintre aceste două lumi, lumea obiectivă şi lumea subiectivă; am căpătat: 4. conceptul unei lumi care depăşeşte obiectele înspre esenţial; şi în sfârşit am căpătat, astăzi: 5. conceptul unei lumi care este însăşi lumea reală, care suprimă opoziţia subiect-obiect, adică universul.

Cu aceste cinci concepte fundamentale noi putem astăzi să facem într'adevăr metafizcă. Pentru lămurirea acestor cinci concepte fundamentale ne va fi suficient un an, adică anul viitor 1).

---

1) In realitate, Nae Ionescu avea să reia abia în 1936-37 problema aceasta, în cadrul cursului de metafizică propriu zisă (Nota Editorilor).

TABLA DE MATERII

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI
ÎN ISTORIA POPORULUI ROMÂN

—Alexandru NEMOIANU—

Ziua de "Zece Mai" reprezintă o piatră unghiulară în istoria modernă a neamului nostru. De această zi sunt legate trei evenimente care, fiecare, a avut o contribuție decisivă în realizarea statului român modern. Aceste trei evenimente sunt: I. Instaurarea Dinastiei; II. Câștigarea Independenței naționale; III. Proclamarea Regatului.

I. Aducerea unui Print dintr'o dinastie domnitoare din Europa fusese înscrisă ca un punct important în toate programele revoluționare ale anului 1848 și de asemenea în programul Divanurilor "ad-hoc". Instalarea unui Prinț, străin în Tările Române unite era considerată ca ceva aducător de imparțialitate și de echilibru. Condițiile externe nu au favorizat însă împlinirea acestui deziderat în 1859 și dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza în fapt a reprezentat un compromis.

Abdicarea lui Cuza în Februarie 1866, în condițiile în care unirea Moldovei cu Tara Românească fusese recunoscută pe plan internațional, a făcut posibilă aducerea unui Domnitor dintr'o dinastie europeană.

Au fost încercate mai multe variante dar în cele din urmă Dumnezeu a vrut ca ales să fie Prințul Carol din dinastia de Hohenzollern ramura catolică din Sigmaringen. Prințul Carol provenea dintr'o familie cu străvechi tradiții politice și militare. Deși tânăr el se remarcase ca ofițer primind și suprema decorație a Prusiei ordinul "Pour le Merit" în cursul războiului Prusiei cu Danemarca. Acest ordin extrem de exclusiv se dădea numai pentru fapte de bravură excepțională înfăptuite pe câmpul de luptă.

Alegerea a fost aprobată printr'un plebiscit și la 10 Mai 1866, noul Domnitor, Carol I, intra în București aclamat de mulțime. Confirmat de către Corpurile Legiuitoare ale țării tânărul Domnitor jură solemn că va avea "o inimă leală, cugetări drepte, o voință tare de a face binele și un devotament fără margini către noua sa patrie".

Aceste lucruri Carol I lea îndeplinit cu prisosință în lunga și glorioasa sa domnie reușind să câștige respectul și dragostea fără rezervă a Românilor pentru noua Casă Domnitoare.

REGELE CAROL I.

Instaurarea Dinastiei a dat țării factorul constituțional care să asigure stabilitate și continuitate.

II. Dela bun început gândul Monarhului a fost de a cuceri independența. Pentru aceasta instituțiile fundamentale și economia României s'au dezvoltat cu repeziciune. Producția agricolă a cunoscut o continuă creștere; petrolul românesc a început să fie tot mai mult căutat pe piața europeană aducând frumoase venituri în vistieria țării. Intre 1867-1876 s'a construit o rețea feroviară care în linii mari unea toate orașele mai importante ale României.

O specială atenție a dat Prințul Carol dezvoltării armatei. Imediat după instalarea ca Domn el a obținut introducerea serviciului militar obligatoriu de trei ani. Armata a fost organizată în două mari secțiuni: o parte activă servind sub drapel pentru trei ani și o rezervă teritorială ("dorobanții") chemați periodic pentru exerciții. In acest fel la caz de nevoie putea fi mobilizată rapid o forță de 150,000 de oameni instruiți și organizați după modelul armatei Prusiei și înzestrați cu armament și artilerie modernă în majoritate de proveniență germană.

Redeschiderea crizei orientale la începutul anului 1877 a prilejuit câștigarea independenței naționale.

In Aprilie 1877 la Livadia, în Crimea, a fost semnată o înțelegere între Primul Ministru al României, Ioan Brătianu, și reprezentantul Rusiei, contele Gorschakoff. Prin acest tratat România îngăduia trecerea trupelor rusești pe teritoriul ei iar în schimb Rusia se angaja în mod solemn să respecte în orice condiții integritatea teritorială a României. Cu acel prilej contele Gorschakoff a refuzat cu semeție posibilitatea unei cooperări militare ruso-române.

In condițiile în care între România și Imperiul Otoman exista în fapt o stare de război, Corpurile Legiuitoare ale Țării proclamă la 10 Mai, 1877 Independența României.

Trupele rusești au început trecerea Dunării în Aprilie, 1877, și în faza inițială a războiului au reușit o înaintare rapidă spre Balcani reușind să ocupe pasul Shipka cu un corp comandat de Generalul Gourko. Curând însă această înaintare rapidă a fost pusă în pericolul de a fi retezată din flanc de trupele otomane puternic fortificate în jurul Plevnei. In aceste condiții Marele Duce Nicolae, comandantul trupelor rusești și fratele Tarului a fost nevoit să ceară ajutor trupelor române printr'o telegramă trimisă în 23 Iunie, 1877.

Trupele române au trecut Dunărea și Prințul Carol a preluat comanda supremă a operațiunilor dela Plevna. Armata română a repurtat frumoasele victorii dela Grivița (30 August) și Rahova (8 Noembrie) în urma cărora Generalul otoman Osman Pașa a fost nevoit să capituleze la 27 Noembrie, 1877. In mod simbolic Osman Pașa și-a predat sabia de comandant unui ofițer român, maiorul Cerchez.

De fapt soarta războiului a fost decisă pe câmpul de luptă dela Plevna unde trupele române s'au purtat cu totul remarcabil în fața unui adversar viteaz și încăpățânat.

Pacea a fost încheiată prin Tratatul dela San Stefano și apoi prin Congresul dela Berlin (1878).

Tratatul de Pace recunoștea independența României (sub condiția de a acorda cetățenie deplină tuturor locuitorilor țării indiferent de religie...) In același timp Congresul dela Berlin consfințea încluderea Sudului Basarabiei în Imperiul Rusesc iar în "schimb" România primea Dobrogea. Aceasta în ciuda promisiunilor solemne ale Rusiei de a respecta integritatea teritorială a României. (Mai devreme contele Gorschakoff propusese lui Ioan Brătianu acest "schimb" numai ca să primească exemplara replică "să știi Domnule că eu nu vând suflete de Români".)

III. Pentru a marca în mod solemn câștigarea independenței de stat și a sublinia noua poziție a României, la 10 Mai 1881 a fost proclamat Regatul. Domnitorul Carol I devenea Regele Carol I și a fost încoronat cu o coroană făurită din oțelul tunurilor otomane capturate la Plevna. Cu acest prilej Regele a spus... "primesc cu mândrie, ca simbol al independenței și al tăriei României, această coroană făurită dintr'un tun luat dela Plevna, stropită cu sângele vitejilor noștri și sfințită de Biserică."

Admirația și prețuirea pentru ziua de "Zece Mai" sunt prin urmare deplin justificate. De această zi sunt legate evenimente epocale din istoria nu foarte îndepărtată a neamului nostru, evenimente ce au contribuit decisiv la progresul României și afirmarea ei în lume.

"Zece Mai" rămâne ziua națională a Românilor și fără îndoială că ea va fi din nou sărbătorită așa cum se cuvine atunci când cu voia lui Dumnezeu țara va fi izbăvită din coșmarul grotesc și tragic pe ce îl trăiește. □

TRUPE ROMANESTI IN DRUM SPRE PLEVNA

ATACUL DELA GRIVITA

EVANGHELIA EXILULUI (MAI 1988)

"ÎN CHIP DESĂVÂRȘIT UNA..."

— Sergiu GROSSU —

Din "Evangheliile" lunii am ales pentru cititorii CUVANTULUI ROMANESC pe cea a Duminicii a șaptea după Paști, în care se vorbește despre imperativul unității creștine: "Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine... eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M'ai trimis..." (Ioan 17. 11-23)

In lumina acestui adevăr fundamental, Mișcarea ecumenică dela Geneva ar trebui să pălească de rușine și împreună cu ea, toate confesiunile creștine de pe suprafața pământului, care, ignorând cu desăvârșire dorința Mântuitorului exprimată mai sus, continuă să se mențină intolerante, ostile, concurente. Din cauza spiritului confesional anti-evanghelic, activitatea Bisericilor a fost ineficace pe plan mondial. Nu s'a realizat mult așteptata îmbrățișare a lumii creștine nici măcar în domeniul acțiunilor practice, în lupta cu inechitățile sociale sau în respectarea drepturilor omului la libertatea politică și religioasă. "Barierele" dogmatice au fost numai teoretic escaladate, deoarece în realitate s'au adeverit insurmontabile în adâncurile *"peticite"* ale unor conducători de cult care și-au zidit lucrarea nu pe Isus Hristos, ci pe temelia de paie a mentalității lor confesionale. Care, deși porniți spre Canaan, în inimile lor mereu "s'au întors spre Egipt" (Fapte, 7. 39-41), aducând jertfe "vițelului de aur" al Bisericii lor, și omițând obligativitatea unei viețuiri de jertfă și combustie spirituală, de dragoste și comuniune evanghelică.

Mă gândesc că tot atât de dispersate și de indiferente unele față de altele se arată și comunitățile creștine din diaspora românească. Si această rigiditate confesională ar trebui să dispară pentru totdeauna, dacă ne mai considerăm creștini luptători, preocupați de viitorul duhovnicesc al fraților noștri de cruntă și amarnică băjenie. După Ap. Pavel, "un singur lucru" ni se cere, în vederea împăcării: "uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte" (Filipeni, 3. 13-15). Deci, să uităm trecutul rușinos al neînțelegerii dintre Românii creștini, vânturați de soartă în cele patru puncte cardinale, și să ne orientăm voința credinței spre idealul luminos al unei posibile unități spirituale, indispensabile în "lupta cea bună" la care ne îndeamnă Domnul, și în alergarea "spre țintă".

Evanghelia ne recomandă două soluții salutare (Filipeni, 3.15-16): a) "Dacă în vreo privință sunteți de altă părere" (ca, de pildă, în chestiunile cu caracter speculativ - dogmatic), "Dumnezeu vă va lumina și în această privință"; ceea ce nu înseamnă ceartă și dezbinare, ci așteptarea în părtășie frățească a revelației divine, când Dumnezeu ne va lumina ca să credem la fel și, crezând la fel, să devenim "una". b) "Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere" (și anune, că o credință, oricât de ortodoxă, de catolică, sau de protestantă ar fi, este moartă fără fapte), cu alte cuvinte, în lucrurile creștinismului practic, "să umblăm la fel": respectiv, să gândim "la fel", să simțim "la fel", să năzuim "la fel", să acționăm "la fel".

TINTA alergării noastre trebue să fie aceeași pentru toți: aproapele "căzut între tâlhari". Adică deștăratul român, "dezbrăcat", "jăfuit" și "bătut zdravăn" de păcatele și fărădelegile în care se bălăcește, înstrăinat și de țară și de Hristos, "fără nădejde și fără Dumnezeu în lume" (Efeseni, 2. 12). Să uităm "staulele" care ne-au făcut și ne fac încă de râs, "zidurile de despărțire" care ne-au îndepărtat și ne îndepărtează încă sufletește, chiar și atunci când locuim în același oraș; să renunțăm la "munții" care ne mai despart - munții unor meschine interese și privilegii confesionale, acoperind, cu dragostea de azi, crăpăturile trecutului văduvit de dragoste. In locul îmbucătățirii "Trupului lui Hristos" și al încăpățânării scizioniste, să ne împăcăm și să lucrăm laolaltă pentru cauza lui Isus, pe pământul asaltat de forțele Urii și ale Intunericului, ca unii care știm că am fost chemați să luptăm nu pentru confesionalizarea, ci pentru încreștinarea coreligionarilor rătăciți dela "calea cea vie". Să punem interesele lui Hristos mai presus de interesele cultului căruia aparținem, ca să putem rosti ca și Ap. Pavel: "Căci n'am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit" (1 Cor. 2.2).

***

Isus nu ne cere, pentru a-L urma, să ne convertim la o altă confesiune; să ne lepădăm, de exemplu, de ortodoxie, pentru a trece la o Biserică neoprotestantă. "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși..." (Marcu, 8.34) — iată ce ne cere Isus. Si aceasta se cuvine să facem: să ne dăm toate silințele în vederea realizării singurei lepădări valabile — lepădarea de sine. Viața de credință nu constă în curățirea "părții de afară a paharului și a blidului" (Matei, 23.25), cum ar fi înlăturarea icoanelor, disprețuirea altarului, nefolosirea semnului crucii, simplificarea sfintelor taine. Obiectivul nostru trebue să fie lupta pentru esențialitate; și esențialul credinței este curățirea "pe dinlăuntru" a "mormintelor văruite", a ființei omenești, intrată în putrefacția păcatului. Totul trebue să pornească de aci: dela înlăturarea vechiului și înnoirea interiorității noastre culpabile. Restul — bogăție sau sărăcie de forme exterioare, în manifestările cultuale — nu are nici o importanță și nu slujește la nimic. Important este ca în confesiunea mea să nu am o conștiință confesională, fiindcă într'o atare situație m'aș arăta drept un factor permanent de subminare a unității creștine, de hățuire spirituală și de oportunism misionar. In schimb, o conștiință care purcede din Isus, pentru a lupta alături de Isus și a rămâne statornică în Isus, va milita în cadrele unui creștinism supraconfesional, repudiind prozelitismul pescuirii în apele tulburi ale altor comunități religioase. Mai bine zis, în universul tăinuit al credinței, în "odăița" de rugăciune a lăuntrului meu curățit, mă pot manifesta, într'o oarecare măsură, confesional, în conformitate cu tiparele cultului din care fac parte. Interiorizarea, intrarea "în odăița ta", poate fi confesională. Nu dăunează. Exteriorizarea, însă, ieșirea din odăiță "la drumuri și la garduri", pentru a vesti Impărăția lui Dumnezeu, revărsarea trepidantă și sublimă a dragostei creștine în viața de luptă misionară, nu poate fi decât supraconfesională, așișderea gestului pilduitor al Samariteanului milostiv, care cobora din Ierusalim la Ierihon...

Bisericile românești din exil — ortodoxe, greco-catolice și neo-protestante — se pot întâlni și înfrăți pe terenul creștinismului practic, uitând de eterogenitatea confesională a activității lor precedente, săltând peste pragul misionarismului naiv și conturându-și sarcinile la nivelul exigențelor actuale. Nu ne avertizează Apostolul neamurilor: "...este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn" (Romani, 13.11)? Si odată treji, conștienți de greaua răspundere ce apasă pe umerii noștri sufletești, n'ar fi cazul să lucrăm împreună pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea semenilor noștri dezorientați?

Perspectiva unității în lupta cea bună a credinței este plauzibilă și întru totul logică. A dorit-o Isus, în zbuciumata noapte a arestării, așa cum o dorim și noi, cu lacrimi, fără preget, pentru a ajunge "în chip desăvârșit una". O dorim și o gândim. O visăm și o așteptăm. Recunoaștem imperativul realizării ei și vrem să salutăm zorile împăcării definitive a creștinilor din diaspora românească, ieșirea din văgăunile izolării sau ale supremației dogmatice, triumful solidarității și contopirea efervescenței noastre religioase în Hristos Isus. Ca să nu ne mai aducem aminte de disensiuni și răni. Ca să ne îngăduim și să ne iertăm unii pe alții, de vreme ce ne-am îmbrăcat cu dragostea "care este legătura desăvârșirii" (Coloseni, 3. 14). Si iubindu-ne, să creștem "în toate privințele" — după cum citim în epistola către Efeseni, cap. 4, versetele 13-15 — ca să ne învrednicim a ajunge, cu toții, "la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos." □

EPISTOLĂ PENTRU FRATELE MEU

Sfânta Inviere a Domnului a trecut.

Pe toată durata Postului Mare ne-am pregătit duhovnicește, pentru a prăznui Paștele cât mai bine, prin ajunare, prin frecventarea sfintelor slujbe, prin participarea regulată la Sf. Liturghie de Duminică, prin spovedanie, prin împărtășirea cu Sf. Trup și cu Sf. Sânge al Domnului, devenind asftel "ceară moale și receptivă" la sugestiile dumnezeiești.

Am amplificat rugăciunea, pentru a ni se deschide poarta împărătească spre cer, iar viața am încercat s'o ținem cât mai orientată spre Dumnezeu.

Am căutat să ne apropiem cât mai mult de Hristos, de iubirea lui nesfârșită față de om și i-am cerut să nu ne lase părăsiți pe noi și pe ai noștri, ci să ne țină strânși sub aripa lui ocrotitoare, să ne ajute să scăpăm de greutăți și să ne acopere cu Harul său Divin.

Lacrimile tale le-am văzut în ochii și pe obrajii tăi.

Aceste lacrimi, iubitul meu frate, mărturisesc natura noastră exilată în imperfect, mila pentru ai noștri ce sunt chinuiți sub ochi de ghiață, cum și dorința noastră să ne ridicăm puțin mai sus spre cerul luminii.

Iți mărturisesc, postul din anul acesta a fost mai greu ca în alți ani. A fost totuși foarte plăcut și sufletește mi-a ajutat mult.

La îndemnul Pravilei Bisericii, recitind zilnic rugăciunea Sf. Efrem Sirul, "Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie, slugii tale. Așa, Doamne Impărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele, și să nu osândesc pe fratele meu; că bine ești cuvântat în vecii vecilor" n'ai simțit că ești tu însuți, iubitul mau frate, că vrei cu adevărat să-ți refaci în tine imaginea lui Dumnezeu? Repetând această rugăciune, n'ai realizat că ți-ai găsit adevărata ta identitate?

N'ai deslegat din vechea taină, iubitul meu frate, că postul, cu rugăciunile lungi și domoale, cum și toate slujbele din această vreme de pregătire, îl fac pe om cu adevărat liber și stăpân pe el? Tu știi foarte bine că libertatea este esența creștinismului. Tu mai știi, iubitul meu frate, că fără libertate de gândire, de expresie, de scris și de mișcare, omenirea nu poate face nici un fel de progres. Incleștarea de azi, zvârcolirile, incendiile inevitabile ce se pot aprinde mâine și lupta mută dar aprigă de azi se dă pentru libertate. Chiar dacă nu se cunoaște peste tot valoarea libertății, totuși se intuiește și se simte că numai libertatea crează valori și oameni și că numai libertatea interioară îl smulge pe om din sclavia fărădelegilor, nu-l lasă să se închidă în el însuși, îi dă forță și elan să se alinieze atleților adevărului în lupta contra răului, contra tiraniei, contra ipocriziei, contra minciunei și contra imoralității.

In Săptămâna Patimilor ai venit la Denii și ai fost martor la toate întâmplările abătute asupra Mântuitorului Iisus Hristos. L-ai însoțit până pe Golgota, gata să-i iei crucea și s'o duci în locul lui. I-ai rămas credincios, nu te-ai lepădat de El, ai stat la poalele crucii până și-a dat duhul, fără să scoți o vorbă.

Stiu, te-ai gândit și la ai noștri de acasă. Va fi îndată mai mult de patru decenii de când ai noștri stau nemișcați la poalele crucii neamului românesc. Zeci și sute de mii de Români au murit și au împodobit epitrahilul mucenicesc al neamului. M'a mișcat adânc moartea lui Vulcănescu care în testamentul lui, ca ultimă dorință a spus "să nu mă răzbunați" deși suferise închisoare și chinuri groaznice. M'a mișcat la fel și moartea unui alt titan al culturii românești, Noica. A fost înmormântat după dorința lui la Schitul din Păltiniș. Fidelitatea față de "lege și pământ" l-a reținut la poalele crucii neamului. Acolo și-a dat duhul.

Si câți sunt ca Noica, câți sunt ca Vulcănescu, care prin jertfa lor au sfințit pământul românesc și cu sângele lor au spălat onoarea neamului!

Ce frumos este să vorbești de sfinți, mai ales în vremea Patimilor și în vremea Invierii lui Hristos.

In Sâmbăta Mare, a Sfintelor Patimi, o liniște de mormânt s'a așternut peste tot pământul. Nimeni nu știa dece, dar lumea era încremenită. Se observa o încetineală în gesturi, un aer de tristeță vagă și nelămurită se citea pe fețele tuturor, reținere în vorbă, iar pasul se mișca domol. Parcă se auzeau și parcă stăruiau încă, înfipte în inimă cuvintele: "Astăzi s'a spânzurat pre lemn, Cela ce spânzură pământul pre ape..."

In această atmosferă grea, spre Duminică, în mijlocul nopții, din toate părțile lumea se apropia de Biserică, atrasă parcă de o putere misterioasă. Era întunric peste tot. Biserica altădată scăldată în lumină, era acum întunecoasă, ca un mormânt. Nici o lumină nu era în ea, deși era ticsită de bărbați, de femei și de copii. Se auzea numai respirația adâncă a poporului. Așteptarea era sfântă.

Deodată, în fața Altarului apare o lumină și un glas puternic anunță: "Veniți de luați lumină. Lumina lui Hristos, luminează tuturor". Se aprinde lumină din lumină și lumina iese afară, face erupție în întuneric, se răspândește peste tot și ajunge până departe în inima celor care o așteaptă cu nerăbdare înlăcrimată și însângerată.

După ce s'a citit Evanghelia Invierii a urmat o explozie de bucurie. Toată lumea a cântat în cor, fulgerând văzduhul, "Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le".

Te-ai uitat în jur și păreai speriat. Nu mai văzuseși niciodată atâta bucurie și atâta fericire exprimată spontan și atâta depășire. In țara tuturor chinurilor și tuturor necuviințelor, erai învățat să vezi numai figuri triste, oameni abătuți și copleșiți de griji și de necazuri.

Persoana de lângă tine n'o cunoșteai, deși era unul din frații tăi de sânge și de credință. Te-a privit cald, cu multă duioșie, parcă te cunoscuse de ani și ani de zile, ți-a zâmbit, te-a îmbrățișat și ți-a spus "Hristos a Inviat!"

I-ai răspuns imediat, "Adevărat a înviat". Si tu l-ai îmbrățișat și erai fericit că l-ai cunoscut. Ați vorbit ca doi frați și v'ați spus să vă mai întâlniți.

Din acea clipă, iubitul meu frate, s'a intrat în era libertății și în era aspirațiilor nobile, de dreptate, de omenie și de respect față de sfânta noțiune de om.

Din acea clipă, cerurile stau deschise, aruncând punți de legătură între om și Dumnezeu.

Ne găsim astăzi fericiți, în cea mai frumoasă și nobilă familie, în familia creștină, unde maica noastră este Sfânta Preacurata și Pururea Fecioara Maria și unde Iisus Hristos cel înviat din morți, va rămâne izvor de viață până se va spune ultimul Amin.

Fii fericit, iubitul meu frate, că suntem adăpostiți în Cerul pe pământ, în Biserica lui Iisus Hristos, a Sfinților Apostoli, a Sfinților Părinți, a moșilor și strămoșilor noștri.

Hristos a înviat!

Te îmbrățișează cu drag al tău iubit frate

Pr.Dr. Petre POPESCU

ZIUA DEȚINUTULUI POLITIC ROMÂN

15 MAI 1948-15 MAI 1988

40 de ani dela declanşarea marilor arestări din România

— Zahu PANĂ —

Au trecut 40 de ani dela declanşarea marilor arestări din România, patru decenii de continuă distrugere și teroare pe care nici cei mai pesimiști dintre Români nu le-ar fi anticipat în 1948.

Trăim vremuri neverosimile pentru secolul 20 ajuns prin nişte târguieli politice secolul sclaviei şi al întunericului. Pardox şi cinism, în aceşti ultimi cincizeci de ani de secol şi mileniu, se face totul pentru "eliberarea" popoarelor coloniale şi se subjugă mult mai strâns popoare civilizate cu mari tradiţii culturale în istoria omenirii.

Sclavizarea Europei de Răsărit paralel cu "eliberarea" coloniilor, este marele anacronism sub zodia căruia se desfăşoară evenimentele politice contemporane. Acţiune nocivă conştientă, dirijată de marile puteri care şi-au împărţit sferele de influenţă. Ruleta istoriei sau voinţa lui Dumnezeu au făcut ca România să aibă neşansa de a fi cedată zonei de sclavizare.

Pe masa de disecţie a Europei, democraţii apuseni nu ştiau, sau nu voiau să ştie că România adăsta ca puţine alte ţări după libertate şi în ţară se aflau oameni care credeau în Apus şi în democraţia apuseană ca în lumina soarelui. A vorbi despre greşeala sau decepţia lor, ar însemna o impietate. Iuliu Maniu, pentru a-l numi doar pe el, a crezut în democraţie şi a sfârşit în zidurile reci de temniţă din România Mare, pentru care a luptat cu toată puterea lui să o vadă unită şi puternică.

Dispreţul marilor puteri pentru patrioţii ţărilor mici este uniform şi general. Corneliu Z. Codreanu, care a afirmat că în 48 de ore dela biruinţa legionară va fi alături de Axa Roma-Berlin, a fost asasinat în plină victorie a Germaniei, care l-ar fi putut salva doar printr'o singură notă diplomatică. Lucreţiu Pătrăşcanu care a militat toată viaţa pentru comunişti şi care a fost la Moscova încă de pe timpul lui Lenin, a fost asasinat când Ruşii erau stăpâni peste întreaga ţară şi popor. Trei oameni politici cu trei orientări deosebite, ucişi în închisoare când puterile pentru a căror alianţă au luptat, puteau să-i salveze fără nici o dificultate. De aceste fapte ar fi bine poate să ţină seama liderii politici ai exilului românesc, pentrucă de multe ori s'a manifestat dorinţa de subordonare a politicii româneşti faţă de unele cancelarii apusene, care nici nu ceruseră cel puţin acest lucru.

Arestările începute pe 15 Mai 1948, au urmărit exterminarea totală a tineretului, intelectualităţii, cadrelor militare regale, a fruntaşilor satelor şi a întregii opoziţii anticomuniste -activă sau tăcută- care se opunea comunizării ţării.

La succesul acţiunii comuniste a contribuit şi falsa propagandă apuseană, care prin agenţi trimişi a dezinformat în continuu pe Români că un conflict între lumea liberă şi comunism este iminent iar oamenii să fie gata de acţiune. Această dezinformare a făcut ca mii de Români, bine organizaţi, să fie mai puţin prudenţi în activităţile lor iar alţii să ia calea codrilor şi a munţilor, în speranţa că în curând vor face joncţiunea cu armatele apusene în marş spre Răsărit. Mai târziu, dezinformarea a fost extinsă de agenţii securităţii care instigau şi organizau prin agenţii lor, grupuri de rezistenţă pe care le arestau după un plan bine stabilit.

Tatonarea opiniei publice la arestări şi condamnări a fost făcută cu mult înainte, comuniştii nefiind siguri nici de organele de represalii - cadre din vechea siguranţă- nici pe oamenii lor promovaţi peste noapte pe posturi de chestori şi comisari.

Grupul Organizaţiei "T" şi "Sumanele Negre" au fost arestate când România era încă regat iar spectaculara arestare -montată de comunişti- a cadrelor partidului Naţional Tărănesc, la Tămădău, preludiu la arestarea lui Iuliu Maniu a fost în vara anului 1947. Procesul s'a desfăşurat tot pe timpul regatului, în guvern mai figura "liberalul" Gh. Tătărescu, iar aripa dezertoare ţărănistă în frunte cu Anton Alexandrescu, figura ca reprezntantă a PNT în Parlament aliată cu comuniştii în Blocul Partidelor Democrate. Mai mult, Iuliu Maniu şi alţi fruntaşi PNT-işti erau la data arestării încă deputaţi aleşi după alegerile din 1946- dar care au boicotat intrarea în Parlament, pentru a facilita Aliaţilor să intervină împotriva abuzurilor comise de Ruşi şi comunişti.

In faţa atâtor samavolnicii, democraţiile apusene au stat cu braţele încrucişate.

Guvernul din România se găsea încă sub incidenţa îndeplinirii condiţiilor Tratatului de Pace, pentru democratizarea ţării, România nu era membră la ONU şi putea fi adusă la ordine de Puterile Aliate, victorioase, care garantaseră libertatea şi democratizarea ţării.

Nu s'a mişcat un singur deget!

După procesul Maniu, a urmat demiterea lui Tătărescu din guvern, abdicarea regelui şi instaurarea dictaturii proletare, desfiinţarea partidului social-democrat prin contopirea lui în partidul muncitoresc, subordonat comuniştilor, care le-au oferit socialistilor ce i-au urmat locul de ţine-cal.

Tăvălugul rusesc nivelase -prin distrugere- calea comunizării rapide a României, fără să ţină seama de situaţia economică a ţării nici de lipsurile poporului supt la sânge de jaful plăţilor cuprinse în Tratatul de Pace.

Burghezia românească şi ţăranii înstăriţi au fost secătuiţi -la propriu, de doi ani consecutivi de secetă iar la figurat de repudierea monetară din 15 August 1947. Nici partidul comunist nu era încă pus la punct. In conducerea lui se desfăşura o luptă acerbă pentru putere care a sfârşit prin demiterea, arestarea şi mai târziu condamnarea şi executarea lui Lucreţiu Pătrăşcanu.

Ultimul simulacru de alegeri a avut loc la 28 Martie 1948, când a mai figurat pe lista BPD disidenţa din Partidul Liberal condus de Petrică Bejan. La sediul partidului de pe Calea Victoriei când s'a decis alegerea lui Bejan, preşedinte de partid, din disidenţii oportunişti s'a mai ridicat unul copleşit de amintirile trecutului şi a strigat aproape plângând: "Unde eşti Brătiene, să vezi cine a ajuns în fruntea partidului!"

In timp ce comunismul internaţional se desfăşura din plin atacând pe toate fronturile, democraţia apuseană nu-şi găsea cadenţa. La Belgrad se puseseră bazele Cominformului, Tito şi Dimitrov semnează un acord din care transpirau ideile unei uniuni comuniste balcanice ce urma să includă România şi alte state comuniste. Actul nu a fost agreat de Stalin şi reacţia lui a fost de condamnare politică a lui Tito, acuzat de trădare iar pentru Dimitrov s'a sfârşit cu funeralii naţionale, trimis în cosciug după vizita făcută la Moscova.

Nici de data aceasta Apusul nu este capabil să-şi revină. In Franţa instabilitatea a ajuns până la durata de câteva zeci de ore iar în Italia a fost necesară intervenţia categorică a Papei pentru a influenţa pe alegători să nu voteze pe comunişti, care erau în plin avans.

In atmosfera politică tulbure, comuniştii din România, subordonaţi total Ruşilor, trec la acţiune. Ei ordonă masive arestări în întreaga ţară, după un plan bine întocmit dinainte. In seara de Vineri spre Sâmbătă, 15 Mai 1948, toate arestările din capitală şi judeţele ţării au fost umplute cu noii arestaţi. Cel mai mare număr îl reprezentau studenţii din centrele universitare, intelectualii şi muncitorii legionari, organizaţi în formaţii de activitate subversivă, a căror experienţă în activitate a fost făcută în timpul dictaturilor lui Carol al II-lea şi a Mareşalului Antonescu.

După arestarea lui Iuliu Maniu şi a fruntaşilor ţărănişti, grupurile anticomuniste care au activat făţiş până la dizolvarea partidului, s'au împrăştiat şi o nouă regrupare a necesitat timp. Când ea a fost pe cale a se închega, a urmat o altă arestare a lor la 15 August 1949.

La 15 Mai 1948, cea mai puternică şi eficientă forţă de luptă, organizată şi disciplinată era mişcarea legionară, supravieţuitoare atâtor hecatombe şi a trimiterii speciale pe front. Asupra ei s'a desfăşurat cea mai acerbă represiune extinzându-se sub pretextul afilierii cu legionarii şi asupra altor zeci de mii de arestaţi, Români, care nu erau încadraţi efectiv în mişcare, dar ale căror sentimente naţionale şi anticomuniste erau unanime cu ale întregului neam căzut sub ocupaţia rusească.

Declarând la constituirea Biroului Informativ al Partidelor Comuniste, Inamicul Nr. 1 al comuniştilor, imperialismul american, toate anchetele şi învinuirile arestaţilor, erau dirijate spre un punct precis: uneltire contra regimului de orânduire socială şi activitate în slujba imperialismului agresiv american. N'a existat deţinut să nu fie acuzat de agent imperialist american în timpul anchetei, iar dacă la proces acuzaţiile n'au putut fi susţinute, condamnarea se dădea oricum pe baza dosarului ticluit, iar după condamnare, denumirea condamnatului nu era "deţinut politic" ci "contra-revoluţionar".

Agresivitatea anti-democratică şi anti-apuseană a regimului comunist din România era aceea dictată de Jdanov la constituirea Cominformului, care a culminat pe plan de politică mondială cu instalarea comunismului în China şi declanşarea războiului din Coreea.

Viaţa fiecărui arestat era la dispoziţia organului de anchetă şi dacă astăzi, unii din noi mai suntem în viaţă, aceasta i-o datorăm lui Dumnezeu.

In timpul anchetelor au fost omorîţi, mulţi arestaţi ne mai putând suporta chinurile. Nici un proces de omucidere n'a fost intentat nici anchetatorilor criminali, nici regimului comunist. Despre chinurile în care a murit Titi Gâţă, s'a aflat sporadic în închisori dar adevăratul ei martiraj îl ştie numai Dumnezeu. Alţii, ca Gogu Puiu, au preferat să-şi păstreze ultima grenadă pentru ei, murind în luptă, decât să cadă vii în mâna anchetatorilor.

România numai aparţinea Românilor. Tara era condusă la Interne de Burăh Tescovici, la Externe de Ana Pauker, la Finanţe de Vasile Luca iar şefi de anchete ca Dulberger şi Zeller, căpătaseră un deliciu deosebit de a vedea zilnic sânge curs din trupul chinuiţilor arestaţi.

Delirul puterii sfida orice instituţie şi ţară. La Conferinţa Comisiei Europene pentru Gurile Dunării, care a avut loc la Belgrad în 1948, delegata României, monstruoasa Ana Pauker s'a adresat delegaţilor Angliei şi Franţei cu neruşinare: - "Iar Dvs. domnilor delegaţi dacă nu vă convin hotărîrile noastre, uşile care v'au fost deschise la intrare vă sunt deschise şi la ieşire"....De atunci, Anglia şi Franţa nu mai au nici un cuvânt în Comisiunea Europeană pentru Gurile Dunării, dar sunt ţări libere. Arestaţii dela 15 Mai 1948 şi după aceea, au luat drumul întunecat al celulelor morţii, al Ocnelor, al Canalului, minelor de plumb şi ce este mai grav al acelui de neuitat Piteşti, rană continuu sângerândă a martiriului românesc.

Aici, în lumea liberă, în România sau în orice parte de pe glob, Români care veţi apuca ziua eliberării României, "SA NU UITATI VICTIMELE COMUNISMULUI, PE CEI ARESTATI, CHINUITI SI PE CEI MORTI IN INCHISORI!" □

MORT ÎN LIBERTATE

Ilie Niculescu! Un nume care nu spune nimic celor ce nu l-au cunoscut. Plecat dintre cei vii prea curând pentru a lăsa măcar o amintire. Răpit de Hades parcă pentru a i se astupa gura, ce la fiecare deschidere lăsa slobode răgete de groază şi durere. Furat de Infern (părtaşul lagărelor de sârmă ghimpată comuniste) pentru a ascunde o mărturie vie a efectului democratic bolşevic.

Ajuns unde îi era dorinţa, în S.U.A., acest suflet întărit de suferinţă, groază şi mizerie , a părăsit trupul ostenit de înfometare, schingiuiri şi luptă pentru o idee de libertate numai după 10 luni, nefiind salvat nici de cucernicile şi ştiinţificele îngrijiri medicale americane. In vârstă de numai 41 de ani a fost obligat să capituleze în faţa morţii, sănătatea fiindu-i şubrezită în lagărele de "reeducare" Rahova şi Jilava. Jilava fiind impropriu numit Spitalul Inchisoare. Inchisoare da, spital...???

Născut în vechiul cartier bucureştean Crângaşi, descendent al unei familii simple şi sărace, termină şcoala profesională şi este angajat 18 ani ca mecanic la "23 August". Tatăl decedat la o fragedă vârstă, al lui Ilie Niculescu, îl lasă cap de familie. Astfel muncind din greu îşi ajută mama bolnavă şi sora căsătorită cu doi copii. Scârbit de corupţia din întreprindere, de minciună şi dezordine economică, se decide să-şi părăsească glia străbună pentru un pământ al exilului, dar în libertatea de a trăi într'o atmosferă de destindere morală şi spirituală.

Fiind prins de două ori la frontiera iugoslavă, este "schingiuit" de trupele grănicereşti şi aruncat în închisoare pentru 9 luni, la prima încercare, şi 1,8 ani, la a doua. In urma subalimentării, bătăii şi presiunii psihice sănătatea î se şubrezeşte zi cu zi. La 9 luni este internat în Spitalul-închisoare Jilava, având o tumoare în partea stângă. Neputând să respire şi să mănânce este operat. Medicii călăi văzând starea în care se află îi certifică eliberarea din închisoare şi i se dă paşaport la prima urgenţă.

Sosind în Statele Unite în 1984, este supus la două operaţii complexe şi chimioterapie intensivă. Cu toate îngrijirile supraumane ale cadrelor medicale americane, decedează în Spital la numai 10 luni în S.U.A. Dorinţa călăilor răi a fost împlinită.

Cred în bunul Dumnezeu, ce mi-a ajutat să trec cu bine de Rahova şi celelalte trei lagăre de exterminare a frontieriştilor; nu pot să înţeleg, de ce aceeaşi putere divină a părăsit acest descendent al lui Adam, în lupta sa pentru neatârnarea sufletului său nobil întru sclavie spirituală, înţelegere şi complicitate a corupţiei, minciunii şi dezordinei naţionale.

Aştept ca'n mintea-mi confuză şi întunecată să apară licărul de lumină al înţelegerii tragerii la sorţi a bietelor bipede de către Forţa Divină.

De ce oare bunul Dumnezeu este părtaş la răul din lume? Ilie Niculescu a fost sacrificat pentru o cauză a sa; Iisus Hristos a fost sacrificat pentru o cauză a noastră! Când oare se va pune capăt acestor sacrificii rituale în acest secol al puterii nucleare? De ce oare Ilie Niculescu nu putea participa la construirea bunăstării societăţii umane fără a fi sacrificat pe altarul discordiilor ideologice? Acum este într'o lume neprihănită, egală.

Pentru noi cei ce l-am cunoscut, rămâne un simbol, un idol; a fost un suflet nobil, un spirit înalt, ce a preferat să părăsească această lume pentru ideea sa de libertate, decât să se vândă pe sine.

Să-i fie ţărâna uşoară! □

Ovidiu PETRESCU

UNIREA EXILULUI ROMÂNESC

INTERVIU LUAT DLUI PROF. TUDOR BOMPA

PREŞEDINTELE CONSILIULUI NAŢIONAL ROMÂN-SECŢIA CANADA

Evenimentele cruciale ale exilului românesc au făcut ca ziarul nostru să ceară un scurt interviu Prof. Tudor Bompa, Presedintele Consiliului Național Român, secția Canada și al Comitetului de Organizare a "ROMFEST '88". Dl. Bompa a participat la Bruxelles, la a 70-a aniversare a reunirii Basarabiei cu România și va fi printre participanții la Congresul Mondial Românesc dela 4-5 Iunie 1988 dela Paris, al cărui scop este unirea exilului românesc.

CUVANTUL ROMANESC: - Domnule Bompa, ce părere aveți Dvs. despre activitatea și eficiența exilului românesc, în ceea ce privește lupta pentru o Românie liberă și democratică?

Dl. Prof. TUDOR BOMPA: - De 43 de ani ne lamentăm privind trista stare a țării noastre pângărită și ciopârțită de Ruși și apoi abuzată de regimul instalat la București tot de către Ruși. In fața acestor realități, noi, cei din exil am făcut foarte puțin, în special în domeniul acțiunilor protestatare.

Desi pe toată harta globului au apărut biserici românești, asociații culturale și unele organizații cu caracter politic, activitățile acestora nu au rezultat într'o vizibilă îmbunătățire a politicii de influență (lobby) pe lângă politicienii din Vest.

C.R.: - Deci, după Dvs., unirea exilului este o condiție sine qua non a creșterii eficienței exilului?

T.B.: - Exact. Incă de pe vremea lui Moș Ion Roată se știe că "unde-s doi puterea creste și dușmanul nu sporește". De aceea unirea tuturor organizațiilor din exil într'un singur for care să ne reprezinte pe toți, pentru o cauză pur românească, trebue să fie dezideratul tuturor Românilor. Tot ceea ce facem noi trebue să fie subordonat unirii și activismului pro-românesc, de lupta pentru eliberarea României, reîntregirea țării în granițele ei istorice, pentru alegeri libere și democratice.

In aceste momente dificile în istoria noastră, trebue să unim tot ce e curat și cinstit în exil. Trebue să lăsăm la o parte tot ce ne dezbină. Nu mai este actuală o politică îngustă de partid, oricare ar fi ea. Majoritatea Românilor nu se mai pot relata la politica partidelor dinainte de război. De aceea, nu ne mai putem atașa unor ideologii necunoscute, străine multora.

După modesta mea părere, noi avem un singur partid care se numește România și trebue să ne atașem unei singure ideologii, care se cheamă românism.

C.R.: - Domnule Bompa, ca viitor participant la Congresul dela Paris, vă rugăm să ne spuneți ce poziție veți lua Dvstră, cu această ocazie?

T.B.: - Voi face și eu parte dintr'un grup mic de Români care vor încerca să reprezinte pe mulți din cei cca. 600.000 de Români Nord-Americani. Pentru noi, necesitatea unirii nu este o noutate. Intotdeauna am promovat unitatea și cauza românească fără interese înguste, fără vanitate, sau ambiții politice egocentrice. Cei care au participat la acțiunile noastre din Toronto, Câmpul Românesc din Hamilton sau din alte părți pot mărturisi aceasta.

Aceeași poziție o vom lua și la Paris. Vom sprijini cu sinceritate apelul pentru unire inițiat de membrii Frontului Național al Unirii Românilor, în frunte cu Dl. Ion Pantazi. Acest grup a propus formarea Congresului Mondial Românesc, care să reprezinte tot exilul, în fața politicienilor și cancelariilor din Vest, pentru ca dezideratul tuturor Românilor de a ne vedea țara liberă și democratică să fie reprezentat cinstit și unitar.

In final, doresc să fac apel la reprezentanții tuturor organizațiilor și asociațiilor românești de a ne întâlni la Congresul Mondial Românesc dela Paris, din 4-5 Iunie. Fie ca toți cei prezenți acolo să fie pătrunși de cel mai curat românism, de a ne face cinstit datoria față de patrie.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

SE MIŞCĂ MORŢII

—Aurel VLAD—

Se împlinesc trei decenii de când Remus Dale, un tânăr poet, și-a găsit liniștea doar în ștreang. Incă un talent îngropat de omenia socialistă.

Remus s'a urcat pe masă, și-a pus gâtul în laț și a fost găsit încolăcit, cu limba scoasă și picioarele trase în sus, ca să nu atingă masa de sub ele.

Libertățile de tip comunist, aplicate lui erau mai sufocante decât spasmele sugrumării voluntare.

Remus a rezistat torturii dela Pitești dar nu și grijii partidului. După Lenin, "lucrul important nu-i să-ți înfrângi dușmanul, ci să-l termini". Remus a ispășit pedeapsa de 7 ani, și a cedat pedepsei ulterioare, numită libertate.

Trambuline reale în țara subjugată au ajuns minciuna, lașitatea, delapidarea și trădarea, dar nu și POEZIA, singura patimă și iubită, ce-i drept, fatală lui Remus.

Rația închisorii, brujul de pâine l-a menținut în viață 7 ani, prelungindu-i doar agonia. In libertate i l-au luat și pe acela. I s'a ridicat dreptul legal la muncă și, odată cu el, pâinea și viața; din ordinul Primului Secretar de Partid al Județului Năsăud.

Remus locuia cu tatăl său, un bătrân bolnav, încovoiat de ani și lipsuri, ce mai ținea doar umbră pământului de pe o zi pe alta. Remus era prea mândru ca să cerșească mila, îmbuibaților și căpușilor nesătule, iar o îmbucătură din blidul bătrânului vlăguit nu o mai putea înghiți, o socotea hotie, sacrilegiu. I se oprea în gât. La prieteni nu a apelat, iar sorei - cum să-i ceară? Pripășită la partid, a declarat acolo că fratele ei este un BANDIT și nu merită serviciu". Probabil că îi citise poeziile".

Ca ultimă șansă salvatoare i-a scris lui Tudor Arghezi dar epistola i-am citit-o prea târziu, după expediere, și nu putea fi corectată o afirmație nepotrivită situatiei: "...noi, cei doi titani,..." Arghezi era maestrul recunoscut, răsfățat și "necontestat", iar Remus un aspirant ce bătea la o ușă închisă.

Sfârșitul lui Remus a început pe băncile Facultății de Drept, când, s'a urcat pe o statuie ca să vorbească la marea manifestație studențească clujană, în anul 1948. Elocvența i-a fost apreciată la securitate, și l-au expediat la Pitești pentru reeducare cu o pedeapsă de 7 ani temniță grea în spate, rația medie a unui bun student român. Puțin la trup, Remus și-a luat crucea pe drumul Golgotei, pe care a purtat-o cu resemnare și cinste, până la capăt.

La Pitești, cele mai nobile suflete, suflet din sufletul neamului, elita studențească, a fost torturată necontenit, oră de oră, zi și noapte, săptămâni și luni în șir, pentru a le smulge credința, și legătura cu glia și sângele înaintașilor stors de roata istoriei, adică exact ce le lipsea hoardelor invadatoare, cozilor de topor și uneltelor oarbe cocoțate vremelnic la putere.

După ce Gheorghiu-Dej a raportat lui Stalin că a deschis mormântul burgheziei române, Remus a fost trimis la Canalul Morții, în Peninsula, la brigada nr. 3, la care am fost atașați 10 elevi, în Octombrie 1950.

Fiind o brigadă de tineret îngrozit de teroarea dela Pitești și având în frunte studenți reeducați ca șefi de grupă, era normal ca ritmul de muncă să fie infernal. Imi amintesc și azi cu groază de marșul târît spre Mamaia și înapoi, de crivățul ce ne lingea mădularele de efortul supraomenesc pentru menținerea ritmului de muncă. In plină iarnă ne dezbrăcam cămașa; și sudoarea curgea pe noi ca vara.

Cu toată bunăvoința, cei fără putere nu-și îndeplineau-norma, așa că li s'au creat condiții corespunzătoare, pentru antrenarea lor. S'a constituit grupa de pedepsiți, formată din umbre mobile cu pielea zbârcită pe ciolane. Hrana insuficientă le-a fost redusă, iar somnul scurtat și mai mult, prin corvezi la bucătărie, curățenie în baracă și W.C., plus planton schimbul 2, pentru a-i menține vioi și în alertă.

Tratamentul aplicat științific distroficilor a dat rezultate pe măsură: unul a fost surprins pe când se căznea să despice o broască cu o tablă, altul și-a uns pâinea cu unsoare de vagonet, iar un medicinst disperat, și-a pus capul pe linie, noaptea, să-l taie garnitura de vagoneți. L-a salvat vederea perfectă a mecanicului, un fost pilot de vânătoare, imprimându-i doar bandajul roții pe cap.

O coardă sensibilă a vibrat în inima brigadierului Dorneanu Stefan, care a hotărît desființarea grupei de pedepsiți în cadru festiv. Huliții de ieri au devenit artiști originali; ne-au pregătit o seară plăcută, iar Remus a fost la înăltime, cu un scheci, producție proprie, pe o melodie veselă, din care, redau refrenul: "Căci ori și cât ne-am învârti, / In pas alergător, / Rămânem în brigada tri, 'Tapul ispășitor".

Remus a fost eliberat în anul 1955 și angajat ulterior ca ajutor contabil la o întreprindere forestieră (I.F.E.T.Năsăud), sectorul 1 Fiad. Salariul îi ajungea să nu moară de foame. Atât. La birou lucra ziua, noaptea la poezii. Nopțile albe se țineau lanț, în febra recuperării anilor pierduți. Când mergeam în delegație la Năsăud, îi citeam producția. Sora lui avea dreptate. Tot Bandit rămăsese. Doar titlul poeziilor l-ar fi trimis pe viață, ca recidivist recalcitrant. El nu preamărea jugul strâmb pus drept pe gâtul țării de către eliberatori, ci durerea neamului și jertfa eroilor sacrificați.

După nopți nedormite, epuizat, la serviciu și-a lăsat capul pe masă. Si această crimă a plătit-o cu viața. Seful Sectorului, Rusu Sturza, a cerut lichidarea imediată a făptașului, Inginerul Sef s'a grăbit s'o aprobe, iar Secretarul Județean de Partid a dispus să nu mai fie nicăieri reîncadrat. Urmarea se cunoaște. Un martir în plus, un poet în minus.

Câteva cuvinte despre autorii morali ai morții lui Remus.

Rusu Sturza, Seful Sectorului, arogant, chefliu și afemeiat, fura ca'n codru cu acte false zeci de mii de lei, când salariul lui Remus era de circa 500/lună. A murit de cancer la puțini ani după Remus. Soția lui Rusu, colega lui Remus, niciodată nu punea capul pe masă, ci pe pernă, în dormitor, care era în aceeași clădire. In timpul serviciului trecea în bucătărie sau dormitor, când și după chef, nepedepsită de șef.

Inginerul Sef, nu-i dau numele, era copărtaș la excrocheriile lui Sturza, pe care le camufla inteligent. Cota lui era respectabilă. Un șef de echipă mi-a destăinuit că numai el punea în plic 2000 lei bisăptămânal pentru inginerul șef.

Acești doi nemernici în loc să sfârșească în țeapă, l-au eliminat pe Remus Dale, fire blândă, eminesciană, pentru atitudine necorespunzătoare în muncă.

Din opera lui Remus nu am salvat nimic, și o spun cu regret și amărăciune. Nu se putea. De aceea citez un confrate al lui Remus, în spiritul lui testamentar: "Din rănile și'nfrângerile noastre, / Intindem punte noilor destine, / O punte de mărgean peste dezastre, / S'o urce pașii lumii care vine".

Despre partid, care l-a împins în ștreang pe Remus și este făuritorul mormintelor cu și mai ales fără cruce, semănate în lungul și latul țării, ar fi de prisos să continui. A venit cu Armata Roșie pustietoare, via Yalta și va sfârși cu ele. Tiraniile ce calcă pe cadavre dispar și rămân martirii; dovadă este istoria, chiar cea recentă. Unde-i tabloul lui Stalin? Dar al lui Dej? Dar al lui... să nu anticipăm. Istoria nu iartă și e dreaptă.

După 48 de ani, țările baltice cotropite își revendică morții. Mii de demonstranți din capitalele Estoniei, Letoniei și Lituaniei cer comemorarea și cinstirea victimelor lui Stalin. Tătarii deportați din Crimeia își cer drepturile în plină Piață Roșie. Polonezii împușcați în ceafă la Katyn se ridică și ei, prin însuși guvernul comunist, care discută cu ucigașii. Chiar dacă nu-și vor recunoaște crima, este un mare pas; și semnificativ, pentru Sovietici este însăși acceptarea discuției. Katynul amplificat de mii de ori, geme. Strigă. Morții ne cheamă.

Morții se mișcă.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ŞAPTE DECENII DELA UNIREA BASARABIEI

BRUXELLES

PREOTII D.POPA, GH.CALCIU SI P. GHERMAN
OFICIAZA TE-DEUMUL LA BRUXELLES

La chemarea și la pregătirea Asociației "Pro Basarabia și Bucovina", animată de neobositul luptător basarabean, Nicolae Lupan, ajutat de întreaga sa familie, a avut loc în ziua de Sâmbătă 26 Martie, la Bruxelles, unde se află și sediul organizației, comemorarea celei de a 70 a aniversări a reunirii Basarabiei cu România.

Ne-am adunat peste 150 de Români, sosiți din toate colțurile pribegiei: Anglia, Belgia, Elveția, Franța, Germania, Italia, Spania, Suedia, dar și din Canada și Statele Unite. Erau prezenți și Germani originari din Bucovina precum și Elvețieni plecați din mica dar activa colonie helvetică din Basarabia.

Erau prezente și reprezentate principalele organizații ale exilului românesc: Uniunea Mondială a Românilor Liberi, în frunte cu Ion Rațiu, președinte, și Doru Novacovici, secretar general; delegația Consiliului Național Român, condusă de președintele Horațiu Comăniciu, cuprindea și pe Paul Morcov, secretar general, iar Dumitru Ionescu, președinte, George Mazilu și purtătorul de cuvânt al organizației, reprezentau Uniunea Foștilor Deținuți Politici având centrul la Geneva. Erau de față și Doamnele Lia Constantinescu și Nicoletta Franck, respectiv secretară particulară și biografă a Regelui Mihai.

Așa cum cere datina noastră românească, s'a început cu un Te Deum, săvârșit de un sobor format din preoții Gheorghe Calciu-Dumitreasa (Statele Unite), Dumitru Popa(Germania) și Petre Gherman (Franța).

A luat, apoi, cuvântul, Nicolae Lupan, începând prin a da citire mesajului trimis adunării comemorative, de către Regele Mihai I. In cuvinte sobre, a fost evocată ziua în care basarabenii s'au pronunțat în mod liber pentru reunirea cu România, exprimându-se totodată speranța într'un viitor al realizărilor românești prin regăsirea întregului popor într'o patrie liberă și reîntregită. Asistența a primit mesajul cu îndelungi aplauze, după care a intonat imnul regal român.

Inainte de a trece la prezentarea istorică a realipirii Basarabiei la trupul patriei, Nicolae Lupan a propus iar cei prezenți au răspuns cu aclamații, ca adunarea din Bruxelles să aibă ca președinți de onoare pe Ion Păscăluță, în vârstă de 99 de ani, astăzi în Canada și pe Anton Crihan, în vârstă de 93 de ani, acum în Statele Unite, ultimii membri în viață ai Sfatului Tării care în Martie 1918 au votat actul reunirii. In continuare au fost evocate împrejurările în care Basarabia a revenit la țara din care fusese ruptă și acei care și-au adus contribuția la aceasta, sub domnia Regelui Ferdinand.

Părintele Gheorghe Calciu a adus salutul Românilor din America și a informat adunarea despre acțiunile naționale ce au avut loc peste ocean, în ultima vreme, precum și despre cele în pregătire. A dat citire unei proclamații redactată la Cleveland și pe care cei prezenți la Bruxelles și-au însușit-o prin semnare, prilej de afirmare a deziderатelor și drepturilor noastre românești.

Sosit din Florida, basarabeanul Grigore Scorochirjă a evocat luptele la care a luat parte ca ofițer de rezervă în anii 40 pentru liberarea provinciei sale natale, lupte în toiul cărora, trecând pe lângă satul familiei sale, a aflat de deportarea acesteia de către Ruși, deportare din care nu s'au mai întors niciodată.

Tânărul Victor Lupan, jurnalist la prestigiosul parizian conservator "Le Figaro", a relatat despre participarea sa în Afganistan, la un reportaj realizat de televiziunea franceză în rândul celor ce luptă împotriva armatei roșii invadatoare.

Astfel, a avut prilejul să afle de soarta unor tineri basarabeni, forțați să lupte împotriva voinței lor, în uniformă sovietică, unii pierzându-și viața departe de vatra lor,la rândul ei cotropită. A semnalat totodată că a întâlnit un basarabean care s'a predat Afganilor și a cerut alertarea opiniei publice internaționale, pentru ca în astfel de cazuri să se asigure un loc de refugiu în lumea liberă, existând precedente și pentru alte naționalități.

In legătură cu Victor Lupan aș vrea să remarc faptul că, deși la generația următoare a pribegiei, nu-și uită origina, limba și datoria, și chiar în acele zile, îi apăruseră în "Le Figaro Magazine" un articol în care atrăgea atenția că Uniunea Sovietică a rezistat și poate rezista ca un stat imperialist militarist doar cu ajutor occidental, și un altul în care prezenta o carte a lui Paul Goma despre Basarabia.

Ion Rațiu a relatat despre greutățile Românilor aflați în timpul războiului în Anglia și care nu găseau înțelegere la autoritățile occidentate pentru poziția României, prezentând adunării o broșură editată în acei ani, în care se demonstra că România luptă pentru a-și redobândi teritoriile ce-i aparțineau. Doru Novacovici a prezentat aspecte politice actuale ale exilului, legate de problema Basarabiei.

Horațiu Comăniciu, a vorbit emoționant, subliniind necesitatea unirii exilului românesc, iar Tudor Bompa, reprezentantul CNR de peste ocean, relatând că și în Canada a avut loc comemorarea Unirii Basarabiei, a anunțat pregătirea unei mari adunări românești la Cleveland în Statele Unite, între 30 Septembrie și 2 Octombrie.

Dumitru Ionescu a adus salutul Uniunii Foștilor Deținuti și a anunțat că la adunarea din luna Martie s'a hotărît cooptarea în rândul organizației a basarabeanului Gheorghe David, întemnițat de KGB pentru lupta sa românească, cerând totodată tuturor celor prezenți să bată la toate porțile, pentru ca atât cancelariile cât și opinia publică din lumea liberă să contribuie la eliberarea compatriotului nostru.

Doamna Iolanda Strănescu a prezentat un mesaj al asociației românești ACARDA din Anglia, prin care se denunță anexarea forțată a Basarabiei, iar basarabeanul Benedict Sergentu, stabilit în Elveția, a relatat despre Elvețienii plecați din cantonul Vaud la începutul veacului trecut și care s'au instalat în Basarabia, pe care au părăsit-o urmașii lor, din calea puhoiului sovietic.

Au mai luat cuvântul Radu Câmpeanu (Franța), Vasile Coman (Germania) și Dinu Zamfirescu (Franța), care a legat problema Bucovinei și a Regiunii Herța de cea a Basarabiei, iar programul artistic adecvat a fost susținut prin interpretări de cântece și arii românești de către Nicolae Arnăutu, fost solist la Opera din Cluj și prin recitări de versuri de către Sebastian Radovici, actor la "Nouveau Theatre de Belgique".

Adunarea din Bruxelles la care au participat Români exilați din zece țări și două continente, mulți văzându-se pentru prima dată, s'a desfășurat cu gândul la toți cei înstrăinați, la cei asupriți în țară, la necesitatea unității pribegiei românești, singura cale prin care putem fi credibili și reprezentativi în fața Occidentului liber. Cineva dintre vorbitori a exprimat regretul că la această adunare nu a fost prezent nimeni din familia istorică Flondor, atât de legată de reunificarea Bucovinei, deși toți urmașii se află în Germania, la câteva ore de Bruxelles.

După tradiționala întâlnire dela Soultzmatt, va urma spre sfârșitul anului comemorarea a 70 de ani de la reunirea Bucovinei și unirea Transilvaniei, și cu toții, avem de pe acum, datoria românească de a o transofrma într'o manifestare a unității exilului solidar cu țara, având gândul la aceie vremuri care au fost și care trebue să revină.

Constantin MAREŞ

CHICAGO

Românii din Chicago dovedesc a avea simțul cinstirii istoriei patriei de acasă. In cadrul acestei simțiri, în Duminica din 27 Martie anul acesta, au avut loc simultan programe naționale de comemorare a reunirii Basarabiei cu Patria Mamă la cele două biserici ortodoxe din Chicago.

La Biserica Ortodoxă Română "Nașterea Domnului", programul comemorativ a fost patronat de Ora Românească de Radio din Metropola orașului Chicago, în cooperare cu Parohia "Nașterea Domnului".

Programul a început cu un Te-Deum oficiat de preotul-paroh Simion Pavel și preotul Ignatie Văleanu, la sfârșitul Sfintei Liturghii.

Apoi, deschiderea cu "Pe-al nostru steag" a fost un bine ales preludiu la un program artistic cu substanță patriotică. In cadrul acestuia s'au produs cu recitări: Dl. Toader Pop, cu poezia "Dragoș"; Dl. George Bocioagă, cu poezia "Imnul neamului" de Vasile Militaru; fetița Diana Câmpeanu, cu poezia "Patria română" de George Coșbuc; și Dna Luci Pop, cu poezia "Căsuța dela Nistru" de Ion Buzdugan.

Pe fundalul intensului spirit național, creat de aceste alese și bine interpretate recitări, răsplătite cu aplauze, a urmat vorbirea despre Basarabia, ținută de Prof. Gheorghe Rădulescu, care, pentru o ilustrare mai cu efect, a îmbrăcat oarecum tema istorică a Basarabiei cu liricul din nemuritoarea "Doină" a lui Eminescu, liric ce cuprinde izbucniri care sunt foarte multe valabile și astăzi. In încheiere, Dl Ion Funariu a recitat o binevenită poezie-satiră, la calamitățile produse în țară de regimul comunist și familia conducătoare.

A fost un program bun, desfășurat sub coordonarea Directorului Orei Românești de Radio, Dl Eugen Bârsan.

***

La hala mare a Bisericii Ortodoxe Române Sf. Maria, deschiderea comemorării s'a făcut cu o rugăciune a părintelui George Gage, parohul Bisericii, după care dl Aramă a recitat două poezii, de Vasile Posteucă și Radu Gyr. După recitări s'a cântat Pe-al nostru steag, de către orchestra Bisericii Române Pentecostale și de către întreaga audiență.

Rev. John Madincea dela Biserica Baptistă Română a dat citire unei prezentări documentare și descriptive a felului în care s'a pregătit și s'a făcut Unirea în 1918. Această prezentare documentară a fost pregătită de către Prof. Anton Crihan, care n'a putut participa. Prof. Crihan a fost martor ocular al acelor evenimente și unul din factorii esențiali ai Unirii Basarabiei; prin aceasta textul conferinței sale are o deosebită valoare istorică.

A urmat la cuvânt Maestrul Radu Budișteanu, care a venit, ca invitat special, din Germania, pentru această aniversare. Dânsul a prezentat, cu competența juristului de valoare internațională și a omului politic de mare viziune românească, temeinicia factorilor juridici, istorici, și politici, prin care se legitimează drepturile românești asupra Basarabiei.

Audiența din sală a fost de ordinul sutelor, ceea ce demonstrează vitalitatea comunităților românești din lumea liberă. O deosebită impresie a făcut participarea largă a clerului român. Pe lângă preotul ortodox în calitate de gazdă, au participat, în frunte cu Părintele George Mureșan, vicarul Episcopiei Române Unite din America, și preoții uniți Nicholas Kusevich, John Botean din Aurora, precum și diaconul John Buga și un mare număr de credincioși uniți din East Chicago, Indiana și dela Bisericile unite din Aurora.

Biserica Baptistă Română a fost reprezentată de Rev. Dr. Alexa Popovici, Rev. John Madincea, Rev. Valentin Popovici și un număr mare de credincioși: la fel, Biserica Română Pentecostală a fost reprezentată de Rev. Petru Lascău și Rev. George Galis și mulți credincioși, alături de o frumoasă orchestră.

Intreaga sărbătorire a fost organizată de un comitet., având ca preșdinte pe harnicul și energicul român John Simicin, ajutat de patru vice-președini: Emil Brad, Rev. John Madincea, Virgil Straus și Rev. George Calis. George Stroia a reprezentat Asociația Românilor Catolici din America, ca preșdinte al acestei organizații.

Festivitățile s'au încheiat cu cântecul național Trei Culori, după care Părintele Mureșan a spus rugăciunea de binecuvântare.

CATASTROFALA VIZITĂ A LUI CEAUŞESCU ÎN AUSTRALIA

Cu numai câteva zile mai înainte, ziarele şi posturile de radio australiene au anunţat o vizită pe neaşteptate, a "Preşedintelui" reserist, Nicolae Ceauşescu, pe data de 11 Aprilie, a.c. - acesta fiind primul conducător al unei ţări captive din spatele Cortinei de Fier, care să viziteze Australia cu ocazia Bicentenarului din acest an al acestui continent.

Ceauşescu a venit însoţit şi de soţia lui - se putea altfel? - restul avionului special cu care călătorea, fiind ticsit până la refuz de garda lui pretoriană-42 de securişti şi de alţi trântori propagandişti ai regimului nenorocit din ţara noastră.

Refugiaţii politici români, mai ales din oraşul Sydney, luaţi prin surprindere, de acest eveniment, au început o acţiune febrilă de a lămuri opinia publică despre regimul nenorocit din România, prin comunicate de presă, scrisori adresate Primului Ministru şi Sefului Opoziţiei; prin interview-uri la ziare, radio şi T.V. La aceste proteste s'au asociat şi Maghiarii, care sunt lipsiţi şi ei de drepturile umane în ţara lui Ceauşescu, la fel ca şi Românii.

Astfel, Duminică 10 Aprilie, fiind şi Paştele nostru ortodox, credincioşii Bisericii Ortodoxe Române, libere, "Buna Vestire" din Sydney, în frunte cu Părintele Protoereu, Nicolae Iuhos, Paroh al acestei Biserici - s'au postat în faţa Consulatului reserist din centrul oraşului, între orele 6 şi 8 seara, cu lumânări aprinse, expunând o enormă placardă de pânză, pe care era scris în engleză: "Ceauseşcu este mizerie".

Acest protest paşnic, în cadrul prevederilor Constituţiei Australiene, s'a desfăşurat cu aprobarea şi sub protecţia poliţiei federale, fiind filmat de televiziune şi aplaudat de automobiliştii, care treceau la acea oră, pe această arteră principală a oraşului.

A doua zi, 11 Aprilie - sosirea lui Ceauşescu, în capitala acestei ţări - coloane întregi de maşini şi mini-busuri particulare, împreună şi cu un mare autobuz închiriat cu această ocazie - toate încărcate până la refuz cu pasageri români şi maghiari, drapele şi placarde - s'au îndreptat către Canberra, pentru a întâmpina cum trebue pe Ceauşescu şi soţia.

Mulţimea protestanţilor s'a postat în faţa clădirii Parlamentului, pe scara principală a căreia cuplul ceauşist urma să urce pentru a-i face o vizită de rigoare, Primului Ministru Australian, Bob Hawke.

Aflându-se că această vizită va avea loc la ora 4.30 pm, începând încă dela orele 10 dimineaţa, protestanţii în număr de cca. 200, au desfăcut placardele lor, în limba engleză, în spatele unor bare de lemn, supravegheaţi fiind de aproape întreaga forţă poliţistă a oraşului, care se temea ca cineva să nu-l împuşte pe Ceauşescu, după cum circulau deja zvonuri în această privinţă.

In faţa baricardelor de lemn, s'a instalat apoi o platformă, cu un puternic megafon, dela care au început să vorbească, în engleză, mulţi oratori, condamnând regimurile socialiste, care n'au adus decât nenorociri popoarelor asupra cărora s'a abătut acest flagel. Cel mai mare succes l-a avut Părintele Nicolae Iuhos, care vorbind îmbrăcat în odăjdii preoţeşti, a atras în chip special atenţia camerelor de televiziune, care s'au concentrat asupra lui. Poate că şi pentru faptul că a luat pe umăr o mare cruce de lemn, pe care o adusese din Sydney, ţinând în braţe şi o hartă mare a României întregite, încercuită în sârmă ghimpată - lucru care a creat o atracţie pentru televiziunea şi ziarele australiene.

Intre timp, se apropia ora 4.30 pm, momentul când trebuiau să apară Ceauşeştii pe principala scară. La un moment dat, însă, protestanţii observă cum operatorii aparatelor de T.V. împreună cu ziariştii încep să dispară dela intrarea principală, strecurându-se pe furiş în dosul clădirii Parlamentului.

Ce se întâmplase? Se pare că autorităţile de securitate australiene, alarmate de strigătele protestanţilor şi chiar de eventualitatea unui atentat - ar fi sugerat Primului Ministru Hawke să dea dispoziţii coloanei de maşini cu Ceuaşescu, să se îndrepte către o intrare din dosul Parlamentului - ceea ce s'a şi întâmplat.

Si aşa "Marele" Ceauşescu, a fost primit în vizită oficială, pe scara servitorilor...!

O altă lovitură dată lui Ceauşescu a fost şi publicarea prin ziare chiar în ziua sosirii lui, că poliţia australiană a arestat un număr de cca. 30 de traficanţi de droguri, pe care îi supraveghiase de mai mult timp, atât în oraşul Melbourne cât şi Sydney, aceştia fiind în marea lor majoritate Români. Presa a făcut comentarii că cei arestaţi ar face parte din elementele criminale, pe care Ceauşescu i-a scos din închisori şi i-a infiltrat în lumea liberă, cu scopul de a crea dezbinare în sânul comunităţilor româneşti şi de a discredita bunul nume al refugiaţilor politicii din România. Se crede că şi Consulatul Reserist din Australia ar fi implicat în acest trafic de droguri, acestea fiind transportate în Australia în valize diplomatice. Ziarele australiene au început să generalizeze în această privinţă, vorbind în cele din urmă:... de aceşti ţigani (gypsis) români, traficanţi de droguri în ţara noastră...!!

Vizita lui Ceauşescu a compromis şi bunul nume de care Românii din această ţară, se bucurau mai înainte. Iar pentru a se vedea cum sunt cheltuiţi dolarii, care se iau dela gura oamenilor, prin exportul de alimente în străinătate - Ceauşescu a plătit două mari pagini din cel mai mare ziar care apare în Capitala Australiei, "The Canberra Times", pentru a-şi face reclamă personală, cu realizările lui geniale din biata Românie.

Reclama are pe pagina întâia, deasupra, fotografiile celor doi Ceauşi, mari genii politici, arătând ca doi tineri actori de cinema...! Desigur că atunci când aceste laude despre soţii Ceauşescu vor apare în "Scînteia" nu se va preciza că-i o simplă reclamă plătită..!

Sub pretextul motivelor de siguranţă a vieţii, autorităţile australiene au declinat în mod politicos dorinţele cuplului Ceauşescu de a mai vizita şi alte centre industriale, culturale sau turistice din această ţară.

Astfel, după iscălirea "pe hârtie" a unui contract de import de cărbuni în valoare de 500 milioane, "Marele" Ceauşescu a trebuit să-şi ia tălpăşiţa cam tot atât de subit după cum sosise.

Suntem siguri, că vizita lui Ceauşescu a fost prima şi ultima în această parte a lumii, şi că alţi corifei din Europa răsăriteană nu vor mai fi invitaţi în Australia să le mai facă vreo vizită oficială. Un experiment e de ajuns. □

Corespondent

UDPR - GENEVA

Uniunea Foştilor Deţinuţi Politici din România şi-a ţinut la 19 Martie prima adunare din acest an. Cu această ocazie:

1. Au fost admişi ca noi membri: Dr. Cornel Petrasievici, USA; Mihai Giuran, Anglia; Aurel Vlad, USA; Octav Tăranu, RFG şi Gheorghe David, din Basarabia, deţinut în clinica psihiatrică a KGB-ului depe lângă închişoarea din Dnepropetrovsc, Rusia;

2. S'a referat asupra activităţilor depuse dela ultima adunare generală:

- O audienţă la Majestatea Sa Regele Mihai;
- Cooperarea cu alte Naţiuni Captive la organizarea împreună a unei demonstraţii anti-comuniste la Berna, demonstraţie care a avut loc la 7 Noembrie 1987 şi la care au participat şi Păr. Gheorghe Calciu şi Dnii Nicolae Lupan şi Dr. Mircea Munteanu, luând toţi trei cuvântul în Piaţa Palatului Federal;
- O rezoluţie de solidarizare cu braşovenii;
- Organizarea demonstraţiei de stradă dela Geneva din 19 Decembrie 1987, la care au participat circa 500 de Români; circa 500 de Români;
- Trimiterea unei scrisori Preşedintelui Reagan, prin care s'a arătat grava situaţie din România.

3. S'a decis participarea la programul naţional din Bruxelles din 26 Martie, de comemorare a 70 de ani dela Unirea Basarabiei; precum şi la programul memorial dela Soultzmatt, care se va ţine de Ziua Eroilor, 21 Mai.

Dumitru IONESCU

UN NOU PREOT ÎN OGORUL DOMNULUI

ASPECT DELA HIROTONISIRE

"Vrednic este!... Vrednic este!..." au exclamat preoţii şi poporul, când, Prea Sfinţia Sa Episcopul Natanael, conducătorul Episcopiei Ortodoxe Române Libere din Statele Unite şi Canada, Duminică 27 Martie 1988, a oficiat, împreună cu un sobor de preoţi serviciul hirotonirii întru preoţie a diaconului Mihai Lupu, în Biserica Orotodoxă Română "Sfântul Gheorghe", în Toronto, Canada. Participanţi la această sfântă solemnitate au fost următorii preoţi: Prea Cuvioşia Sa Arhimandritul Martinian Ivanovici, dela Regina, Canada, P.C. Sa Gheorghe Preda, dela Dallas, Texas, P.C. Sa Richard Grabowschi, din Cleveland, Ohio, P.C.Sa Constantin Tofan, din Southfield, Michigan, USA, P.C. Sa Josef McLelan, din Winnipeg, Canada, P.C. Sterie Mihădaş din Toronto, P.C. Sa Dumitru Ichim, din Kitchener, Ont., P.C. Sa Nicolae Zelea, din Hamilton şi P.C. Sa Mihai Handrabur, parohul Bisericii "Sfântul Gheorghe" din Toronto, unde a avut loc evenimentul.

Răspunsurile, la Sfânta Liturghie, au fost date, în parte de corul Bisericii "Sfântul Ioan Botezătorul" din Kitchener, Ontario.

După oficierea Sfintei Liturghii şi a sfintei hirotonisiri, toată lumea a fost invitată în hala parohială, la o masă cu mâncăruri de post, pregătită şi donată în folosul Bisericii, de către domnul Toma şi doamna Maria Lupu, părinţii tânărului preot hirotonit şi de către domnul Petre şi doamna Ema Suba, părinţii tinerei preotese Liliana.

Au fost ţinute o serie de cuvântări, de către fiecare preot prezent în parte, cu care ocazie au fost evidenţiate calităţile alese ale noului preot, cât si ale preotesei lui, la care, preotul Mihai Lupu, a răspuns, exprimându-se viile sale mulţumiri, pentru toate câte s'au făcut pentru el, până să ajungă la acest moment fericit, al hirotonirii sale şi a făcut o promisiune solemnă în faţa Prea Sfinţiei Sale Episcopul, care i-a dat darul preoţiei, că va căuta, întotdeauna să-şi îndeplinească misiunea preoţească, de care îşi dă bine seama că nu este uşoară, aşa cum se cuvine unui preot care se află în slujbă să servească Domnului, Credinţei şi poporului bine credincios.

A fost o zi de mare bucurie pentru toată lumea prezentă şi plină de emoţii şi, mai ales pentru tânărul preot care şi-a petrecut copilăria şi tinereţea pe lângă această biserică şi parohie, pe care le-a ajutat cu toată dragostea şi devotamentul, în cursul anilor, şi tocmai ca în această Biserică, în care a crescut, să primească darul preoţiei.

Noul părinte Mihai Lupu a fost în Toronto, unde a urmat cursurile scoalare, atât primare cât şi liceale şi şi-a terminat cu succes studiile la Insitutul Tehnologic "Ryerson", în Toronto, secţia comercială, specialitatea "Marketing".

După terminarea studiilor, a fost angajat la una din marile companii din Canada, K-Mart, unde a ajuns la o poziţie frumoasă în scurt timp. Are fericirea să se căsătorească cu Liliana Suba, de asemenea născută în Toronto, care, la fel, a urmat cursurile la Universitatea din Toronto, terminând secţia ştiinţifică. Acum au doi copii, pe Nicu şi pe Maria.

In prezent, şi până la mutarea lor la Calgary, Alberta, la parohia "Sfânta Maria", pentru care a fost făcut preot, amândoi lucrează în oraşul Thompson din Manitoba: preotul la centrul de imigrare şi preoteasa, ca directoare de nutriţie la Spitalul General din localitate.

Cât priveşte studiile teologice, părintele Mihai, după ce s'a căsătorit, s'a mutat la Winnipeg, Manitoba, unde s'a înscris la Institutul Teologic "St. Andrew", pe care deşi având serviciu şi studiind, după anii ceruţi de studii, l-a terminat cu "Magna cum Laude" şi la 24 Noembrie 1985 a fost făcut diacon, la Vatra Românească, de către Prea Sfinţia Sa Episocpul Natanael.

Noului părinte Mihai Lupu şi preotesei Liliana, şi pe această cale, le dorim succes şi fericire în misiunea pe care şi-au luat-o şi Tatăl Ceresc să-i aibă în paza Lui întotdeauna.

Corespondent

ZIUA MORŢILOR LA PARIS

La 2 Aprilie 1988 (Sâmbăta învierii lui Lazăr), Asociaţia Deţinuţilor Anticomunişti Români (A.D.A.R.), a făcut un parastas pentru toţi Românii morţi în exil, pe toate continentele.

A participat o delegaţie poloneză, cu drapel polonez şi cel al Solidarităţii. Preotul Mihai Constandache a citit numele a peste 100 de Români morţi în exil.

După parastas, Românii au plecat la cimitirul Montparnasse, la mormintele: Mitropolitului Visarion Puiu, al Preotului Znagoveanu şi al lui Constantin Brâncuşi. La cimitirul Père Lachaise, la mormintele: lui George Enescu şi al lui Nicolae Penescu. La cimitirul din Courbevoie, unde se află mormântul lui Alexandru Bruteanu, fost deţinut politic.

La fiecare mormânt s'au depus flori, lumânări şi s'au rostit rugăciuni.

Pentru păstrarea identităţii noastre, să nu uităm pe Românii care au adormit pe pământ străin, îndureraţi că mor departe de ţara lor.

Pomeneşte-i, Doamne, întru împărăţia Ta! □

Remus RADINA

PROFEŢIILE LUI DANIEL

Vedenia berbecului şi a ţapului

Gheorghe BRAŞOVEANU

"Un berbec cu două coarne, din care unul era mai mare şi a crescut cel din urmă, împungea spre Nord şi spre Sud; nici o fiară nu i se putea împotrivi; el făcea ce voia şi a ajuns puternic." (-1-4).

"Un ţap cu un corn mare între ochi a venit dela Apus până la berbec şi i-a frânt amândouă coarnele. Tapul a ajuns foarte puternic; după aceea i s'a frânt cornul, iar în locul lui au crescut alte patru coarne. Dintr' unul din acestea a crescut un corn mic, care s'a mărit nespus de mult spre Răsărit şi spre Sud, spre ţara cea minunată" (-.5-9)

"S'a înălţat până la căpetenia oştirii cerului, i-a smuls jertfa necurmată, i-a surpat locaşul său cel sfânt, a doborît o parte din oştirea cerurilor şi din stele şi le-a călcat în picioare. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârşit împotriva jertfei. Cornul a aruncat adevărul la pământ şi a izbutit în ce a început prin urâciunea pustiirii (-10-13) "Gavril tâlcuieşte vedenia: "Ea priveşte vremea sfârşitului, de apoi a mâniei, vremi îndepărtate". (-14-19,26) "Berbecul este Persia, iar ţapul, Grecia. Ea va fi urmată de patru state cu mai mică putere. După ele, când păcătoşii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără ruşine şi viclean. El va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici şi chiar pe poporul sfinţilor (-20-25)

Chiar Arh. Gavril a tălmăcit că berbecul a reprezentat Imperiul Persan şi ţapul pe Grecia. Istoria ne învaţă că armatele greceşti reuşesc să învingă Persia în sec. IV i.C. Anul 330, în conflictul dintre Alexandru Macedon, devenit cel Mare, şi regele Darius, al III-lea. Imperiul lui Alexandru a fost de scurtă durată, iar la moartea sa el a fost împărţit între patru dintre generalii săi. Cu excepţia persiei şi a Mesopotamiei, celelalte părţi: Egiptul, Asia-Mică şi Grecia europeană au fost ocupate de Romani.

După dispariţia celor patru coarne, în legătură cu unul din ele, se naşte nu mic corn, care creşte foarte mult spre Răsărit şi spre Sud. Filiaţiunea aceasta se explică prin mutarea capitalei Imperiului Roman dela Roma la Bizanţ, de către Impăratul Constantin I în anul 330 D.C.

Prin această schimbare, Imperiul Roman de răsărit suferă puternica influenţă a culturii greceşti şi a Creştinismului declarat religie de Stat.

Doi pastori greci: Metodiu şi Cyril au dus Evanghelia şi au început creştinarea lumii slave la Kiev, în secolul al IX-lea. Ukraina se aliază cu Moscova: cu Rusia, o ţară -un corn mic - care se măreşte considerabil spre Răsărit, ajungând la Vladivostok, la Oceanul Pacific, şi spre Sud la Marea-Neagră, Marea-Caspică şi Munţii Caucaz, în direcţia Ierusalimului.

După Revoluţia din Octombrie 1917, Rusia schimbă firma în U.R.S.S. şi cultura creştină, declarându-se stat ateist şi persecutând pe credincioşi.

In acest stadiu, constatăm că ateismul este o trăsătură comună a fiarei a 4-a din prima vedenie a lui Daniel cu cornul cel mic devenit gigant din vedenia ţapului şi berbecului; că cele două situaţii se aseamănă şi la mărime, iar caracterele de viclean şi înşelător corespund tot dictatorului ateu, I.V. Stalin, ceea ce justifică concluzia, că nu este vorba de două ţări deosebite, ci de una singură, de U.R.S.S. stat ateu, marxist.

In acest sens pledează mai ales aruncarea adevărului la pământ, precum şi reuşita în tot ce întreprinde. Seria de succese însoţită de grozavele pustiiri am arătat-o la fiara cu 10 coarne, iar înlocuirea adevărului cu minciuna este caracteristica de bază a marxismului. Deosebit de faptul că ateismul este cea mai sfruntată minciună, altele apar la tot pasul.

Statele marxiste se intitulează republici populare, democratice şi socialiste în dispreţul realităţii că toate sunt state sclavagiste, tiranice; deci antidemocratice şi nepopulare, deoarece poporul n'are nici un drept de a alege şi controla conducătorii, care sunt desemnaţi de partidele marxiste, unice, în statele conduse de şefii acestor partide, de secretarul general, despot crud, ce-şi impune voinţa întregului popor şi dispune de toate bunurile naţiunii, precum şi de viaţa tuturor oamenilor.

Conducătorii au însă mare grijă ca populaţia să participe la alegeri, culegând voturti şi din spitale, pentru a putea raporta "aderarea la politica partidului în proporţie de 99,99%" adevărată minune; deşi toată operaţia se rezumă la îndoirea unei hârtii cu numele unui singur candidat; iar la numărătoarea efectuată de delegaţii partidului nu participă nici un reprezentant de opoziţie, deoarece ea nici nu există.

Constituţiile acestor state prevăd alegeri libere, drepturile omului, desfiinţarea claselor, proprietatea colectivă, dreptatea socială; toate sunt literă moartă, deoarece administraţia nu le respectă.

Din moment ce membrii de partid constituie o clasă privilegiată, al cărei şef, tiran, dictator, dispune de toate mijloacele economice, şi de popor, obligat să muncească, fără să i se plătească muncă în mod just; nu se poate vorbi de dreptate socială şi proprietate colectivă într'un regim nedemocratic, ci se impune adevărul că marxismul este sclavagist.

Toţi conducătorii marxişti, începând cu Lenin, au fost de teapa lui Stalin, cruzi şi vicleni, formaţi la şcoala urii şi a crimei preconizată de Marx în lucrările lui; Manifestul P.C., Materialismul, Capitalul, şi Comuna din Paris, în care sunt condamnate religia, morala, mila, dreptul, conştiinţa, etc, elemente ce dovedesc că acest...filosof a fost Satana în persoană.

Stalin a nimicit pe cei puternici (nobilimea şi burghezia) contra cărora a ridicat la revoluţie pe ţărani şi muncitori, care şi-au dat o grea contribuţie de durere, sânge şi moarte pentru a primi în schimb răsplata...sclavagismului, ce le-a fost impus prin forţa armatei, poliţiei şi Securitaţii-G.P.U, care au transformat ţările în imensul "Arhipelag Gulag".

In contrast cu nobilimea, care şi-a clădit privilegiile prin forţa armată, clasă la care se adaugă plutocraţia, a cărei avere are la bază furtul, înşelăciunea (Proudhon); intelectualii (preoţi , scriitori, artişti, funcţionari), ţăranii şi muncitorii, care trăiesc prin munca spiritului şi a braţelor, reprezintă poporul sfinţilor, ca unii ce aplică legea morală.

Vedenia Statuii cu cap de aur din visele lui Nebucadnetar şi Daniel.

Statuia era un corp omenesc cu cap de aur, bustul de argint, abdomenul de aramă, iar picioarele în parte din lut şi restul din fier. (Dan. 2).

Impăratul o văzuse în vis, dar o uitase şi totuşi îl preocupa în aşa măsură că ceruse învăţaţilor să-i spună şi să-i interpreteze visul, dorinţă pe care nimeni n'a putut-o satisface, fiind o imposibilitate.

Dar a contrazice pe un împărat, pe un tiran, chiar când cere absurdul, este un fapt riscant, pentrucă împăratul poate să condamne la moarte, cecea ce s'a şi întâmplat cu câţiva dintre înţelepţii Babilonului, până la intervenţia lui Daniel, care a salvat restul magilor dela moarte. (-1-16)

Daniel a început prin a justifica neputinţa învăţaţilor, apoi a continuat: "Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele şi face cunoscut împăratului ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. (-.28)

Tu te uitai la el (chipul statuii), şi s'a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului, şi le-a făcut bucăţi. Atunci fierul, lutul, arama, argintul şi aurul s'au sfărâmat împreună, şi s'au făcut ca pleava din arie var; le-a luat vântul şi nici urmă nu s'a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmase chipul s'a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul. (-.31-36)

"Tu împărate....eşti capul de aur. După tine se va ridica o altă împărăţie, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia care va fi de aramă şi care va stăpâni tot pământul. Va fi a 4-a împărăţie, tare ca fierul, care rupe totul în bucăţi, dar picioarele de lut arată că împărăţia aceasta va fi împărţită, va rămânea în ea ceva din tăria fierului şi altă parte plăpândă; deoarece fierul nu se poate lipi cu lutul. (-.37-43)

"Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui vecinic. Aceasta este piatra, care a sfărâmat totul".

"Visul este adevărat şi tâlcuirea lui - temeinică" (-.44-47).

Din elementele vedeniei, dar mai ales din interpretare, se vede că şi această vedenie, la fel ca precedenta, are o lungă durată, până la sfârşit.

Statuia reprezintă împărăţie, putere, bogăţie şi slavă; stăpânire peste copiii oamenilor, fiarele câmpului şi păsările cerului-capul de aur (.37-38)

Ea personifică dreptul de proprietate şi de stăpânire al conducătorilor asupra poporului sclav, o realitate consemnată de Codul lui Hamurabi după care se conducea Babilonul antic din secolul al XIX-lea i.C.

Babilonul era recunoscut ca un stat mercantil, sclavagist şi capitalist. El s'a ridicat datorită poziţiei sale geografice, situat între două ape mari, Tigrul şi Eufratul, Mesopotamia, care-l punea la adăpost de invaziile vecinilor, hoarde barbare neorganizate, dar nu şi de armata asiriană.

State comerciale, maritime, capitaliste ca vechiul Babilon, au continuat să existe de-a lungul istoriei până în zilele noastre, omniprezentul Babilon, din care Marele Babilon va fi pedepsit în ziua Judecăţii.

Daniel ne arată că Statuia simbolizează patru state, din care primul a fost Babilonul de pe timpul său şi care a dispărut prin înfrângerea lui Darius al III-lea de către Alexandru Macedon (Berbecul şi Tapul D.S.)

Ultimul, mai precis ultimele babiloane vor fi distruse de o împărăţie, care va dăinui vecinic; deci după Judecata celor rele, al căror loc va fi luat de Impărăţia ridi cată de Dumnezeu, anunţată de Mesia. (-.44)

Ultimile state vor fi cele cu picioarele de fier şi lut, pe care să le considerăm o expresie politică. Ar mai rămâne două state, cel al argintului şi al aramei, care nu pot fi decât de aceeaşi natură ca şi Babilonul.

Din istorie, se ştie că alte state capitaliste, maritime, care au urmat Babilonul antic, au fost: Cartagina, Veneţia, Anglia şi U.S.A. Au mai fost şi altele (oraşe italiene, germane) şi Olanda şi Portugalia, dar nu s'au comparat cu importanţa celor de mai sus, adevărat mondială.

Cartagina descoperise şi exploata bogatele mine de argint din Peninsula Iberică, care după înfrângerea ei în 146 I.C. au fost trecută Romei.

Veneţia, în activitatea ei comercială, piratericească şi bancară, urmărea să pună mâna pe tot aurul Europei, dar pentru aceasta avea nevoie de tunuri, care la început se fabricau din bronz, un aliaj al aramei. Aceasta se foloseşte şi ca aliaj al aurului, pentru a-i mări rezistenţa.

Viţelul de aur este idolul oricărui capitalist. Darius al III-lea avea în visterie 170.000 talanţi de aur, care nu l-au putut salva dela moarte, şi toată truda lui a fost însuşită de Alexandru Macedon.

Statele moderne şi contemporane pentru apărare îşi fabrică armele în principal din fier (puşti, tunuri, tancuri). El este şi materia primă în industrie pentru maşini, trenuri, nave, etc, motive pentru care şi fierul este dorit de capitalişti ca şi aurul. Alături de aurul galben, şi-a făcut apariţia aurul negru-petrolul; cel galben se extrage din pământ ca şi toate metalele; pământul şi casele sunt de asemenea valori importante care interesează pe capitaliştii de pretutindeni şi completează Statuia.

Dar construcţia Statuii am văzut că este fragilă; s'a făcut praf după lovitura cu piatra, deoarece statul capitalist n'are coeziune; el este un stat oligarhic, condus de plutocraţi, de negustori, de afacerişti şi a de politicieni în slujba lor, pentru a le promova interesele în dauna popoarelor exploatate, înşelate; motiv pentru care, ele nebeneficiind de profitul în comun, însuşit în principal de patroni, n'au interes în apărarea statului. Astfel se explică fatpul, că în toate aceste state, apărarea este încredinţată mercenarilor, care nu pun suflet în lupte şi provoacă prăbuşirea acestor state, din care n'au mai rămas decât ruine şi amintiri istorice, ex. Troia, Tir, Babilon, Cartagina, Veneţia în agonie.

Finalul Statuii, picioarele de fier şi de lut corespund U.S.A. şi U.R.S.S. reunite în cadrul Naţiunilor Unite. Amândouă sunt state capitaliste, primul bazat pe întreprinderea particulară, iar al doilea pe cea de stat.

Ca aliate în Marea Conflagraţie, U.S.A. a salvat U.R.S.S. de prăbuşire, când Germania ajunsese în faţa Leningradului Moscovei şi Stalingradului, iar ca mulţumire U.R.S.S. i-a impus U.S.A. războaiele din Coreea, Vietnam, podul aerian al Berlinului, şi în prezent-revoluţiile din Nicaragua, Afganistan, Africa de Sud, în timp ce la O.N.U. şi în toate tratativele politice nu se rezolvă nimic, totul fiind blocat de "nietul" sovietic, ceea ce dovedeşte că fierul nu se aliază cu lutul. Este recompensa balaurului. In legătură cu vedenia Berbecului şi Tapului, sau mai precis pentru vedeniile în asamblu ale lui Daniel, după rugăciunea lui (9), i s'au dat completările şi tălmăcirea din capitolele 10-12.

In timpul lui Cir, i s'a făcut cunoscut un cuvânt adevărat, care vesteşte o mare nenorocire în vedenia avută pe malul Tigrului. După ce L-a văzut pe Dumnezeu, lui Daniel i s'a prezentat un mesager, pentru a-i comunica ce se va întâmpla poporului său în vremurile de apoi, căci vedenia priveşte acele vremuri îndepărtate scrise în cartea adevărului. (10).

"Mesagerul repetă istoria raporturilor dintre Alexandru - Macedon şi Darius (11.1-4). Trece apoi la ocuparea Egiptului de către Cezar, la căsătoria acestuia cu Cleopatra moartea lui Cezar, urmată şi de cea a Cleopatrei şi a lui Antoniu, învinşi de Octavian August. Luptele dintre Roma şi provinciile romane răsculate din Asia - Mică continuă tot timpul, iar la una din ele au participat şi zeloţi israelieni contra lui Titus, care au dus la distrugerea Ierusalimului, inclusiv a Templului, din care n'a "rămas piatră pe piatră şi care nu s'a mai refăcut până astăzi (-.5-16)

Continuare in numarul urmator

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

PREA MULTE ÎMBUNĂTĂȚIRI

In RSR nu există inflație.

Prețurile la "Alimentară" rămân aceleași, dar din când în când și cam des, ele sunt mutate, modificate, ajustate, schimbate, revalorificate, transferate și mistificate.

La Plenara PC al PCR s'a dezbătut și aprobat în unanimitate"... îmbunătățirea sistemului de formare a prețurilor".

Si aceste discuții de "îmbunătățire" au fost ("Rom. Liberă", 1.4.88, p.1):

"Elaborate în spiritul indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, propunerile prevăd aplicarea unor noi prețuri de producție, formate pe baza costurilor planificate, ca limită maximă ce nu poate fi depășită, la care se adaugă rentabilități diferențiate, în funcție de destinația produselor."

"Prețurile la beneficiarii produselor, inclusiv prețurile cu amănuntul, rămân nemodificate".

Dacă ați reușit să ieșiți din labirintul vorbelor goale, vă felicităm.

Am aflat, dela unii noi veniți, că în țară costul alimentelor aproape s'a dublat, dar Românul are totuși o mângâiere sufletească:

Majoritatea prețurilor s'a făcut în baza "îmbunătățirii sistemului" și în acord cu "spiritul indicațiilor Secretarului General al Partidului".

Incă vreo câteva îmbunătățiri și se duce țara de râpă.

CINE LAUDĂ ...PRIMEȘTE

"Societatea Scriitorilor Români" a decernat intelectualilor rămași în urmă premiile pe anul 1985.

Răsplata a fost întârziată deoarece nu se clarificase cine-i cel mai tare prozator, mai lacrimogen poet sau mai vârtos compozitor.

Pritocirea talentelor a căzut în cârca computerelor care au adunat omagiile aduse tovarășilor dela etaj, regimului și fericirii cu zurgălii din "Epoca de Aur".

NU GLUMIȚI CĂ VIN RUȘII

Securitatea are acuma o nouă misiune:

Să-i urmărească, să-i aresteze și să-i trimită în judecată pe toți cei care spun sau scriu glume la adresa regimului sau a familiei conducătoare.

A confirma că Ceaușescu e peltic poate provoca invazia rusească!

MULȚUMIRI ȘI NEMULȚUMIRI

Mi-a venit tata recent din țară și m'am dus cu el la un "Supermarket". Acolo, în fața unui morman de pătlăgele roșii, am început să le aleg, dând de o parte pe cele strivite, crăpate, crude sau prea coapte, arătându-mi nemulțumirea că pierd prea mult timp cu alesul.

S'a uitat tata la mine cu ochii mustrători!

Te plângi că pierzi timpul ca să-ți alegi roșiile?!

In țară eu, sau mamă-ta, ne pierdem timpul stând la coadă și când ne vine rândul suntem mulțumiți că vânzătorul bagă fărașul în ele și ne dă roșiile așa cum sunt: pline de noroi, crude, coapte sau crăpate. Cum or fi!

"Tata" s'a întors în țară și speră să revină permanent în Statele Unite.

Nu vă pot spune numele.

CLARIFICĂRI LA...ORIZONT!

A apărut în limba română cartea lui Ion Mihai Pacepa "Orizonturi Roșii". Indiferent de ce părere personală aveți față de autor, cartea trebue citită.

Mărturia fostului general al securității a avut două efecte:

O unire și o dezbinare.

Terorismul, antisemitismul, atentatele și "multile păcatile", puse în cârca legionarilor, au fost fabricații comuniste. ("R.H." p. 163). Acest fapt a contribuit la clădirea unei punți de înțelegere și încredere între generațiile pribege.

In același timp a lăsat dezechilibrați pe agenții reseriști din Apus.

Cei pro-Ceaușescu, "oițe neutre", sabotează orice manifestație creștină anticomunistă; iar "patrioții" anti-Ceaușiști cer înlocuirea șefului fără orizont.

Dar cei pro și contra-Nicolae se feresc ca de tămâie să critice regimul.

De ce nu cer acum lui Ceaușescu, sau să oblige pe cel care îi va lua locul, să înceapă o anchetă prin care să se dezvăluie crimele comise de Gheorghiu-Dej?

Să fim tot atât de comuniști ca și Polonezii care au cerut să se ancheteze masacrul dela Katyn, unde din ordinul lui Stalin au fost masacrați mii de ofițeri polonezi!

De ce am dat uitării pe martirii dela Canal, dela Aiud, dela Pitești...?

Este același regim care ne-a omorît neamul ieri, ni-l omoară azi și ni-l va omorî mâine.

Fără îmblânzirea regimului, schimbarea "Domnului" bucuria disidenților!

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

DORESC SĂ EMIGREZ

Caută garantori (sponsori) pentru emigrare:

- Tănăsescu Cristian, 32 ani, absolvent Inst.Politehnic 1979, Secția Automatică/Calculatoare și Tănăsescu Magdalena, soție, absolventă a ASE, secția Cibernetică, actualmente în Germania de Vest. Ginsterweg 5, 7530 Pforzheim, BDR, Tel. 07231 - 481578, - pentru Canada.
- Viorel Marcu, Flurschutzstrasse 28/26, A-1120 Wien, Austria, intelectual, 30 ani, refugiat politic în Austria din 1986, cunoscător al limbii franceze, - pentru Belgia.
- Otto Sommerauer, 29 ani, foarte muncitor, adresa: Wallseerhof, 3313 Wallsse, Austria, - pentru Canada.
- Repciuc Lazăr, 16 Martie 1943, din Corciova, Cernăuți, Bucovina, ing. chimist, Repciuc Rodica, 3 Martie 1951, Rm. Vâlcea, operator calculatoare, Repciuc Cristian, 1974, elev, Repciuc Răzvan, 1981, preșcolar, adresa: Helenenstrasse, 92, 2500- Baden, Austria, - pentru Canada.

Orice grup de persoane particulare, biserici sau organizații pot fi garantori.

DE VÂNZARE

CABINET MEDICAL DE MEDICINĂ GENERALĂ. STABILIT DE 10 ANI ÎN WEST TORONTO: BINE UTILAT, CLIENTELĂ BUNĂ, VENIT PESTE MEDIE CU POTENȚIAL DE EXTINDERE. SINGUR ÎN CLĂDIRE - PARTER ȘI ETAJ, PARCARE PENTRU 6 MAȘINI.

TEL: (416) 244-3282

FACEȚI RECLAMĂ PRIN ZIARUL NOSTRU

COSTUL unei reclame: $ 25 pentru 5 cm (2 inch) înălțime pe două coloane. Ziarul are șase coloane.

Aceeași reclamă repetată de trei ori costă $ 60, șase ori $ 150 și douăsprezece ori $ 250.

ANUNȚURILE DE CASATORII costă $ 0.50 cuvântul.

NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

AIRPORT CONNECTION

Oferim asistență pe aeroportul Kennedy pentru conecții cu alte zboruri

Tel: (212) 633-0296

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:

ORZA'S Romanian Restaurant

708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD, CALIF. 9003?

PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.

Proprietari Jean și Maria Orza

ZODIAC

REVISTA LUNARA DE ASTROLOGIE

ACUM, PENTRU PRIMA DATA IN LIMBA ROMANA

Din cuprinsul primului numar:
- Introducere in astrologie
- NOSTRADAMUS despre MARELE CUTREMUR
- Serial : Zodia Dvs.-caracter,sanatate si regim alimentar
- Horoscopul zilnic pe luna Mai, pe zodii
- Cele mai favorabile zile pentru intreprins actiuni,pentru toate zodiile
- Numerele Dvs. norocoase la loterie etc.

Pret pt.numarul 1 al revistei:US$ 6.65 pt.USA si Canada;US$ 8.65 pt.Europa si Australia.Cuponul de abonament in cuprinsul nr.1 al revistei.NU SCAPATI PRIMUL NUMAR!Trimiteti money order sau cec personal pt.primul numar al revistei pe adresa: ZODIAC PRESS,4216 Beverly Blvd. #277, Los Angeles, CA 90004

GARANȚIE PENTRU EMIGRARE

Companie de Construcții (unde se vorbește și românește) cu sediul în New Jersey, USA, dorește să garanteze în vederea emigrării, persoane singure sau familiști.

Aplicanții trebue să aibă experiență în meserii practice din domeniul construcțiilor: zidari, tâmplari, instalatori, electricieni, tinichigii, șoferi, mecanici, izolatori termo și hidro, strungari, etc.

Noii veniți vor fi ajutați să-și găsească locuință în funcție de posibilitățile lor financiare. Li se va face o singură ofertă de muncă (nu necesar în meseria lor) de unde vor decurge posibilitățile financiare. Li se vor da sfaturi în vederea integrării în viața americană.

Trimiteți o autobiografie foarte detaliată, cu accent pe latura profesională, însoțită de fotografii, adresa și telefonul unde puteți fi contactați și organizația la care sunteți înregistrați, cu adresa din USA, la adresa:

A&A ROOFING & CONTRACTING CORPORATION
290 River Road, BOGOTA, N.J. 07603, USA

SCOALA MILITARA DIN FORT BRAGG (USA)

A retipărit într'un volum de 73 de pagini intitulat:

THE SOVIET UNION AND EASTERN EUROPE

următoarele studii ale compatriotului nostru NICOLAE DIMA

EASTERN EUROPE: AN AREA IN CRISIS

COMMUNIST ROMANIA: A MODEL OF SOCIAL DECAY

CONTEMPORARY SOVIET MODERNIZATION AND ITS ETHNIC CONSEQUENCES

A HIPOTHETICAL MODEL OF MIGRATION IN THE SOVIET UNION

MOLDAVIANS OR ROMANIANS?

SOUTHEAST EUROPEAN BOUNDARY DISPUTES

Profesorul Nicolae Dima ne-a donat un număr de exemplare pe care îl punem la dispoziția cititorilor noștri. Pentru a acoperi cheltuelile redacției, apreciem o donație de zece dolari de exemplar.

OFFICE NUTRITION PSORIASIS/ECZEMA

NICULAE PANAIT DIN NEW YORK

A fost extins oficial autorizat și in

CANADA

Acordăm asistență exact după metoda proprie și originală a binecunoscutelor rezultate obținute de autor în maladiile pielei socotite incurabile (Peste 7000 de cazuri rezolvate de NICULAE PANAIT în România, Europa, U.S.A și celelalte continente) prin readucerea în parametri normali a metabolismului, numai prin metode naturale.

Tot în urma rezultatelor binecunoscute, N.P.E Office acordă în continuare asistență chiar si pentru celelate continente.

N.P.E. Office acordă totală asistență gratuită bolnavilor (până în 49 de ani) pensionați medical pentru aceste maladii socotite incurabile, precum și persoanelor fără mijloace materiale dovedind suferințe în urma acțiunilor de luptă pentru binele și viitorul României.

Rețineți ore pentru consultații și informații suplimentare.

PENTRU U.S.A.: 1-718-204 7372
PENTRU CANADA: De Luni până Vineri 1 (514) 731-6585
De Vineri 4 p.m. până Duminică 1 (819) 322-7185

Garanție și punct de referință pentru eficiența TERAPIEI PANAIT este și

CASETA VIDEO

REALIZATA IN PREMIERA MONDIALA

Sport

* In Campionatul Diviziei "A" de fotbal s'au disputat 22 de etape. Lupta pentru șefia clasamentului se dă în continuare între Steaua și Dinamo. Echipa militară, neînvinsă își menține avantajul de 2 puncte. De asemenea militarii au și un golaveraj superior. La coada clasamentului situația în loc să se clarifice s'a complicat și mai mult. Până și Petrolul, ultima clasată, se pare că are o licărire de speranță.

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 20-A

Sportul Studențesc	– Dinamo	1–2	(0–0)
Flacăra	– C.S.M. Suceava	1–0	(0–0)
Victoria	– S.C. Bacău	2–0	(1–0)
F.C. Argeș	– Univ. Craiova	0–1	(0–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– „Poli"	1–0	(1–0)
F.C.M. Brașov	– „U" Cluj-Napoca	3–2	(3–1)
Petrolul	– Rapid	0–0	
Oțelul	– Corvinul	2–1	(2–0)

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 21-A

„U" Cluj-Napoca	– Sportul Studențesc	1–1	(1–1)
„Poli" Timișoara	– Oțelul Galați	0–1	(0–1)
Rapid	– F.C.M. Brașov	2–1	(1–1)
Univ. Craiova	– Victoria	1–3	(0–2)
C.S.M. Suceava	– F.C. Argeș	2–1	(0–1)
Corvinul	– F.C. Olt	1–1	(1–1)
Dinamo	– Flacăra Moreni	2–0	(1–0)
S.C. Bacău	– A.S.A. Tg. Mureș	2–1	(2–0)
Steaua	- Petrolul	2-0	(1-0)

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 22-A

F.C. Argeș	– Dinamo	0–3	(0–1)
Sportul Studențesc	– Rapid	1–1	(0–1)
Victoria	– C.S.M. Suceava	3–0	(2–0)
Flacăra	– „U" Cluj-Napoca	2–2	(1–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– Univ. Craiova	2–1	(1–1)
F.C. Olt	– Oțelul	3–0	(0–0)
S.C. Bacău	– „Poli" Timișoara	3–1	(1–0)
Petrolul	– Corvinul	1–0	(0–0)
F.C.M. Brașov	- Steaua	0-2	(0-1)

Corvinul - Steaua 0-1 (0-1) - restanță din etapa a 18-a
Steaua - Sportul Stud. 3-0(0-0) - etapa a 23-a

••

CLASAMENTUL

1. STEAUA	22	20	2	0	77·10	42
2. Dinamo	22	19	2	1	53–14	40
3. Victoria	22	14	1	7	39–23	29
4. Oțelul	22	12	2	8	31–27	26
5. Flacăra	21	9	5	7	23–24	23
6. Univ. Craiova	22	9	4	9	31–34	22
7. Corvinul	22	9	3	10	36–33	21
8. A.S.A. Tg. Mureș	22	10	1	11	36–39	21
9. F.C. Olt	21	9	3	9	29–36	21
10. F.C.M. Brașov	22	7	5	10	34–32	19
11. S.C. Bacău	21	6	6	9	23–37	18
12. „U" Cluj-Napoca	22	5	7	10	24–35	17
13. Rapid	22	5	7	10	17–32	17
14. „Poli" Tim.	22	6	4	12	23–31	16
15. F.C. Argeș	22	6	4	12	21–33	16
16. Sportul Stud.	23	5	6	12	24–37	16
17. C.S.M. Suceava	22	6	4	12	21–43	16
18. Petrolul	22	4	6	12	13–35	14

G. Popescu, (tricou de culoare închisă, în dreapta) înscrie cel de al doilea gol pentru echipa militară. (Fază din meciul Steaua - Sportul Studențesc, 3-0)

••

CLASAMENTUL GOLGETERILOR:

22 GOLURI: PITURCĂ (1 din 11 m)
19 goluri: Hagi (3 din 11 m)
14 goluri: I. Cojocaru
13 goluri: Cămătaru (2 din 11 m)
11 goluri: Craiu (1 din 11 m)
10 goluri: Mateuț (1 din 11 m)
9 goluri: Balint, Câmpeanu II, Cașuba (2 din 11 m), Vaiscovici (3 din 11 m), Ciurea - Univ. Craiova (4 din 11 m).
8 goluri: Pena, Terheș, Antohi (2 din 11 m)
7 goluri: Damaschin I, Petcu, Tismănaru.

∴

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

*La 6 și 20 Aprilie s'au disputat la București și respectiv Lisabona, meciurile de fotbal dintre Steaua București și Benfica Lisabona, din cadrul semifinalelor CCE la fotbal. După un meci nul la București, echipa militară a pierdut cu 2-0 meciul dela Lisabona, fiind astfel eliminată din competiție. Finala CCE se va disputa între Benfica și P.S.V. Eindhoven (Olanda) care a eliminat în mod surprinzător, pe Real Madrid.

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 22 de etape. In seriile 1-a și a 3-a continuă să conducă în clasament F.C.Constanța și F.C.Bihor. Singura schimbare de lider s'a produs în seria II-a, unde Inter Sibiu a trecut pe primul loc cu un avantaj de trei puncte.

CLASAMENTUL SERIA I

1. F.C. C-ȚA	22	13	5	4	38-16	31
2. Progr. Brăila	22	12	5	5	43-23	29
3. Polit. Iași	22	11	5	6	36-20	27
4. Unirea Focș.	22	11	5	6	28-29	27
5. Steaua Mizil	22	12	2	8	41-24	26
6. Prahova Pl.	22	10	5	7	31-23	25
7. Gloria Buzău	22	8	6	8	41-25	22
8. FEPA '74	22	8	6	8	27-25	22
9. Siretul Pașc.	22	10	2	10	23-27	22
10. C.F.R Pașc.	22	10	1	11	40-30	21
11. Met. Plopeni	22	9	3	10	28-33	21
12. C.S. Botoșani	22	8	4	10	25-32	20
13. Inter Vaslui	22	9	2	11	20-31	20
14. Delta Tulcea	22	8	3	11	25-33	19
15. Ceahlăul P.N.	22	8	2	12	30-36	18
16. Unirea Slob.	22	7	4	11	18-34	18
17. Olimpia	22	8	2	12	19-37	18
18. Petrolul Br.	22	3	4	15	19-54	10

CLASAMENTUL SERIA II-a

1. INTER SIBIU	22	15	2	5	37-18	32
2. Jiul	22	14	1	7	37-21	29
3. Pandurii	22	11	5	6	33-20	27
4. Gaz Metan	22	13	0	9	35 31	26
5. Electroputere	22	12	1	9	50-24	25
6. Tractorul	22	11	2	9	25-24	24
7. Chimia Rm. V.	22	10	3	9	33-25	23
8. C.S Tirgoviște	22	10	3	9	35-30	23
9. Mec. Fină	22	11	1	10	24-31	23
10. A.S. Drobeta	22	8	6	8	30-38	22
11. I.C.I.M. Bv.	22	8	5	9	27-25	21
12. Sp. Munc. Sl.	22	9	3	10	25-28	21
13. Sp. „30 Dec."	22	9	3	10	20-25	21
14. Electromureș	22	8	5	9	26-31	21
15. Autobuzul	22	8	4	10	23-29	20
16. Sp. M. Car.	22	6	4	12	20-44	16
17. Metalul Buc.	22	4	4	14	20-37	12
18. Progr. Buc.	22	3	4	15	14-33	10

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. F.C. BIHOR	22	14	6	2	52-14	34
2. Gloria B-ța	22	13	5	4	50-17	31
3. U.T.A.	22	12	5	5	35-16	29
4. C.S.M. Reșița	22	11	3	8	22-23	25
5. Olimpia S.M.	22	8	6	8	39-26	22
6. Strungul	22	9	4	9	30-27	22
7. F.C. Maram.	21	9	4	8	23-21	22
8. Met. Bocșa	22	8	6	8	28-26	22
9. Armătura	22	8	6	8	25-30	22
10. A.S. Paroșeni	22	9	3	10	37-31	21
11. Chimica	22	9	3	10	32-47	21
12. Dacia Orășt.	22	8	4	10	28-30	20
13. Progr. Timiș.	22	7	4	11	26-35	18
14. Victoria Carei	22	8	2	12	19-34	18
15. Sticla Turda	22	8	2	12	27-42	18
16. Gloria Reșița	21	7	3	11	26-37	17
17. CIL Sighet	22	6	4	12	22-42	16
18. Min. B. Sprie	22	6	4	12	18-41	16

∴

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

*La 3 Aprilie a.c., pe stadionul San Siro din Roma, echipa de rugby a României a întrecut Italia cu 12-3 într'o partidă contând pentru Campionatul European al F.I.R.A.

••

*Ca urmare a victoriei cu 24-22 asupra lui F.C.Barcelona (21-22 la Barcelona), echipa de handbal masculin H.C. MINAUR din Baia Mare s'a calificat în finala "Cupei I.H.F." unde va întâlni la 15 și 25 Mai a.c. formația sovietică Granitis Kaunas.

••

*La 13 Aprilie a.c., în preliminariile Jocurilor Olimpice la fotbal, echipa României a pierdut cu 1-0 meciul dela București cu echipa Greciei. Deoarece la 30 Martie a.c. au pierdut tot cu 1-0 și meciul cu echipa Poloniei disputat la Varșovia, ei nu mai au nici o șansă de calificare în finala turneului olimpic de fotbal, nici în ipoteza - puțin probabilă - că vor câștiga ultimele două meciuri cu Grecia și RFG, ambele în deplasare.

CLASAMENTUL GRUPEI I

1. R.F. Germania	6	4	1	1	12- 3	9
2. Polonia	6	4	1	1	10- 6	9
3. Danemarca	6	3	1	2	16- 5	7
4. România	6	1	1	4	2-12	3
5 Grecia	6	1	0	5	2-16	2

••

*La cea de a 16-a ediție a Campionatelor Europene pentru seniori la tenis de masă, disputată la sfârșitul lunii Martie a.c. la Paris, Românii au câștigat o medalie de argint la simplu fete prin Otilia Bădescu și două medalii de bronz prin Otilia Bădescu - Călin Creangă, dublu mixt și O. Bădescu - Maria Alboiu, - dublu fete.

OTILIA BĂDESCU
vice-campioană europeană la tenis de masă.

DIN ȚARĂ

"MARFĂ VIE"

Ni se vând copiii!

166 de familii franceze au protestat deoarece ei au îndeplinit formele, au plătit pentru "actele necesare adoptării copiilor" dar guvernul din București refuză să le livreze pruncii.

Scopul întârzierii e că autoritățile vor să stoarcă mai mulți bani silind pe viitorii părinți să viziteze din nou România (Via Tarom, bineînțeles, N.R.), să stea la hotel și să aștepte până vor putea obține audiențe, etc.

Acestea-s reclamațiile numai dintr'o singură țară, Franța.

Intre timp "Fiul Iubit" care vinde fiii neamului, dă ordin mamelor să producă 4-5 copii de familie...copii pe care-i exportă.

MEXICO ȘI RSR-UL

Muncitorii arabi din Israel se aseamănă cu muncitorii mexicani din Statele Unite: muncesc pentru o leafă minimă la servicii pe care Americanii le refuză. (Muncitorii vin bucuroși și autoritățile încearcă să-i oprească, N.R.)

Ciocnirile sângeroase din Israel au redus numărul muncitorilor arabi.

Pentru a evita o criză economică, ministrul muncii Kshe Katsav a declarat că va acorda permisiunea ca 5000 de muncitori să vină în Israel. Majoritatea vor fi Români... care vin și ei, de bună voie, deoarece în R.S.R. n'au nici de lucru și nici de mâncare. Nu cunoaștem incă "aranjamentul" financiar al acestei închirieri.

Muncitorul mexican reține toată leafa. Românul trebue s'o împartă cu Statul.

ÎȘI APĂRĂ ȘORICUL

M.S. Nicolae stă în "Palatul Primăverii" înconjurat de tancuri; în jurul palatului, pe o rază de câteva blocuri, circulă agenții în uniformă, militarii cu pușca la umăr, etc.

Misiunea lor: să-l apere pe cel mai iubit, de dragostea poporului.

De asemenea s'au instalat gărzi în jurul stațiunilor de televiziune și radio.

Cele două linii de transport în comun ce treceau prin vecinătatea "Primăverii" au fost suspendate.

ÎNTRE VIȚEI ȘI PRUNCI

Dacă în curtea țăranului, sau a cooperativei se naște vreun vițel, un miel sau chiar dacă fată scroafa, proprietarul acestui surplus, este obligat prin lege ca să raporteze la Stat. Dacă între timp moare vițelul, mielul, etc, iarăși este obligat să arate cauza morții (să cheme doctorul veterinar ca să justifice... decesul)!

Dar dacă o familie are un copil părinții trebue să aștepte 3 săptămâni, câte odată și mai mult, până îl declară la autorități.

Dacă pruncul moare, nu e nevoie de certificat dela doctor, așa cum se cere la animale.

In "Epoca lui Ceaușescu" guvernul are mai multă grijă de un vițel decât de un copil.

EXERCIȚII MULTILATERALE

Un nou ordin pentru ridicarea standardului de eficiență al pompierilor. Ei sunt antrenați ca să potolească nemulțumirile populației. Arma lor este jetul de apă cu care caută să țintească pe cetățenii mai puțin înflăcărați dar mai mult flămânzi.

STOMACUL ȘI GEOGRAFIA

După calculele oferite de "Alimentația Stiințifică" a "Epocii de Aur", stomacurile omului s'ar deosebi nu după mărimea trupului: înalt, scurt, etc. ci după poziția lui geografică.

Dacă ești la București, ți se recunoaște un stomac de două ori mai mare decât stomacul dela Brașov, iar brașoveanul--și astea nu's brașoave-- are stomacul de două ori mai mare decât un stomac din Mediaș.

Concluzia cu măsurarea stomacului o deducem din felul cum se raționalizează alimentele:

ZAHARUL: Un stomac bucureștean are dreptul la digestie pentru 1.5 kg. pe lună; unul dela Brașov, 1 kg., iar celui dela Mediaș îi ajung doar 500 grame lunar.

ULEIUL: Un litru pentru bucureșteni, 3/4 pentru brașoveni și 1/2 pentru cei din Mediaș.

FAINA: (Aci situația e mai complicată) bucureșteanul și brașoveanul au aceeași măsură la curea și primesc 500 gr. lunar. Stomacul celui din Mediaș, socotit ca ar fi în hibernare, primește aceeași cantitate de făină pe trimestru.

Pentru cei din orașele mai mici și cei dela țară, știința progresistă a reușit să producă genetic un stomac în miniatură alimentat cu apă, leuștean, ghindă și promisiuni galante!

La rubrica "decese" din ziarele bucureștene nu vei citi "slujba religioasă va avea loc..." ori "trupul se află depus la biserica..." La foarte puține anunțuri se poate citi "Relații privind înmormântarea la...și se dă numărul de telefon."

Slujbă religioasă, parastas, botez, cununie sunt cuvinte care au devenit tabu.

OCHIUL TELEVIZORULUI

Aparate de televiziune ascunse în fața marilor hotele ca Intercontinetal, Athènée, Lido, etc. informează securitatea de ori cine vine și ia contact cu străinii care locuiesc în hotel. Aparatele sunt moderne și pot lua fotografii și în timpul nopții.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

IAR AU DAT CU GARDU'N OIŞTE

Suntem îngrijoraţi!

Confraţii din ţară compromit ideea de lingău!

Inţelegem că scribii au ordin să aşeze pe piedestal o cizmă hârbă dar ne aşteptam, pentru propria lor demnitate, să lustruiască obrazul tovarăşului cu o cremă de ghete fină şi să nu-i acopere faţa cu funingină.

Inainte s'a fabricat o "Academie" cu celebri academicieni, ce-au fost plimbaţi în cireadă la Bucureşti şi Sinaia ca să agaţe de gâtul Sefului, preţioasa "Medalie a Păcii".

Pagini de ziare, radio, TV, fotografii...

Vă mai aduceţi aminte de Academia Simba sau Strâmba, sau aşa ceva?

Am fost blagosloviţi şi cu "Congrese Mondiale" pentru salvarea Tezaurului Naţional unde "culturalnicii", adunaţi în Capitala Austriei, l-au ridicat pe Dumitru Cantemir la înălţimea tovarăşului Ceauşescu!

Niculiţă şi Dumitru salvatorii civilizaţiei europene!

Ce fast! Ce farsă! ..

Vă mai aduceţi aminte de Congresul Icniei sau Iahniei, sau aşa ceva?

Chiar şi recentele telegrame false, cu ocazia naşterii lui de 70 de ori, n'au fost iscălite de un terchea-berchea ci de primi miniştri, regi şi regine.

Dacă e plastografie să fie o plastografie cu demnitate! Si-au zis!

Acum în loc de academii, congrese, etc, laudele s'au redus la simple reclame liniare.

Poza coanei Lenuţa, de pe timpul când era fată mare, este paginată alături de alte oferte: mănuşi pentru domni de cauciuc sau pantofi pentru doamne din piele de crocodil.

Ziarul Italian "Il Messagero" a înserat o reclamă (4cmx30cm) unde sub fotografia Academicienii era scris:

"...principala arhitectă a magnificului destin progresist al ţării sale..."

Reclama se încheie: "Onoare Academicienei Doctor Inginer Elena Ceauşescu" şi este iscălită de doi colegi, întru buche, ai savantei reseriste: A.P. Zanelli dela Universitatea din Bologna şi N. Viagini dela Academia Tiberina din Roma.

Dar... Corespondentul dela "Vocea Americii" din Roma, d. Ilie Tecuţă împreună cu ziariştii italieni, au făcut o anchetă ca să afle cine-s aceşti "academicieni" ce pun ştampilă "Aprobat" pe macro-moleculele Lenuţei.

Ancheta a dus la următorul rezultat: LVA Universitatea din Bologna, n'a fost şi nu există nici un profesor cu numele A.P. Zanelli, iar la Academia Tiberina a existat un inginer Viagini, ce a trecut la compania "Honda", iar cei dela compania "Honda" spun că Viagini a plecat fără urme...

Confraţii din ţară şi-au pierdut inspiraţia!

NEBUNUL ŞTIE CE FACE

Bucureştiul a trimis o delegaţie la Washington ca să rezolve problemele economice cauzate de încetarea Statutului de Naţiune Favorizată. Incepând dela 3 Iulie RSR nu se mai bucură de un tarif vamal redus.

Doreşte Ceauşescu să-şi recapete dreptul de Naţiune Favorizată?

Nu trebue uitat ce-a afirmat Nicolae atunci când a renunţat la SNF: A promis că va respecta Drepturile Umane, iar agentul Episcop Nifon a declarat că nu-i nici pomeneală că Ceauşescu ar fi vrut să distrugă Patriarhia: iar cei care vor să emigreze vor primi paşapoarte, etc.

Aceeaşi tactică: întâi se comportă ca un nebun şi apoi cere să fie răsplătit pentru că i-a trecut nebuneala.

Vă aduceţi aminte de oprirea emigrării, taxele şcolare, promisiunea de a permite 20.000 de Biblii să fie distribuite credincioşilor, etc. etc.

Nebunul ştie ce face!

COMPARAŢII

In RSR este ameninţată clădirea Patriarhiei, în timp ce Iugoslavii plănuiesc să ridice la Belgrad cea mai mare Catedrală Ortodoxă din lume, ce va putea adăposti 12.000 de credincioşi.

ATENŢIE TRECE O BISERICĂ!

Dăm lista bisericilor din Bucureşti ce au fost translate:

1) Biserica Schitul Maicilor (1726), mutată cca 250 m.

2) Biserica Olari (1758).

3) Biserica Sf. Ilie--Rahova (1837).

4) Palatul Sfântului Sinod din curtea mânăstirii Antim (1715).

5) Biserica Mihai Vodă (1589-91).

6) Biserica Sf. Gheorghe--Capra.

7) Biserica Sf. Ioan --Piaţa.

8) Biserica "Cuibul cu barză"

LA DISCREŢIA CRIMINALILOR

Recent au fost amnistiaţi 20.000 de condamnaţi. Marea majoritate-criminali de drept comun. Acum protejaţi de faptul că oraşele zac în întuneric, ei terorizează populaţia.

Oamenii nici nu mai ies seara din casă.

12 LUNI ÎN NOUĂ LUNI ŞI JUMĂTATE

Nu-i vorba de un plan proiectat pentru 12 luni şi care s'a terminat în 9 1/2 luni; ci, invers, cantitatea anuală de electricitate pe anul 1987 importată din Rusia a fost consumată în 9 luni şi jumătate. (Rusia continuă să exporte energie, N.R.)

Acelaşi lucru şi cu cărbunele: RSR a importat mai mult decât plănuise.

Stirea a fost transmisă de Radio Moscova care subliniază: "In ţara noastră se acordă o mare atenţie aprovizionării populaţiei cu toate cele necesare."...

VINDE RSR-UL DOLARI FALŞI?

Pentru a descuraja bursa neagră, guvernul întrebuinţează o altă momeală:

Securitatea a tipărit dolari falşi pe care-i vinde prin agenţi, în majoritatea studenţi africani.

După încheierea târgului, agentul raportează cui i-a vândut ... "valuta". Securitatea face perchiziţie. Câteodată, alături de dolarii contrafăcuţi, are şansă să găsească şi dolari veritabili.

Dolarii autentici merg în visteria Statului, cei falşi sunt repuşi în circulaţie ca viitoare momeală, iar cetăţeanul rămâne şi bătut şi cu banii luaţi.

PĂRERI

Ziarul "Liberation" (Paris): "Nicolae Ceauşescu, un veritabil Nero Modern"; "Die Deutche Zeitung" (München): sub titlul "Mândria unui Despot" scrie că "România a ajuns cea mai săracă ţară din Europa."

O NOUĂ REFORMĂ MONETARĂ?

Ziarul "Die Welt" scrie că în România circulă zvonul că se va proceda la schimbarea banilor. Decretul există şi rămâne doar să fie publicat în "Monitorul Oficial".

Schimbul fiind stabilit: zece lei pentru un leu nou.

Unii spun că ar fi doar un zvon cu scopul să încurajeze oamenii să-şi cheltuiască banii deoarece nu se admite un schimb mai mare de 50.000 de lei.

Cum vor arăta bancnotele noi? Probabil cu mutra şefului!

PRIN "ÎNTUNERIC" LA LUMINĂ

Soţii Roşca, din Timişoara, aparţin unui grup compus din Români, Unguri şi Germani care se numeşte "România Liberă". Ei au ajuns în Budapesta unde au depus memorii la ambasadele străine şi au lansat o campanie non-violentă contra lui Ceauşescu.

Soţii Roşca îndeamnă pe Români ca în fiecare seară la ora 10, să stingă lumina pentru 3 minute.

"Prin stingerea luminilor se va crea o nouă solidaritate în sânul populaţiei, iar autorităţile comuniste vor vedea voinţa poporului".

ACCIDENTE PROGRAMATE

Securitatea a întrodus un nou sistem de execuţie: Eşti călcat de automobil!

Ziarul "Le Figaro" din 4 Martie scrie c'a fost omorît de o maşină preotul catolic Imre Tempfil ce se găsea cu domiciliu forţat în comuna Homordul de Jos. Preotul criticase cu ani de zile în urmă regimul şi continua să-şi spună părerile.

Si acum încep coincidenţele:

O maşină, care trecea "întâmplător" prin comună, s'a suit din "greşeală" pe trotuar, şi a lovit mortal pe preot. Maşina "n'avea număr de înregistrare", iar "şoferul" şi-a continuat drumul.

Autorităţile "anchetează", anchetează şi iar anchetează!

EXPORT DE CETĂŢENI

D. Hans Ditrich Genscher, ministru de externe al Germaniei de Vest a declarat că pentru a i se da voie unui cetăţean român de origină germană ca să emigreze guvernul din Bucureşti încasează 8000 DM.

Inţelegerea trebue reînnoită şi Bonn se teme că Ceauşescu va cere o sumă şi mai mare. Comunitatea germană ar fi de circa 230.000 şi 80% vor să plece.

OGOARELE ZAC SUB APĂ!

Abundenţa ploilor şi topirea zăpezii a provocat un exces de apă pe ogoare, iar în unele ţinuturi, unde suprafaţa de teren este mai joasă, a cauzat fenomenul de băltire.

Sunt afectate în special judeţele Bacău, Brăila, Hunedoara şi Satu Mare. Elevii de liceu, funcţionarii, armata, etc, au fost scoşi la muncă pentru a săpa canale de scurgerea apei. Au fost puse în funcţiune sute de pompe de desecare. Nu s'au estimat încă pagubele suferite.

Foto: România Liberă

RSR nu şi-a plătit cotizaţia la ONU. Datoria se ridică la $4 milioane.

••

In Decembrie, a.c. populaţia României a atins 23 milioane. Statisticile RES-ului spun că cinstea se cuvine unei fetiţe, şi ca semn de şi mai mare cinste, părinţii au hotărît ...(li s'a ordonat) ca să-i dea numele de...Elena.

••

Pe bulevardul Ana Ipătescu şi pe o distanţă din Bulevardul Magheru, circulaţia autobuzelor şi troleibuzelor a fost suspendată din cauza metroului care zguduie casele de pe ambele trotuare. Există posibilitatea de a se prăbuşi tunelul prin care trece metroul.

••

Ziarul iugoslav "Politika" acuză RSR că a consumat ilegal mai multă energie electrică dela Hidrocentrala Porţile de Fier; de asemenea acuză Bucureştiul că a redus apa lacului de acumulare periclitând sistemul de răcire al termocentralei sârbeşti din Kostolat provocând, prin asta, preturburări la uzina metalurgică Smederevo.

••

In ultima lună a anului trecut 112 Români au cerut azil politic în Austria.

••

La Unitatea zootehnică de stat din Zimnicea (ITC) din 2700 de purcei au murit 2000. Hrana nesuficientă şi alterată, a cauzat moartea.

••

Bucureştiul în stare de război: Dacă te aventurezi să fii pe străzile capitalei la o oră târzie (dela ora 9-10 seara) eşti oprit de miliţieni (care merg în grupe de 3) şi întrebat, unde te duci, de unde vii şi îţi inspectează actele. E o măsură bine venită deoarece din cauza întunericului, criminalii jefuiesc pe oricine le iese în cale.

••

Conform statisticilor oficiale numărul studenţilor români în 1980-81 era de 161.000, dar în 1985-86 numărul a scăzut la 100.000. Locul lor a fost luat de studenţii străini (în majoritate africani) care plătesc valută forte.

••

Pentru studenţii străini care frecventează universităţile RSR-ului, taxa şcolară pe an este $3000. In primul an studentul învaţă limba română. După alţi 5-6 ani el îşi capătă licenţa.

••

Primul ferry-boat de o capacitate de 12.000 tone a părăsit portul Constanţa pentru a face teste pe apă. Vasul poate încărca 107 vagoane standard de cale ferată şi 91 de autocamione de lungime maximă de 15 m. fiecare. Ferry-boat-ul a fost comandat de o companie străină.

••

Benzina în capitală se vinde fără tichete, dar se înregistrează numărul maşinii. Un computer ţine cont de câţi litri ai cumpărat şi dacă treci limita de 45 literi pe lună (cca. 12 galoane) atunci rişti să-ţi pierzi carnetul de conducere şi autorizaţia de circulat. In provincie raţia e de 30 litri lunar.

••

Cu ordinul primit de a "închide ochii" miliţienii din Bucureşti au permis, pentru prima oară, ca studenţii arabi şi palestinieni să protesteze contra politicii americane în Orientul Apropiat.

••

Numărul specialiştilor sovietici în RSR ar atinge cifra de 1500. Aceştia, împreună cu familiile lor, trăiesc pe socoteala statului român.

••

Numai 9% din pământul arabil n'a fost colectivizat. Aceste "petece de pământ" sunt situate în regiunile deluroase, şi nu pot fi lucrate în comun.

••

Pe gardul din faţa Biroului Serviciului de Informaţii american din Bucureşti sunt panouri cu fotografii ce înfăţişează viaţa din America. Securiştii silesc pe cetăţeni să treacă pe trotoarul de vizavi ca să nu vadă fotografiile şi să se contamineze cu idei capitaliste.

••

Inainte de a se termina cu distrugerea Bucureştiului, s'a trecut la plănuirea altor distrugeri. Vreo 83.000 de imobile din jurul Capitalei, vor cădea şi ele victima buldozerelor.

••

"Journal de Geneva" publică sub iscălitura Nicolettei Frank: "Nicolae Ceauşescu este însoţit în permanenţă şi păzit de aproape de gărzi ce sunt formate din Libieni şi Palestinieni". Stirea este confirmată şi de ziarul "Washington Post" din 3 Martie a.c.

••

Ceauşescu, Doctor în economie şi alte gândiri, a vizitat recent patru ţări africane: Ghana, Guineea, Liberia şi Mauritania, cu care a încheiat tratate economice. S'a calculat că de multe ori cheltuielile drumului costă mai mult decât avantajul economic al târgului.

••

Magazinele expun piramide de conserve. Marfă pe care guvernul n'a putut s'o vândă în străinătate din cauza proastei calităţi.

••

Statutul de Naţiune Favorizată se termină pe ziua de 3 Iulie a.c. Dela acea dată mărfurile venite din România vor fi supuse la o taxă de 25%, iar unele articole la 75%. Până acum RSR plătea doar 5% vamă. vamă.

PE SCURT DIN ŢARĂ

NI SE DISTRUG SATELE

Un articol apărut în "Scînteia" (4.3.88) dezvăluie planurile lui Ceauşescu:

Până în anul 2000 vor fi distruse 7000 de sate pentru a forma 558 de centre agricole industriale. (Notă: In RSR au mai rămas 3.000 de sate.)

In jurul capitalei au fost demolate 15 sate, iar ţăranii "urbanizaţi" la blocuri cu cişmeaua, bucătăria şi closetul "socializat", adică în comun.

Civilizaţia forţată va mări suprafaţa agricolă cu 765.000 de hectare.

Un ordin în vigoare: nu se mai permite construirea caselor pentru o singură familie.

Blocurile cu 3-4 etaje vor inlocui satul lui Coşbuc, Goga, etc.

Este o crimă dublă!

Intâi se distrug rădăcinile neamului şi de asemenea se distruge--ce a mai rămăs nedistrus - economia ţării.

In mica lui grădină, bine gospodărită, ţăranul îşi creştea legumele, animalele, etc. şi producea de patru şi cinci ori mai mult decât produce guvernul pe aceeaşi suprafaţă de pământ.

Mutarea la bloc oferă însă un mare avantaj securităţii. Ei pot supraveghea mai uşor "grămada de suflețe!"

Suprafaţa agricolă se măreşte, recolta se măreşte, calitatea recoltei se măreşte, totul se măreşte afară de raţia de mâncare a cetăţeanului care se reduce.

Cauzele crizei agricole: lipsa de iniţiativă, lipsa furajului pentru hrana vitelor, forţarea ţăranului să vândă Statului produsul la preţul oficial, lipsa oricărei libertăţi ce-l face să saboteze orice iniţiativă luată de guvern, etc.

Avem totuşi o speranţă: până în anul 2000 s'ar putea ca şi prostata să progreseze! □

PATRIARHIA ÎNLOCUIEŞTE SERVICIUL DEZINFORMĂRII

Protestele vehemente ale credincioşilor din lumea liberă l-au silit pe Ceauşescu să facă stânga'mprejur şi să amâne planul de a distruge Palatul Patriarhiei.

Pentru ca să-şi spele obrazul, Tovul a apelat la membrul în legalitate al Sovrom-Patriarhiei, Episcopul Nifon Ploieşteanu, care şi-a agăţat cârja de scara avionului şi a acordat un interviu Agenţiei France Presse.

P.S. a declarat că bisericile distruse până acuma au fost doar o necesitate pentru "Urbanizarea şi modernizarea oraşelor..." aşa cum s'a procedat şi în trecut. ("Telegraful Român", nr. 5-6 şi 7-8/1988, Sibiu).

Dar Prea Cuivosul Ceauşist a mototolit cu evalvie faptul că sub regimul comunist s'au distrus mai multe biserici şi mânăstiri decât au fost distruse în ultimii o sută de ani.

Tot mototolit sub pulpană rămâne un alt adevăr: în cartierul Drumul Taberei din Bucureşti, noilor blocuri care adăpostesc vreo 200.000 de creştini, guvernul le-a lăsat doar o singură biserică, iar în noul oraş Victoria, cu zeci şi zeci de mii de muncitori, guvernul n'a construit un singur lăcaş de rugăciune.

Asta-i realitatea bisericilor dela oraşe, şi asta va fi şi soarta bisericilor dela sate când ţăranii vor fi "modernizaţi" cu bucătărie şi baie comună....

Dar Cuviosul Episcop care-i mai mult Afon decât Nifon la durerile neamului, îi dă cu cădelniţa spunând că s'au cheltuit milioane de lei cu mutarea bisericilor şi "...că municipiul Bucureşti (cu o populaţie de 2 milioane, N.R.) are astăzi peste 275 de biserici şi circa 400 preoţi".

Socotind că maximum 15% din populaţia Capitalei sunt Romano-Catolici, musulmani, evrei, protestanţi, etc. rămânem cu 1.7 milioane ortodocşi şi 275 de biserici. O biserică la 6181 de credincioşi.

Iar pentru datoriile de a boteza, cununa, spovedi, mărturisi, înmormânta, etc. avem 400 de preoţi care însemnă un duhovnic la 4250 de creştini!

Iată explicaţia de ce bisericile sunt întotdeauna "pline" şi preoţii foarte... "activi".

La coada interviului Vicarul Patriarhiei ne asigură că în ce priveşte demolarea Palatului Patriarhiei şi Catedrala Patriarhală: "Acestea sunt pure zvonuri pe care le respingem cu toată hotărîrea..."

Prea Cuvioase şi Sfinţite Episcop Nifon, du-te şi te spovedeşte! □

George DRAGU

In1987 RSR a exportat în Statele Unite marfă în valoare de $775 milioane, şi a importat marfă de $200 milioane.

▪

Trei Muzee de stat sunt închinate în exclusivitate marilor realizări înfăptuite de tov. Nicolae Ceuaşescu.

La Conferinţa Post-Helsinki dela Viena, România a fost singura ţară care s'a opus unei înţelegeri ca în cazuri de urgenţă (moarte, boală gravă, N.R.) să se elibereze celui în cauză un paşaport în maximum trei zile.

▪

Datorită presiunii exercitată de presa străină, s'a dat ordin să nu se mai ceară acte că primitorul pachetelor de alimente este rudă cu cel care trimite pachetul.

▪

Unele restaurante, şi sunt cam multe, preferă să vândă pe ascuns carnea direct clienţilor cunoscuţi, decât să se omoare cu gătitul şi s'o ofere celor care vizitează restaurantul.

▪

In timp ce Ceauşescu--de ziua naşterii lui...--îşi admira profilul pe moneda jubiliară şi citea "felicitările" regale, revista "Financial Times" (26 Ianuarie), îşi punea întrebarea:

"Cine va salva România: Occidentul sau Rusia?"

▪

Plajele olandeze au fost poluate de vasul RSR-ului Borcea. Păcura a cauzat moartea a zeci de mii de păsări. De notat că vasul şi-a continuat cursa fără să anunţe autorităţile.

▪

Turcul plăteşte...în ţigări Kent sau Marlboro! Pentru a nu fi şicanaţisau amendaţi, sub pretexte motive de autorităţile reseriste, căpitanii de pe vapoarele turceşti au la îndemână cartuşe de ţigări ca să le ofere drept mită vameşilor. (Ziarul turcesc"Gunes" din 17 Febr. a.c.).

▪

România, Polonia şi Ungaria vor să înlocuiască avioanele ruseşti, neeconomice - IL62 cu avioane din Vest. Se duc tratative cu Boeing Co. şi Airbus Industrie.

▪

Dacă cineva este prins cumpărând carne de viţel, direct dela ţărani, este condamnat până la 3 ani închisoare. Guvernul protejează pe viitorii boi!

▪

Scenele de pe străzile Bucureştiului te duc cu gândul la "exerciţiile din curtea închisorii'. (Citat din Saul Bellor, care a obţinut premiul Nobel pentru literatură.

▪

Valoarea leului este umflată de şapte ori, atunci când îl cumperi la preţul oficial oferit de guvern. Dacă ai nevoie să cumperi ceva, în loc de lei oferă pachete Kent! Leul se împarte în 100 de bani, moneda Kent este împărţită în 20 de "Kentuţe", fiecare Kentuţă reprezentând o ţigaretă.

▪

In piaţa liberă din Bucureşti o maşină de scris, veche de 70 de ani, costă salariul unui muncitor pe o lună. Prima grijă după ce ai cumpărat-o este s'o înregistreze la poliţie.

▪

Conform statisticilor oficiale România ocupă locul 31 în lume la bovine, locul 8 la porcine şi locul 15 în lume la ovine. Dar raţia de carne a Românului pe anul 1987 a fost redusă cu 20% faţă de raţia din 1986.

▪

TV-Bucureşti transmite două ore pe zi (Sâmbăta şi Duminica se adaugă alte 3 ore). Din cele 120 de minute pe zi, cam 80% sunt dedicate tov. Ceauşescu şi binefacerilor regimului. Românul se uită la posturile din ţările vecine (Bulgaria, Ungaria, Iugoslavia, Rusia, etc.). Pentru a-ţi instala o antenă parabolică ca să prinzi programele transmise prin sateliţi, ţi se cere permisiune specială ce de obicei este dată doar...oamenilor de încredere.

▪

La Budapesta s'a înfiinţat un "Comitet pentru apărarea dreptului omului în România." Asta înseamnă o "victorie" pentru regimul din Bucureşti: In RSR sunt deopotrivă terorizaţi şi Românii şi Ungurii!....In RSR este egalitate!

▪

145 de volume, tipărite în diferite limbi, descriu celor din străinătate personalitatea măreaţă a tov. conducător Ceauşescu. Cărţile nu se vând dar Ceauşescu şi-a însuşit dreptul de autor înainte ca manuscrisul să ia drumul tipografiei.

▪

Ceauşescu îşi schimbă în fiecare zi costmul. Damblaua i-a venit după ce l-a vizitat pe Castro în 1972. Acesta i-a spus că CIA a încercat să-i pună nişte praf în ghete ca să-i cadă...barba!

De atunci Ceauşescu are teama că cineva îi va turna praf otrăvitor în izmene ori în pantaloni.

Există lângă Bucureşti un depozit special unde Ceauşescu îşi are depozitate costumele pentru un an întreg. Ele sunt ţinute în plastic, sigilate şi la o temperatură specială.

Când pleacă în vizite pentru mai multe zile, el îşi ia cu el croitorul şi pe colonelul Nicolae Popa, un valet al lui Ceauşescu, care aregrijă să-l îmbrace! (Din cartea "Orizonturi Roşii" de Ion Mihai Pacepa).

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Materialismul istoric şi dialectica materialistă sunt materiile cu care se intoxică de 40 de ani, orice fel de învăţământ din România.

Mulgătoarele de vaci şi tractoriştii, paznicii de noapte şi pompierii, groparii şi parlagiii dela abatoare, miliţienii şi femeile de curăţenie, securiştii şi analfabeţii dela şcolile de adulţi, elevi şi studenţi, şcolile de ucenici şi cursurile de reciclare, vânzătorii dela aprozar şi hingherii, toţi şi toate, trebuiau să ştie că orânduirea capitalistă este intrată în putrefacţie, şi că în virtutea "legilor" descoperite de Marx, triumful comunismului este inevitabil, el va asigura societatea fără clase, după care va veni fericirea lumii pe pământ.

Ne amintim de primele cursuri din primăvara anului 1948, când au început să se înlăture treptat sistemul de învăţământ universitar, pentru a fi înlocuit cu subcultura sistemului comunist. Reforma învăţământului a venit abia în toamnă când dictatura proletariatului începuse să-şi perfecţioneze anticultura, dar toamna lui 1948 n'a mai avut în universităţi studenţimea română, mândria ţării. Studenţilor răpiţi în plină noapte de poliţia secretă, li s'au deschis alte porţi, zăbrelite, şi noile universităţi purtau nume jilave şi gherle.

Revenim deci la acele prime cursuri politizate din primăvara lui 1948, care începeau cu introducerea în socialism. Bieţii profesori încercau cu greu să demonstreze -ce n'au făcut în viaţa lor- că negrul este alb şi albul este negru. Când au prezentat de bine de rău o schemă a concepţiei materialist-istorice a evoluţiei societăţii omeneşti cu salturile calitative şi cu negarea negaţiei, studenţii au pus o întrebare simplă ca aşezarea pe masă a oului lui Columb: -Care este elementul negării societăţii comuniste în virtutea concepţiei materialist istorice? S'au fâstâcit bieţii profesori cu societatea fără clase şi alte formule neverosimile, până când unul dintre studenţi mai mucalit a răspuns că el ştie care este stadiul următor orânduirii comuniste. S'a făcut linişte şi profesorul aştepta răspunsul care a venit fără întârziere: -Naţionalismul!...

Rezultatul analizei societăţii comuniste numai surprinde pe nimeni astăzi când se afirmă că este cea mai inumană şi retrogradă orânduire. Djilas a numit minoritatea beneficiară a acestui sistem "Noua clasă", dar falimentul comunismului este eşecul său total în crearea internaţionalismului proletar.

Ruşii n'au putut să rămână nici la stadiul iniţial al comisarilor poporului. Ei au trebuit să cedeze pe toată linia în crearea orânduirii comuniste, şi primul inconsecvent a fost Lenin.

In sângeroasa revoluţie comunistă, poate ce mai mare greşală de tactică politică făcută de Lenin, a fost declararea Uniunii Sovietice în locul imperiului ţarist. Recunoaşterea naţionalităţilor ca entităţi distincte şi limitarea chiar abuzivă a teritoriilor fiecărei republici unionale, este germenul negaţiei dialectice care va măcina Uniunea Sovietică. Lenin avea nevoie de aliaţi împotriva statului autocrat rus şi ca măsură tactică a găsit necesar să recunoască existenţa naţionalităţilor din Rusia pe care mai târziu va încerca să le contopească în amalgamul internaţionalist simplificat în patru litere: U.R.S.S. In aceste litere anodine, dispăreau neamurile cu întreaga lor istorie, tradiţie şi cultură. Presiunea comunistă de distrugere a oricărei forme naţionale, a căpătat pe timpul lui Stalin o acţiune de exterminare în massă, unică în istorie, unde şi-au pierdut viaţa peste 60 milioane de oameni.

Neamurile îşi au însă vitalitatea lor şi mor numai cele care nu au curajul să trăiască. Vigoarea neamurilor se manifestă chiar după generaţii şi secole de oprimare. Este cazul popoarelor creştine care s'au eliberat de sub Turci, al poporului evreu care a supravieţuit 2000 ani, al Românilor care au rezistat veacuri de asuprire, păstrându-şi nealterat sentimentul naţional care s'a afirmat în crearea României Mari, un stat naţional şi o ţară modernă.

Naţionalismul apare din nou prezent în arena mondială. El se manifestă la Palestinienii ocupaţi, umiliţi şi împuşcaţi pentrucă se ridică să-şi ceară dreptul la viaţă şi libertate. Mai importante ne apar însă manifestările naţionaliste din Uniunea Sovietică. Ele sunt semnalul viitoarei confruntări a regimului comunist dela Moscova cu naţiunile încarcerate în temniţa popoarelor: URSS.

Pornite anul trecut în Nord, în Tările Baltice, ele au izbucnit puternice şi tumultuoase în extremitatea sudică a Sovietelor. Hibrida separare a Armenilor din Regiunea Nagorno-Karabach, ataşată Azerbaidjanului, n'a mai putut fi tolerată. Armenii din Nagorno-Karabach, cer alipirea la republica Armenia. Ei reprezintă două treimi din populaţia regiunii, sunt creştini şi nu vor să mai fie conduşi de musulmani. Nu este exclus ca în spatele acestor manifestaţii să nu fie mâna subversivă a KGB-ului condusă de comuniştii stalinişti pentru a-l compromite pe Gorbaciov şi a încerca înlocuirea lui. Un fapt rămâne cert.

Naţionalismul care se afirmă în URSS va fi mai devreme sau mai târziu, sub o formă sau alta: groparul Sovietelor.

CRONICA VREMII

NOTE DESPRE POLITICA AMERICANĂ

—Ion BOIERU—

Oricât de atent am urmări desfășurarea evenimentelor contemporare, și oricât de profunde ar fi analizele si comentariile observatorilor, asupra vieții politice cotidiene, nu am putea surprinde esența lor, dacă nu dispunem de o armătură ideologică politică și dacă nu lucrăm, în judecățile și aprecierile noastre cu "întreguri". Toate evenimentetele fac parte din întreguri, din unități. Altfel, ele nu au nici o semnificație. Toate părțile trebuesc privite în ansamblurile lor specifice. O astfel de privire de ansamblu este necesară în special când este vorba de un subiect care are un caracter general, adică se referă la o unitate de elemente componente.

DIRECTIA POLITICII AMERICANE

Reprezintă un astfel de subiect. Ne referim în deosebi la politica externă a Statelor Unite. Subiectul acesta este vast și cu implicații excepționale. S'au scris cărți și studii nenumărate asupra politicii externe americane și toate cele scrise se profilează pe dimensiunea controverselor, fără sfârsit. Căci toate analizele, studiile și comentările prezentate reprezintă puncte de vedere -fie ideologice- adică o expresie a unei anumite ideologii politice, -fie personală - adică o interpretare, care poate să fie originală si interesantă, dar nu este bazată decât pe un simplu exercițiu intelectual ce emite judecăți sintetice sau de valoare.

Nu totdeauna s'a insistat sau au fost în deajuns puși în evidență factorii permanenți ai stilului american de viață, din care izvorăște în mod natural, și manifestările de politică externă. Primul factor permanent este mentalitatea poporului american, care poate fi definită ca o mentalitate pragmatică, de o potrivire a acțiunilor și obiectivelor după împrejurările istorice, pentru a obține un succes. Această mentalitate a dominat și domină întregul cortegiu de evenimente și momente istorice ale politicii externe americane.

Fără să intrăm în amănunte, putem afirma că o astfel de mentalitate are avantagii și poate salva o comunitate, prin capacitatea de a se adapta conjuncturilor celor mai variate, și eventual contradictorii. In perioada istorică dela începutul vieții statale americane și poate și astăzi, politica externă a obținut anumite succese și a prezervat libertatea și suveranitatea poporului american. Odată cu apariția ideologiei bolsevice (nu spunem comuniste, pentrucă acest termen nu mai are nici o valoare intrinsecă), care a bulversat structura relațiilor internaționale, politica externă americană a operat ca și înainte, sub imperiul aceleeași mentalități pragmatice, dar a început, prin acomodarea ei față de anarhia produsă de bolșevism, să devină ea însăși slăbită în puterea adaptivă a pragmatismului, sau chiar să devină anarhică. Chiar dacă a obțiunut succese sau avantagii, acestea au fost prin mari sacrificii - morale, materiale, naționale, care a slăbit unitatea internă a societății americane; dar, mai cu seamă, în acomodarea ei cu bolșevismul, politica americană a sacrificat libertatea multor popoare și națiuni și a pierdut din vedere însăși direcția de viitor a vieții americane. (Pragmatismul nu are în vedere perspectivele de viitor, adică desfășurarea pe termen lung a istoriei).

Numai o transformare structurală a mentalității americane actuale, adică o reintegrare în sfera valorilor creștine, care singure au un caracter universal și permanent, poate îngădui politicii americane să asigure libertatea și dezvoltarea creatoare a poporului american, și, astfel, și-ar legitima perspectivele de a interveni pentru eliberarea altor popoare, națiuni și state, amenințate de pericolul bolșevic al Moscovei.

POLITICA INTERNA

Aici, ca și în politica externă, mentalitatea pragmatică este dominantă; ea prevalează în toate sectoarele de viață ale societății americane. Am putea afirma că, în sectorul economic, pragmatismul este natural și explicabil. Insă, în realitate, pragmatismul american a făcut ravagii, căci a depășit orice limită, și uneori, operează împotriva intereselor naționale. Conceptul de național și națiune este foarte limitat în semnificațiile lui, pentru sectorul economic. Pentru cei însetați de bani și putere financiară, nu există securitate națională, căci nu există, în viziunea lor, națiune.

Același lucru, în domeniul strict politic, al alegerilor, de ori ce fel sau categorie ar fi aceste alegeri. Alegerea reprezentanților, la primărie, județ, sau Congres și președinție se face pe criterii stabilite de mentalitatea pragmatistă, care ia cele mai ciudate forme. Primarul este ales dacă va construi, de exemplu, mese și bănci de șezut pentru picnic sau un teren de sport pentru copiii sub 10 ani. Guvernatorii de provincii sunt votați pe temeiul unor considerente care nu au nimic de a face cu capacitatea lor administrativă sau politică. La alegerea președintelui intervin factori care sunt străini de calitățile unor conducători ai celui mai puternic Stat din lume. Campaniile electorale -pentru președinție nu aduc în dezbatere-niciodată-problemele de orientare spirituală sau națională, ca atare, adică să se refere la națiune în sine. In referință cu educația, se fac promisiuni de îmbunătățire a salariilor, dar nu se vorbește despre îmbunătățirea calității programelor și a procesului educativ, decât rar și tangențial. Inșiși candidații la postul de președinte, care pretinde o mare răspundere și integritate morală, sunt doar o expresie demonstrativă a mentalității pragmatiste; se cere fiecărui candidat, ca ceva fundamental, să fie eligibil; în sânul fiecărui partid politic, se produc fricțiuni si conflicte asupra eligibilității. Ori, eligibilitatea nu este decât o formă, care impune o serie de concesii importante din partea partidelor și candidaților. Nici candidații și nici partidele politice nu respectă principiile de bază ale ideologiei lor, în momentul în care urmăresc să asigure eligibilitatea petru campania electorală. Nu se lucrează după principii.

In alegerile preliminare de candidați, care au loc acum în Statele Unite, se pot verifica punctele indicate mai sus, în toate instanțele. Această situație, îngăduită de sistemul electoral al partidelor politice americane, devine confuză și votanții sunt limitați în selecția lor. Acești votanți nu sunt călăuziți, nici ei, de principii ideologice. Selecția se face pe criterii pragmatiste locale; nu există criterii naționale, sau dacă există, ele sunt aplicate în foarte rare împrejurări.

ALEGERILE SIPEDAGOGIA

Intrucât alegerile naționale, în interiorul oricărei comunități naționale, au o valoare deosebită pentru existența acelei comunități, ar fi natural ca principiul fundamental al alegerilor să fie un principiu educativ, pedagogic. Ori, acest principiu este absent din dezbaterile campaniei electorale; pedagogia este neglijată și desconsiderată, ca ceva nesemnificativ.

Viața socială, politică și spirituală nu poate fi lăsată la discreția jocurilor de politică pur electorale, cu disprețul valorilor morale care singure pot închega unitatea reală a unei comunități omenești. Si, în contextul societății americane, morala nu poate fi o morală abstractă, unilaterală sau hibridă, ci numai o morală creștină, căci pe fundamentele moralei creștine s'a făcut începătura de lume americană. Este o adevărată tragedie că nici un candidat nu-și axează campania politică pe principiile spirituale, fără de care nu poate exista o comunitate socială și morală. Pragmatismul poate fi valabil în economie și comerț, dar în politica națională și internațională apare ca un dezastru.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0706-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

SATANISMUL ÎN AMERICA

Anul trecut, pe când îmi petreceam vacanța în munții Ozark din Arkansas, mi-a fost dat să citesc pe prima pagină a ziarului "Arkansas Democrat" amănunte despre o faptă ce iese din comun.

Eddie Crigler, în vârstă de 24 de ani, și-a înjunghiat părinții și apoi i-a atacat cu o scândură în care bătuse la un capăt cuie. Intrebat fiind de autorități ce l-a îndemnat să săvârșească această crimă oribilă, a declarat că astfel i-a poruncit Satan să-i aducă un sacrificiu uman în schimbul căruia va primi puteri supranaturale, adăugând că-și ia toată responsabilitatea pentru cele săvârșite.

Când cineva ajunge la vârsta de 24 de ani, nu mai este un copil care nu-și dă seama de ceea ce face, ci un om matur și conștient de faptele lui.

Vă închipuiți acum durerile mamei care i-a dat naștere, care l-a alăptat, a stat la căpătiul lui când a fost bolnav, văzându-se ucisă de propriul ei fiu...

Poliția a găsit în camera lui o bandă de magnetofon pe care erau înregistrate cântecele grupului "Rock" - Slayer," Reign In Blood" și "Altar of Sacrifice" în care printre altele era proslăvită moartea:

"Moartea va veni ușoară, închideți numai ochii
Visele prietenilor le vei vedea
Pierdute'ncercări cerești
Mută-te dela o viață la alta...

Despre influența nefastă și urmările acestor cântece asupra tinerei generații americane, am mai scris noi în coloanele acestui ziar, dar nimeni nu ne-a auzit glasul, ba dimpotrivă, s'au răsculat contra noastră și câțiva Români mai nou veniți printre noi, acuzându-ne că noi nu cunoștem și nu apreciem cum s'ar cădea acest fel de muzică.

"Cele mai bizare crime comise în ultimii ani, au fost și sunt datorate cultului Satanei. N'am văzut niciodată în întreaga mea carieră de polițist asemenea crime abominabile" a declarat presei Căpitanul Dale Griffis, expert în materie de crime anormal-psihologice din Moline, Illinois.

Dar, să mergem mai departe pe această temă, reproducând mai jos următoarea declarație din partea unuia ce se află închis pentru o crimă comisă, firește, tot din ordinul Satanei:

"Prizonierul Charles Gervais, a dat în judecată pentru nerespectarea libertății religioase, susținând că i-au fost violate drepturile sale constituționale de către oficialitățile închisorii de a practica satanismul în celula sa din Georgia, unde așteaptă judecata..."

Ceva cu adevărat de nemaipomenit. Sataniștii, nu numai că nu-și recunosc crimele, dar cer pe deasupra și drepturi pe care, sincer vorbind, nu le merită, nemai făcând parte din societatea noastră, ca unii ce și-au vândut acest drept Satanei.

"Sean McCollum, în vârstă de 21 de ani, a fost arestat și învinuit că și-a omorît mama, după ce, cum spun polițiștii investigatori, i-a spus tatălui său prin telefon: "Beau sângele mamei mele". Tatăl său, Bernard McCollums, îngrozit, s'a repezit acasă în Winter Spring, Florida... Casa modestă era asemeni unui abator... Capul soției lui, complect sfărâmat... și alături o butelie și o lumânare... Inima și alte organe interioare i-au fost de asemenea tăiate din corp...Sean a declarat interogatoriilor că-i un "discipol al Satanei" și a urmat ceea ce-i fusese dictat de el.

"Cu câteva ore mai înainte, D-na McCollum i-a spus prin telefon soțului ei că fiul lor Sean, acționează nespus de straniu, spunând mamei sale că el este întruchiparea diavolului"...

Criminalitatea din partea acestor discipoli ai Satanei, ia însă proporții din ce în ce mai serioase în Statele Unite, și ne întrebăm pe bun cuvânt, dacă aceasta nu se datorește oare deciziei Curții Supreme americane care, neglijând majoritatea, a alungat din școli rugăciunea, pe motiv că asta ar dăuna celorlalți elevi ce nu cred în nașterea, moartea pe Cruce și Invierea lui Isus Christos. O scuză absurdă, firește, în care o minoritate are, după cum se vede, drepturi mult mai mari decât majoritatea cetățenilor.

Suntem de acord că educația religioasă trebue să fie făcută în familie, dar și în școli, dând astfel o complectare a educației religioase primită în familie. Cu o convingere supremă în Dumnezeu, ne întrebăm dacă asemenea crime odioase ar fi putut să aibă loc?...

Tineretul american, ca orice alt tineret, în loc să se închine lui Dumnezeu, ca salvator, își îndreaptă credințele, Satanei. Si asta, cu mare, cu nespus de mare părere de rău, dat fiind faptul că America era considerată ca un ultim bastion al creștinătății.

Nicolae NOVAC